

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

Β

26, 8, 32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Εξωτερικού Δρ. 150
Εξωτερικού Δολάρια 5
Αμερικ. 5
Αγγλ. 5Τα δελτία διαβάζονται
προς τὸν διαχειριστήν.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ

ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-339

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

παθαρίζονται και βάφονται εκ νέου εις οιονοδήποτε
νέους χρωματισμούς θελήσετε εις τὸ Ἡλεκτροκίνητον

Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων ειδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25^α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetva

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἡγγυημένη.

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ ΟΙΤΡΟΝΙΝΑ, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα

λεμόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἐνα πακέτο Ισοδυναμεῖ σχεδὸν με 20 λεμόνια.

Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεία πρὸς δευχ. 7

Κεντρικὴ Παρακαταθήκη: Φαρμακείον Μινέρβα Σταδίου 15

Παραπλευρὸς Κινημ. φων. «Αττικόν».

URODOL

κατὰ τῶν Ἀρθριτισμῶν, Ρευματισμῶν,

Παχυσαρκίας, Ἀρτηριοσκληρώσεως,

Φαμιάσεως, Λιθιάσεως.

Ἀντιπρόσωποι: ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΕΣ

Τελεία ἐφαρμογὴ
καὶ
στερεότης.

Ἐπὶ μέτρῳ ἢ εὐρῳ
παϊκὲς ἔτοιμες,
εἰς τὰ Φαρμακεία:

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁμόνοια καὶ «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Σταδίου 15, Παραπλευρὸς τοῦ
Κινηματογράφου «Αττικόν»

ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

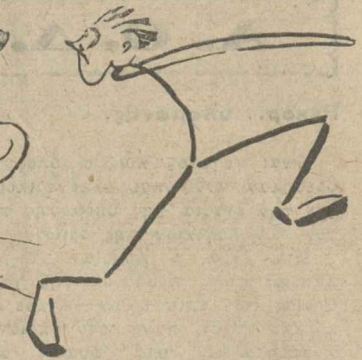
Εἶναι ἀνεπαιτήτως δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Αἰδας
ἀποκαθάρσιν τοῦ σώματος καὶ ἀναζωογόνησιν
καὶ ἀναζωογόνησιν τοῦ σώματος καὶ ἀναζωογόνησιν
τοῦ σώματος καὶ ἀναζωογόνησιν τοῦ σώματος

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

17 971
ΒΛΕΠΕΤΕ

ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ἕνας τόπος παραθερισμοῦ ἢ μιὰ λουτρόπολις ἔχουν κι' ἕνα δικό τους χρώμα καὶ μιὰ δική τους ἀτμόσφαιρα. Στὴν Ἑλλάδα ἡ διάκρισις αὐτὴ δὲν ὑφίσταται, κι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ὑπάρχει κανὼν οὔτε χρώμα, οὔτε ἀτμόσφαιρα. Ἡ μιὰ σοὺ θυμίζει μιαν ἄλλην κι' ὅλες μαζί μοιάζουν μεταξύ τους σὲ βαθμὸ ἐκνευριστικὰ ἀπαίσιου.

Λίγα σπίτια κι' ἀκόμα λιγώτερα ξενοδοχεῖα, μερικές λουτρόπολεις καὶ πέτρες ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ὑποτιθεμένους δρόμους, μιὰ ἀκροθαλασσιὰ λίγο-πολύ βρώμικη καὶ πάνω ἀπ' ὅλα—κοινότατο γινώρισμα—παντελὴς ἑλλειψίς καὶ τῆς παραμικρῆς ἀνέσεως ἢ τῶν στοιχειωδῶν κομψῶν.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κάνουν ἐξοχὴ ἢ μπάνια στὸν τόπο μας, ἀσφαλῶς πρέπει νὰ θεωροῦνται ἥρωες. Ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀντικρίζουν, εἶναι τῆς περισσότερης φορὸς τόσο ἀπελπιστικὰ πρωτόγονη, ποὺ χρειάζεται μεγάλη ὑπομονή, μεγαλύτερη ἀνεκτικότης κι' ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνάγκη γιὰ νὰ ἀποφασίσουν νὰ ἀφίσουν ἔστω καὶ γιὰ λίγες ἡμέρες τὰ σπίτια των καὶ νὰ υποβάλλωνται στὸν ταλαιπωριακὸν αὐτὸν παραθερισμόν.

Οἱ ἰδιοκτῆται ἢ οἱ ἐκμεταλλεῖται τῶν τόπων αὐτῶν, ἢ κοινοῖτες καὶ οἱ πρόεδροι τῶν κοινοτήτων καὶ τέλος ὅλοι οἱ ἰθὺντες, πιστεύουν ἀσφαλῶστα πὼς προσφέροντας τὸν καθαρόν ἀέρα τῆς φύσεως ἢ τὴν ἱαματικότητά των νερῶν τῶν πηγῶν, προσφέρουν περισσότερα ἀπ' ὅ,τι πρέπει στοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς εἰλωτας ποὺ κάθε χρόνο—ἐλλείψει ἄλλου καλλιτέρου—ἀναγκάζονται νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ. Κι' ἐνὸς βέβαια αὐτὰ πιστεύουν οἱ κύριοι αὐτοί, πὼς μπορεῖ νάχη κανεὶς τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοῦ δοθῇ κάτι καλλίτερο; Θάταν σωστὴ οὐτοῦ πια νὰ τὸ φαντασθῇ ἔστω... Ἐφ' ὅ καὶ πρέπει νάναὶ ὁλότε-

λα εὐχαριστημένους μ' ὅ,τι τοῦ δίδεται καὶ νὰ εὐγνωμονῇ μάλιστα—ὁ πῶς πολὺ σωστὰ μοὺ παρετήρησε ἕνας κύριος ἐπιχειρηματίας—γιατὶ βρίσκονται ἄνθρωποι σὰν κι' αὐτὸν καί... θυσιάζουν τόσο τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἡσυχία τους, ὅσο καὶ τὰ λεφτὰ τους, θέλοντας νὰ κάνουν ἕνα... καλὸ στὸν τόπο!

Κι' αὐτὰ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, λέγονται καὶ πιστεύονται ὀγδοήντα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, σ' ἕνα μέρος στὸ ὁποῖο χάρις στὰ λουτρά του, ὁ κόσμος τρέχει ἀπ' ὅλες τῆς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Ἑλλάδος, σὰν τοὺς στραβούς στὸν Ἀδῆ, σ' ἕνα τόπο ποὺ εἶναι ὅχι ἐξηραμένη ἀλλὰ ὑπερξηρασμένη ἢ ἐπιτυχία οἰασθήποτε ἐπιχειρήσεως!

Ἀλλὰ γιατί οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ λένε ἄλλα; Ποιὸς ὁ λόγος; Αὐτὰ τοὺς συμφέρουν, αὐτὰ λένε. Ὁ κόσμος, εἴτε φροντίζουν νὰ τοῦ κάνουν ἀνετώτερη τὴν ἐκεῖ διαμονή του εἴτε ὅχι, πάλι θὰ πάη. Συνεπὼς γιὰ νὰ ὑπεβληθοῦν ἐπὶν κόπο αὐτὸν καὶ προπαντὸς στῆς δαπάνες;

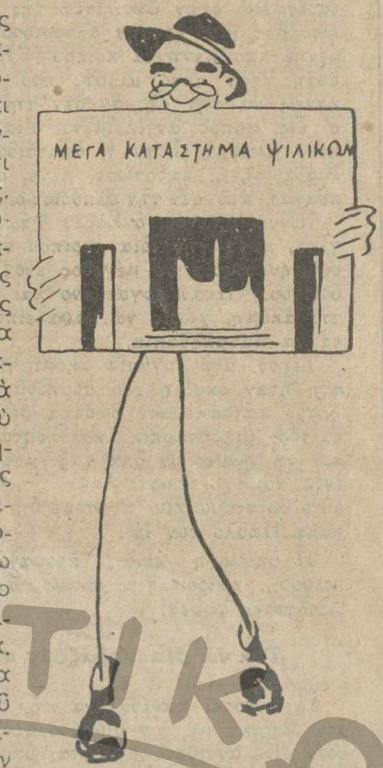
Τώρα, θὰ μοὺ πῆτε, πὼς με τῆς προϋποθέσεις αὐτῆς τὸ

λουτράκι, ποὺ θὰ μπορούσε νάταν μιὰ λουτρόπολις ἂν ὅχι καλλίτερη τοῦλάχιστον ἐφάμιλλη τῶν εὐρωπαϊκῶν, μένει καὶ θὰ μένη ἕνα ἀκαθόριστο πρᾶγμα μεταξύ χωριοῦ πρωτόγονου καὶ κοσμικῆς κομπολόεως. Ναι, σ' αὐτὸ ἔχετε δίκιο. Ἀλλὰ ποιὸς τὰ λογαριάζει αὐτά; Ποιὸς σκέφτεται τί θὰ μπορούσε νάταν τὸ λουτράκι καὶ τί εἶναι σήμερα; Οἱ συλλογισμοὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς κύριους ἐπιχειρηματίας καὶ τοὺς προέδρους τῶν κοινοτήτων, καθαρὰν φιλολογίαν, γιὰ τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνδιαφέρονται ἄνθρωποι μετρῶντες τὸ κάθε τι μετὰ τὸν διαβήτην τοῦ χρήματος.

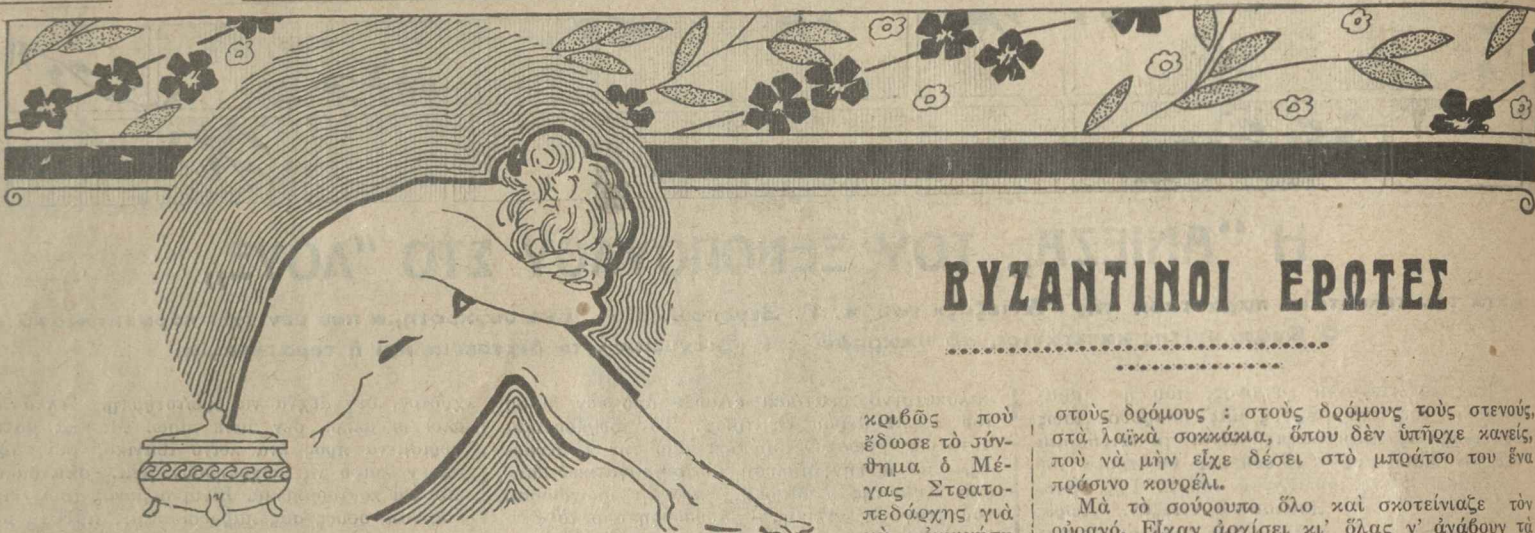
Κι' ἔτσι τὸ λουτράκι παρουσιάζει ἕνα χρώμα καὶ μιὰ ἀτμόσφαιρα περιέργη. Ἐνας δρόμος παραλιακός, γεμάτος λάκκους, πέτρες καὶ χρώματα ποὺ ἀποτελεῖ σωστὴν ὀρεβασίαν γιὰ ὅσους ἐπιχειρήσουν νὰ κάνουν ἕναν περίπατο, καὶ ποὺ τὰ σύννεφα τῆς σκόνης ποὺ σηκώνει ὁ πρῶτος μπάτης μᾶς δίδουν μιὰν εἰκόνα ἀφρικανικοῦ Σιμούν. Σπίτια ἐτοιμόρροπα, κολλημένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο κατὰ ἕνα παράδοξο ἀρχιτεκτονικὸ σύστημα ἢ μάλ' ὄχι χωρὶς κανένα σύστημα. Μερικά ξενοδοχεῖα στὰ ὁποῖα ἡ διάκρισις τοῦ ὑποφαινοῦ, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ καλλίτερου γίνεται ἀντιληπτὴ μόνο ἀπ' τὴν διαφορά τῆς τιμῆς. Λουτρήρες ποὺ σοὺ προξενοῦν τὴν ἐντύπωσιν νὰ πάρης μετὰ τὸ λουτρὸ ἕνα ἄλλο μπάνιο καθαριότητος καὶ ποὺ γιὰ νὰ μῆγς μέσα χρειάζεται νὰ περιμένῃς ἀπ' ἔξω δυὸ καὶ τρεῖς ὥρες. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇτε πὼς ὑπάρχουν γιὰ τὰ φυσικὰ λουτρά δέκα λουτρήρες, πὼς ἡ διάρκειά τοῦ κάθε λουτροῦ κυμαίνεται μεταξύ τοῦ ἐνὸς τετάρτου καὶ τῆς μισῆς ὥρας καὶ πὼς κάθε μέρα παίρνουν λουτρὸ τοῦλάχιστο τριακόσιοι ἄνθρωποι! Χίλιοι παραθερισταὶ καὶ λουόμενοι καὶ δυὸ χιλιάδες μικροπωληταὶ παντὸς εἶδους. Ὁ ἕνας ἐξυμνεῖ τοὺς σουγιάδες τοῦ, ὁ ἄλλος τὰ εἰκονίσματα, τῆς χάντρες, τὰ κομπολόγια, τῆς τσάντες, πέτρες μπλέ—ἀπ' αὐτῆς ποὺ κρεμνοῦν στὰ γαϊδουράκια γιὰ τὴν βασκανία—μπασιούνια φανέλλες, παύδες, χαρτοκοπτήρες, παραμανάκια, φιλέδες, κορδέλλες, τσέπες, φουσέκες, σφυρίχτρες, τέλεια καταστήματα ψαλίκων...

Ἐντὺν ἔρχονται οἱ ζητιῶνες ποὺ ζητοῦν τὸν δρολὸν σας μετὰ τὸ ἐκνευριστικὸ «νὰ ἀγάπησιν ἢ μὴ ἀγάπησιν» ἢ νὰ «συγχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σας». Πῶς ὅσοι οἱ φυσικάδες, οἱ πωληταὶ λαγαροπότητων, στραγαλίων, πασατέμπον. Ἀκόμα πῶς ὅσοι ἄλλοι... Κι' ἀκόμα ὅσοι κάποιον ἄλλοι. Τέλος, σωστὸ παζάρι. Ἐμποροπανηγυρεῖς, λαϊκὴ ἀγορά... Καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ γλῆντι ἀρχίζουν μαζεμένα πεντε-δέκα στρέγγικα γραμμόφωνα τῇ βοήθειά μεγαφῶνων, μερικοὶ βιολιτζήδες, τὰ κλάδων τῶν αὐτοκινήτων καὶ τὰ σημαντὰ τῶν ἀμαξίων. Ἐνας καρπούζης ποὺ ποῦλᾷ μετὰ τὴν βούλα καὶ οἱ ἀπαραίτητοι: Λουτροῦ, φυσικάδες, ἀνθοπωλῆς. Κι' ὅλα αὐτὰ λέγονται λουτρόπολις καὶ σημαίνουν ἡσυχίαν, ἀνεσιν, εὐζωίαν καὶ ξεκούρασμα.

Καὶ διερατᾶται κανεὶς, πολὺ δίκαια: Ἀν ὅλα αὐτὰ λέγονται λουτρόπολις καὶ τόπος παραθερισμοῦ, τότε τί λέγεται ὁ δὸς Ἀθῆναι;

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Σούρουπο χινοποιονό : χλιαρό, ανάλαφρο και λιγωμένο, σαν ασύλληπτο όνειρο της λαγυμένης Ανατολής.

Στόν ξαφεινέιο ουδανό έγενε ο ήλιος πίσω απ' την 'Επτάλοφο. Κι' έτσι, όπως έφραζαν εκείνη την ώρα με την βαρειάν άλυσίδα το στόμα του Κερατίου, το 'Ηλιακόν του Μεγάλου Παλατιού, στοαφοκοπούσε σαν από καθάριο μάλαμα, κι' έφραζε τον βαρύ τον ίσκιό στα παιχνιδιάρικα νερά της Προποντίδος.

Ώστόσο, ούτε το μάτι, ούτε ο νους, μπορούσε να προσέξη αυτό το ποιήμα της λάσσης, μοναδικό στην Οικουμένη πλάση...

Γιατί τα πνεύματα τα είχε ανεπαρεί, ο τρελλός ενδοσιασμός, τα μόν, η πίσσα έκεινα τ' άλλα, Γιατί η μέρα που έλεινε, Κυρίου 'Ημέρα, είχε δει το μεγάλο περιστατικό, πριν απ' το μεσημέρι άνοιξη...

Ίσως άρα, πολύ άργά, τώρα τ' άπώγεμα, απ' την σφενδόνη ως τα μάγγανα, απ' τον παράξια πο ως τους περιπάτους, αντιλαλούσε ο 'Ιππόδρομος, το μισόστομο : 'Ψαγγά !

Και θριαμβικό έγεγόνησε ανέβαινε ως το αυτοκρατορικό Κάθισμα, το έμβατήριο της νίκης :

—'Αναστάσιος ήμερα, και λαμπυρόμεν, λαοί !

Τα μεγάλα κόκκινα μεταξωτά παρατεταμένα, που τα κρατούσαν οι μπαζορένιοι κούκοι στής καμάρες, κυμάτιζαν πάνω απ' τα κεφάλια της άγαυήτης μύρας, κι' άνεμίζαν, χαρούμενα τα βήλα, τώρα που δεν είχαν να προστατεύουν της κεράδες απ' τον ήλιο. Μα πιο ψηλά απ' όλα, ψηλότερα και από τον χάλκινο άετό, σε ίσο ύψος με τον όβελισκό του Θεοδοσίου, εκεί στο κέντρο της 'Ακάνθης, στον 'Ιστό της Νίκης, πελώρια κι' άτέλειωτη πάλαιζε η πρόσηνη Φλάμμα, σαν ν' αντιχαιρούσε τον τροπαύχο άλλαλαγμό :

—... Νίκας τοίς Πράσινοις κατά Βενέτων διαρούμενος !...

Ναί, βέβαια : είχαν νικήσει οι Πράσινοι ! Οι Πράσινοι με πρωτοστάτορα τον ήνιοχο Νικημάχη. Με το παλληκάρι που, όπως άρχισαν κι' όλος να τον μισούν οι όδικοί της Φατορίας :

—... Τό στέρνον εύρύς, τους όμους πλατύς, την τρίχαν ούλος, διακός τους διακίνας...», πέφανε άγέροχο επάνω στο άσμα του μπρός από το Κάθισμα, και χαϊρώντας τον Αύγοντο, είχε φωνάξει :

—'Χαίρε δ' Αλός !...

Θέλουν να πούνε μάλιστα πως τέτοια ήταν η ταραχή του Πορφυρογέννητου, ώστε αν δεν πρόφτανε ο Μέγας Κουδικουλάρης, ίσως του έπεφτε το βαρύ μαλακτόνιο κι' άδομαντοκόλλητο Σαρότιον απ' το κεφάλι. Και θα ήταν φοβερό το σημάδι αυτό.

Γι' αυτό και, πριν στιχολογηθή άκόμη η 'Επιμνηστική, σκιδόντας από το θεωρείο του δ' Αδριανού έκαμε νεύμα στους Χριστούς και Μεγαπάντες να τον άκολουθήσουν.

Τό πολύ χειρότερο ήταν πως την στιγμή ά-

κούδως που έδωσε το σύνθημα ο Μέγας Στρατοπεδάρχης για να έγκληση

η βασίλική ποιμή, σπρώχθηκαν ταραγμένοι οι έκ δεξιών του βασιλέως Βένετοι πατρίοι.

Και τότε άρχισαν τα σπώματα, που κανείς δεν μπορούσε να πη άν ήσαν για τους Βενέτους ή για τον βασιλέα τον ίδιο, ή και για όλους μαζί. Μιά φωνή μάλιστα θρόνιζε ανάμεσα ο' όλες της άλλες :

—'Επορκείς, γάδισε !

Οι μυσταίτες και οι σπαθάριοι ώρησαν. Φεύγοντας όμως ο Πορφυρογέννητος έψωσε το δεξί του χέρι και χάραξε στον άέρα το σημείον του Σταυρού. 'Η μπόρα κόπασε ξαφνικά. Και μόνο τότε μπόρεσε ν' άκουσθή γιγάντιον τό : 'Αλληλοΐα !

—'Αναρωτιόνταν οι περαστικοί.

Και πάλι άναμεταξύ τους δίναν την άπάντησιν :

—Ποσώς !

Φυσικά, πως θα ήταν δυνατό, μια τέτοια μέρα, θριάμβου της λαϊκής

φατορίας, να ορκοανδυνεύσουν πατρίοι και δυνάτοί μέ-

σα στής λαϊκής συνοικίας !

Κι' έρχονταν πιά μόνη της στο στόμα του καθενός η φυσική άπάντησιν :

—Μηοί ! Θα είναι μίμοι, δεν μπορεί...

—Όμως οι νέοι κάτι φαίνεται ν' άναμνησκουν.

Κι' ένας απ' αυτούς φώναζε :

—Τό κατηλειό !... Τό κατηλειό του 'Αναστάσι !...

Η άπάντησιν που του δόθηκε δεν φάνηκε να τον ικανοποίησε. Και κατσούφισε ο νέος, μόλις άκουσε τον λαϊκό να του λέη :

—Κι' εγώ 'Αναστάσις λέγομαι, αγαθέ. Κατηλειό βέβαια δεν έχω, μα έχω το πα-

νέρι μου... Καλόγνωμες, σω-λίνες, μύδια !... Θαλασσινά τέλος πάντων. 'Αριστοκρατικός μεζές για το κρασί !

—Πήγαινε στους κόρακες !... ή στους 'Αδερφίτες που καλά για να προσφέρεις μεζέ πνίγ' απ' το κρασί !

—Και σού-τού έπε πειραγμένος αυτός—έστο και μετά το κρασί, βάλε λεμόνι στο μεζέ σου...

Στό άναμεταξύ ένας άλλος απ' τους τρεις νέους σωτοίσε έναν καλόγερο που διαλαλούσε τα χαίμαλά του, έκτεθει-

μένα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι που τον έσερε από το λουφί.

—Τό κατηλειό του 'Αναστάσι !

—'Αναστάσι ! 'Αναστάσι !...

... έφνονταν, έλο άναμνησκονε τη μαύρη σκούφια του, για να θυμηθώ.

Υπάρχουν τόσοι 'Αναστάσιδες στής Βλαχέρνας, όσοι κόμποι εισέλειο στο καθε φυλάχτο μου. 'Ενας 'Αναστάσις σκέτος, δεν πάει ποτέ. Πρέπει νάχη και κάτι άλλο.

Ο γαϊδάρικος άρχισε στο άναμεταξύ να γκαρτζει.

—Σιωπή ισάξιε του Κορωναίου !... τον μάλλωσε άσπρησά ο νοικοκύρης του.

—Λοιπόν τί άλλο έχει αυτός ο 'Αναστάσις ;

—Καλό κρασί !... προσπάθησε να τον δια-

στούς δρόμους : στους δρόμους τους στενούς, στα λαϊκά σοκάκια, όπου δεν υπήρχε κανείς, που να μην είχε δέσει στο μπράτσο του ένα πρόσφορο κουρέλι.

Μά το σούρουπο όλο και σκοτείνιαζε τον ουδανό. Είχαν άρχισει κι' όλος ν' άνάβουν τα κερά για την λαμπάδωφία που, μια και την ώργάνωνε η φατορία του Λαού, θάπρεπε ο καθείς να φέρη την λαμπάδα του, κι' όχι να περιμένη να του την δώση ο Δήμος των Πρασίνων.

Μέσα σ' αυτό το πλήθος σαν παραστρατημένοι είχαν βρεθή τρεις νέοι.

Τα κόκκινα πέδιλα του ενός, το άσπρο μεταξωτό σκαμαμάγγιον του άλλου, και τα χονσά κεντήματα του τρίτου, έκαμαν φυσικά κί-ποιαν έντύπωση.

—Πατρίοι !

—'Αναρωτιόνταν οι περαστικοί.

Και πάλι άναμεταξύ τους δίναν την άπάντησιν :

—Ποσώς !

Φυσικά, πως θα ήταν δυνατό, μια τέτοια μέρα, θριάμβου της λαϊκής

φατορίας, να ορκοανδυνεύσουν πατρίοι και δυνάτοί μέ-

σα στής λαϊκής συνοικίας !

Κι' έρχονταν πιά μόνη της στο στόμα του καθενός η φυσική άπάντησιν :

—Μηοί ! Θα είναι μίμοι, δεν μπορεί...

—Όμως οι νέοι κάτι φαίνεται ν' άναμνησκουν.

Κι' ένας απ' αυτούς φώναζε :

—Τό κατηλειό !... Τό κατηλειό του 'Αναστάσι !...

Η άπάντησιν που του δόθηκε δεν φάνηκε να τον ικανοποίησε. Και κατσούφισε ο νέος, μόλις άκουσε τον λαϊκό να του λέη :

—Κι' εγώ 'Αναστάσις λέγομαι, αγαθέ. Κατηλειό βέβαια δεν έχω, μα έχω το πα-

νέρι μου... Καλόγνωμες, σω-λίνες, μύδια !... Θαλασσινά τέλος πάντων. 'Αριστοκρατικός μεζές για το κρασί !

—Πήγαινε στους κόρακες !... ή στους 'Αδερφίτες που καλά για να προσφέρεις μεζέ πνίγ' απ' το κρασί !

—Και σού-τού έπε πειραγμένος αυτός—έστο και μετά το κρασί, βάλε λεμόνι στο μεζέ σου...

Στό άναμεταξύ ένας άλλος απ' τους τρεις νέους σωτοίσε έναν καλόγερο που διαλαλούσε τα χαίμαλά του, έκτεθει-

μένα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι που τον έσερε από το λουφί.

—Τό κατηλειό του 'Αναστάσι !

—'Αναστάσι ! 'Αναστάσι !...

... έφνονταν, έλο άναμνησκονε τη μαύρη σκούφια του, για να θυμηθώ.

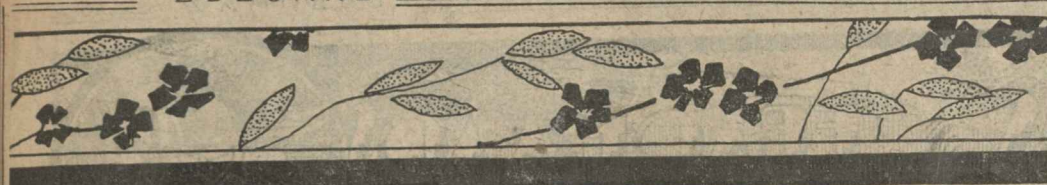
Υπάρχουν τόσοι 'Αναστάσιδες στής Βλαχέρνας, όσοι κόμποι εισέλειο στο καθε φυλάχτο μου. 'Ενας 'Αναστάσις σκέτος, δεν πάει ποτέ. Πρέπει νάχη και κάτι άλλο.

Ο γαϊδάρικος άρχισε στο άναμεταξύ να γκαρτζει.

—Σιωπή ισάξιε του Κορωναίου !... τον μάλλωσε άσπρησά ο νοικοκύρης του.

—Λοιπόν τί άλλο έχει αυτός ο 'Αναστάσις ;

—Καλό κρασί !... προσπάθησε να τον δια-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ Ω

θήση το παλληκάρι.

—Πάλι δεν φτάνει !... 'Ετοιμαζότανε να πάρη πόδι ο καλόγερος.

—'Αν είχε και κάτι άλλο τουλάχιστον :

—Και μια κόρη 'Αναστασία !... πρόσθεσε με κάποιο διαταγμό ο νέος.

—Μά πές το τέλος !—Σάν να το βρήκε τώρα !

Και ρώτησε κι' αυτός με τη σειρά του :

—Δεν μου λένε, άφεντικά : 'Ενδιαφέρεστε σαν να λέμε πάρα πολύ γι' αυτό το κατηλειό αυτό του 'Αναστάσι :

Ο νέος με τα κόκκινα πέδιλα δεν έκοιψε την άνημπονησίαν του.

—'Αφού είναι έτσι—χαϊδεψε τα γένεια του ο καλόγερος—όχι λιγότερο από τρεις τριάδες...

—Τι πράγμα :

—Φυλαχτά ! 'Εξ άλλου δεν σάς παίρνει και πολλά. 'Ενα άγνυρό κονσταντινίτο...

—'Αλλά ούτε κι' όταν πήρε το νόμισμα, διά-σκιπε να δώση την άπάντησιν. 'Επρεπε σώνει και καλά να πάρουν πρώτα οι νέοι από τα χαίμαλά του.

—Τό δώρο, θέλει αντίδωρο, νεανίσκοι μου !...

Και μόνο τότε δέχτηκε να τους συνοδεύση.

... ..

Τό κατηλειό ήταν γεμάτο κόσμο. Μπεκοή-

δες, κροσσάτες και γυναικοθήρες. 'Άλλοι έπιναν. Άλλοι έτρωγαν, Άλλοι και τα δυο μαζί. 'Άλλοι παίανε αστράγαλους. Κι' Άλλοι, που είχαν καθισμένες στα γόνατά τους γυναίκες έτραγουδιέμενες, τουνονούσαν με κροσσάτάνη τραγούδια που ίσως να ήσαν και τρατάρια.

Με πρόαιονες φλόγγους στα μαλλιά, άλλες γυναίκες πηγαινοέρχονταν από τραπέζι σε τραπέζι, όπισσα να βρούν πελάτη. Ώστόσο ο κάπελας ο 'Αναστάσις, πήρε με το μάτι του τους καινοοργισμένους.

—Κρασί και καλόγνωμες !... ρώτησε πρόθυμα.

Ο νέος με τα χονσά κεντήματα έσκιψε, κι' έδωσε ένα χονσό κονσταντινίτο στον 'Αναστάσι. Τού σφύριξε γλήγορα :

—Πιά μας τοδε δυό, αυτό που είπες : τό κρασί και τής καλόγνωμες. Πιά τον άφεντή δυος—κι' έδειξε τον νέο με τα κόκκινα πέδιλα—την καλόγνωμη την κόρη σου την 'Αναστασία !...

Ο κάπελας 'Αναστάσις έξαγορεύθηκε.

—Βένετος θα είσαι !

—'Εγώ : ταραχτήρας ο νέος.

—Και βέβαια, αφού δεν βλέπω τον πάσι-νο αιδόγγο σου, κι' αφού προσβάλλεις την τιμή μου !

—Και ποιά είναι η τιμή σου !...

Μπήκε στο νόημα ο νέος.

—Μοί είναι λίγο άκαθή, πρέπει να ξε-σος...

Τού έβαλε στην χούφτα μερικά άργύρια.

—Λίγως να νομίζης πως ή τιμή μου έξαγο-γινόνετα παλληκάρι μου. Τέπει να σου πώ πως τό κορτί μου είναι κορτίται... Πιστέω να κατάλαβες, αφού ενδιαφέρεσαι και σ' ένα λογαριασμό τρίτου.

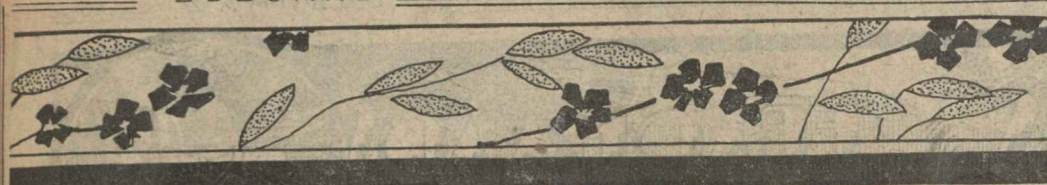
Κάτι μύθρισε ο νέος σ' αυτή του κάπελα, που μύθρισε κι' άκουσε αυτός, έγινε ή βίχη του χλομή σαν το κερί πρώτα, κι' έπειτα κόκκινη σαν την ντομάτα.

—Σήκωσε το λυγδωμένο του δάχτυλο κι' έδει-ξε μια παρεία :

—Νά, εκεί, σ' εκείνη τη γωνιά, κερνά ή 'Αναστασία μου κρασί στους πελάτες.

... ..

—'Ενα μικρό δωμάτιο, γεμάτο καπνούς και χνύτα, στο μέσα μέρος του κατηλειού. Ο

Μικρό διάστημα.

—Δυστυχισμένο μου γέρο ! Κι' έχεις πολ-λόν καιρό χωρίς δουλειά :

—'Από τότε που πέθανε ή υητέρα μου.

—'Αλήθεια ; Και πέθανε τώρα κοντά :

—'Όχι και τόσο. Την ώρα που με γεν-νούσε !...

Παρεξήγησις.

—'Όταν σου δάνεισα τής πεντακόσιας δραχμής μου είπες πως τής ήθελες για μια μέρα.

—Σου είπα την καθαρή αλήθεια. Τής έ-ξόδεψα αυθημερόν...

... ..

Διάλου περίεργο.

—Είδα γιές σε μια παροίσταση έναν άν-θρωπο που παίζει πιάνο χωρίς νάχη γεία !

—Και σου εφάνηκε περίεργο αυτό ; 'Εγώ νάθε δούλο βλέπω στα θέατρα να τραγου-δούν γυναίκες χωρίς νάχουν φωνή !

... ..

Γιατί έπρεπε να πάη.

Κάποιος συναντά στον δρόμο έναν φίλο του με κατεδασμένα μου-

τρα.

—Πού πές έτσι σαν κομψαμένος :

—Σ' ένα γάμο, που δεν θάθελα να πάω.

—Και γιατί πές, λοιπόν :

—Είμαι ο... γαμπρός !

... ..

Τα περίεργα.

Ποίν λίγα χρόνια με-ρικοί περιηγηται που δεν είναι όληγ, στα-

θηναίοι και τον ρώτησαν :

—Ποιά είναι τα περίεργα εδώ στην πόλη σας :

—Τα περίεργα για τους περιηγητάς εί-ναι τα άρχαία. Για μας τους 'Αθηναίους εί-ναι οι... περιηγητά !

... ..

Πολύ λογικά.

—Δεν ντάεστε, νέος άνθρωπος να ζη-τάτε λεφτά :

—Έξοστε, την τελευταία φορά που πήρα χωρίς να τα ζητήσω, με έδωσαν δυό χρόνια σολαχά !

... ..

Ποιός ήταν ο βλάκας.

Ο κατηλητής στον παρόση, ένα κά-ποιος καθήτης 'Αθηναίος : κάτι στο τελευταίο θρανίο :

—Σιωπή έχει κάτω έσείς οι τελευταίοι. Κάθε φορά που άκούω το άσμα μου, άρ-γί-ζει να μιλά ένας βλάκας !

... ..

Ματαξύ νεονύμφων.

—Είσαι ευχαριστημένη ! Η νέα σου ζωή σου άρέσει :

—Μά είναι για να σου πεί :

—'Ανθούμουν υπέτως νοσταλγείς την κοι-νιστική ζωή σου.

—Ποιά είσαι, καμμένη. Σ' έδωσαν πως νοσταλγώ τόσο λίγο την κοινοτατική εποχή, ώστε αν έν γνώμουν γίνα απ' σήματα ως α-σία, θα έναπνενερούμεν άπέσας.

... ..

Σύμπτωσις.

—Παντρεύθηκε για να ζήσω μια ήσυχη ζωή.

—Τί σύμπτωσις ! Κι' εγώ παίρνω τό δια-ζούγιό μου για τον ίδιο λόγο !

ΖΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

JACQUES CONSTANT

ΜΕΧΡΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Πόσες φορές ο Όλιβιέ Ντυσταλ δεν είχε φωνάξει την αγάπη του στην Βέρα Κοστούτις; Πόσες φορές δεν σφύριζε στα πόδια της, λέγοντάς της πως τα νάξια της τον κάνουν τρελλό και ότι δεν θα μπορούσε πια να ζήσει αν εκείνη δεν γινότανε δική του! Όμως η Βέρα έστρεψε σ' αυτόν τ' αυρορο σαν ειδικό πρόσωπό της, βλέποντο και ορόνιο, με τα λεπτά φρύδια, τον ατένιζε με τα πελώρια σκούρα μάτια της, και η τραγουδι-στη φωνή της, με την ξενική προφορά επρό-σερε το αυστηρό της: «Ντισαβό!»

Έπειτα άναβε ένα τσιγάρο, έτιναζε τον ξανθό γείμαρο των μαλλιών της κι άρχιζε να μιλά γι' άλλο παγκρά, είτε πάλιν έδινε τα εξίσια χείρα της πάνω στον ώμο του Όλιβιέ, θύβιζε την αματιά της στην δική του και του αβούλωνε λιγάκι τα ού-βρετα την ίδια πάντα ερώτηση: «Έκείνη θύσεται πάντοτε εκεί»

Και έπειδή ο Όλιβιέ γαμήλωνε τότε το κεφάλι, συντομιμένος από λύπη, η Βέρα επανέλαβε την γνωστή επωδή της: «Τότε δεν γίνεται τίποτα!»

Η Έκείνη, ήσαν η γυναίκα του Όλιβιέ, η Γκέλα! Μία φορά για πάντα η πεντάμορφη ουσία είχε δηλώσει στον Όλιβιέ πως δεν θα δέχτανε ποτέ την μοιρα-σία που της επρότεινε. Δεν θα τον έπαιρνε ποτέ για έραστή της, την στιγμή που με άλλη θάγε δικαίωμα επάνω του άναγνω-ριμένα από τον νόμο, την στιγμή που ήταν υποχρεωμένη να ανέγεται την προίκα της μες σ' ένα δώρο δωροδοκίας πίσω από μια νό-μιμη κατάσταση. Αυτό όχι, ποτέ!

Αυτή λοιπόν η έπισημη επάραζε την καρδιά του Όλιβιέ που γύρευε το χάρι μες διέδοδο. Όχι μόνον η Γκέλα δεν θα ήταν διατεθειμένη να δαχθή το διαζύγιο, αλ-λά και ο άντρας της δεν είχε κανένα παρό-νομο να προβάλλει έναντιον της. Τού χάρι-βόλε να την παρακολουθούσε η διαγονή της δεν κατείχε κανένα ύποψιο. Η συμπε-ριφορά της ύπηρεζε πάντοτε κοινωνικώς ζ-ώνον. Άνθρωποι κλίστες με χαλασθήσα δούσανε πως και η μορφή της ήτανε πολύ πύ-δοση, πύ-δοση κλασική από της ουσίας, μόνον που ήτανε πολύ άπλη από ντύσιμό της. Όπως πολλές γυναίκες παντοειμένες, έτσι και η Γκέλα ήτανε σίγουρη για τον άντρα της και άδυσχερής για τον εαυτό της. Όπως ο Όλιβιέ γι την θεωρούσε σαν μια γυναίκα πολύ θετική, πολύ άνευσατική, ενώ στην άλλη όραση τον έβλεπε και το σλαβικό πάθος.

Με λίγα λόγια δεν την άνηπούσε πλέον την Γκέλα και πόθος με πάθος την Βέρα. Έν τούτοις, υπορεί κανείς να κρίνεται; Έν πάθος για μια γυναίκα, γοις ζωής να στεφί από την δική του τον σείναυ και την έκ-ταση που της δοείλει. Πώς λοιπόν, γοις να την ταπεινώσει με μια τέτοια προσβολή, που δεν της άξιζε; Άλλοις να γι-τάνε δια-ζύγιο, την στιγμή που όλα τα άλλα ήταν με το μένος του!

Ο Όλιβιέ είχε μια ιδιοσυγκρασία θεού και παύοση που η πάλι δεν την έτούλαζε δόλο. Αν επρόκειτο λοιπόν να παραδίσει ένα έμψυχο, να γυνηθή με κανέναν άντι-πύλο, δεν θα έδινε τίποτα. Όμως υπο-σώ σε μια γυναίκα άδύνατη και νεύατη σποχή, με την οποία είχε αυτή κάθε δι-κίωμα να ζητήσει άναγνώση, ένοιωθε πως ήτανε άσπλος. Όσο-ώσοι όμως, μες στα άπειρα να του ύποσυνείδωτο του, τερα-σάει και άνωσταίσε σάφους έπαιναν σά-κα και δόση. Αν λόγου γάνυ, η Γκέλα ή-πέκνυτε έβρανα σε μια ουσία άσώστατη ή έστον που να την έγη προσκλήσει αυτός; Γι-παύον τόσος βίαιος θάνατος στον καιρό

μας... «Αν το αυτόκνητο με το όποιο εκεί-νη είχε την συνήθεια να κυκλοφορή μεσαύ-των Παρισίου και του έξοχικού επιτιού τους στο Πουασσύ, συνεκρούσε με κανένα φορητό αυτόκνητο που θα το οδηγούσε ένας μεθυ-σμένος σωφός;

Κατακόκκινος από ντροπή, ο Όλιβιέ ά-πέκουσε τα μακάβρια αυτά φαντάσματα που ήταν άποκνήματα μιας νοσηρής φαντασίας. Την χρονιά εκείνη, όπως και της προη-γούμενης, η Γκέλα πήγε να περάσει το κα-λοκαίρι στην βίλλα Πομερόζ στο Πουασσύ. Ο Όλιβιέ επρόκειτο να πηγαίνει να την συναντά εκεί κάθε τέλος της εδομιάδος: ο-μως διάφορες προφάσεις τον κρατούσαν ως επί το πλείστον στο Παρίσι. Προάγεται η Βέρα δούσανε συχνά να τρώει μαζί του σ' ένα εστιατόριον των Ήλυσίων Παδίων, είτε σε

— Τότε δεν γίνεται τίποτα!

καίμα ταβέρνα των περιγύρων. Τσελλαινό-τανε για τον κυριακάτικο δόλο, για τους λαϊκούς γοις της ύδρας του Μόνη. Πα-ρακινούσανε μ' ευχαρίστηση στον θυμασπό των νέων άπάρηδων και των γυναικών που έγύρευαν με τους ήγους της οσαυτομίας. Μία δευτέρα του Πουλιού, πολύ ποιά, ο Όλιβιέ έδούνησε από το κροδών του τηλεφώ-νου. Ένας άστυνόμες τον έκαλούσε επείγόν-τως σκετικά με το δόγμα της βίλλας Πομε-ρόζ. Κατά την διάρκεια της προηγούμενης νύχτας η Γκέλα Ντυσταλ είχε θραστή στον γαλήμινο μέσα στο δωμάτιό της! Προσάνας τα έπιπλα έσείθηκαν σπασμένα, και όλα τα πράγματα που είχαν κάποια αξία, είχαν έ-ξαχνισθή.

Η άνακοίσε, η ατύχια του θύματος, τα διαζύγια να την άδεια της ταφής και της πεταρούς του πώματος, και η γλίας έλ-λες διατυπώσε άπρηγλήτανε τον Όλιβιέ πάνω από δυό έδομιάδες. Κατά το διάστημα αυτό δεν ύπόσεσε ν' άπειρόνη στην Βέρα πα-ρά σύντομα γοιματάνα.

Αυτή την άναδοχή πάλι στην μύρια των Ήλυσίων Παδίων όπου της έδινε σαν-τεβό, η Βέρα τούφριζε με πάθος τα δυό του

γέμια. Τα σκοτεινά μάτια της άστροφταν με μίαν άσυνήθη λάμψη. Για πρώτη φορά ί-σως, μια παράξενη συγκίνηση έκανε την φωνή της να τρέμει.

«Ό! αγαπήτ' μου φίλε, είπεν η Βέρα, μ' αγαπάτε πάντοτε όπως πριν;

—Τι ερώτησις εν' αυτή, Βέρα; πως ή-τανε δυνατόν να σβύση η αγάπη μου;

—Δεν μετανοώτετες διόλου για ό,τι έγινε;

—Διόλου! Είμαι μόνον λυπημένος που δεν γίνετε ακόμη δική μου...

—Αυτό θα γίνει πολύ σύντομα άπ' ό,τι φαν-τάσεσθε. Όμως, ξέρετε, Όλιβιέ, έχω να σας συστήσω κάτι: δεν πρέπει να παραχθήτε διόλου αν σας καλέση ο Εύαγγελος.

—Μην άνησυχήτε γι' αυτό, Βέρα...

Η έρευνα την όποιαν έκανε η άστυνομία έσκόνησανε. Κάθε μέρα άνακαλύπτονταν καινούργια ίχνη για να εγκαταλείψουν την έ-πομένη. Πολλά είχαν ύποπτευθ' τον κη-πουρό, ο όποιος δεν είχε άκουσει τίποτε την νύχτα του εγκλήματος, έπειτα την Λεο-νή, την ύπηρεσία, που έχούσε στής όθρας του Σηκουάνα, ενώ η κυρία της έδολοσε-νέιτο. Κι' αυτός ο κ. Ντυσταλ, μολοντί το άλλοθι του ήταν άναμνησθήτο, άνακόνη επανειλημμένως.

Και όταν έδιναν από της άτέλειωτες αλ-τές και κουραστικές άνακοίσε και έπείσε-τε κοντά στην Βέρα, έκείνη σπριγγάνα έ-πάνω του με άπειρη τρυφερότητα.

—Χρυσέ μου, εφώναζε, πόσο σ' αγαπώ!... Και τα πορφυρά γέμια της έβαιναν με τα γέμια του Όλιβιέ.

Κάποιος άπόδοχο που τρώγανε μαζί, ενώ η Βέρα είχε περάσει το υπάκοτο της στον λαϊκό του αγαπημένου της, τον είδε που έσευε το γέρι στο μέτωπο του οσαυτομίας με ύπος στατισμένο: «Τι κουτιμάρα! Άλλά με κυνηγάς διαρκώς ένας έπίμονος εοιότης: βλέπω κάθε νύχτα δυό γοντά βοιμάτα γέ-ρια που παίγουνε όλόγυρα στον λαϊκό της δυστυχημένης Γκέλας...»

—Μην το συλλογίζεσαι πλέον αυτό, αγα-πη μου, εφώναζε η Βέρα, περτώντας την αγκυλιά του...

Για πέμπτη φορά ο Όλιβιέ είχε κληθή από τον εισαγγελέα.

—Τι να θέλη πάλι να με ρωτήσει; εφώλ-λισαν αυτός με θυμό.

—Ποιό παντων, αγάπη μου, τον ίκέτευσε η Βέρα, αν τ' άγασες. Μην όμολογήσης τί-ποτα...

Ο Όλιβιέ την κούταζε μ' έκπληξη:

—Να όμολογήσω; είπα. Μά δεν έγω τί-ποτα να όμολογήσω! Τι σκετάρητες λοι-πόν; Είμαι έντελώς έξνος προς την ύπόθεση αυτή της δολοφονίας!

Η Βέρα εσπύλανε επάνω του τα σκοτεινά μεγάλα μάτια της:

—Δεν έχετε έμπιστοσύνη σε μένα, αγάπη μου; Αυτό είναι πολύ κακό.

Τότε ο Όλιβιέ διεμαρτυρήθηκε με θραστή άγανάκτηση:

—Όστε λοιπόν, είπεν έκείνος, πιστεύε-πως ήσανε ικανός για μια έγκληματική πράξη;

—Το πιστεύω, πράγματι, άποκόνησε η Βέρα με καταιγική περσορόνηση. Βλέ-ω β-σως πόσο πως γελάστικα κι έτι η άνάπη σου δεν ήταν άκατά-δυνατή για να έλξη μέγας έγκληματος. Απλά η που δεν το έ-παι έλξε δεν ύπόσεσε τίποτα το κοινό με-τα-

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

ΦΩΤΟΥ ΠΟΡΥΛΛΗ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μία από της μεγαλύτερες δόξες του θεά-τρου μας ήταν ο κομικός Εύαγγελος Παντό-πουλος, ο πατέρας των δυό γνωστών καλλι-τεχνικών και του διαλεκτού μας καλλιτεχνού κ. Ανδρέα Παντοπούλου. Ο Εύαγγελος Παν-τόπουλος είναι έντελώς ξεχωριστή φυσιογνω-μία μέσα στην ιστορία του νεοελληνικού θεά-τρου. Έγινε της σελίδας της ιστορίας του και σημειώνει με το όνομά του μάν εποχή ο-λόκληρη. Υπήρξε άρχηγός σχολής στο θέα-τρο. Μεγάλος καλλιτεχνής - δημιουργός. Γι' αυτό δεν θα λησμονηθή ποτέ. Και τώρα, και στο μέλλον ο καλλιτεχνικός μας κόσμος με σε-βασμό και με τιμή θυμάται και νημονείται το όνομα του Εύαγγελου Παντοπούλου.

Ο καλλιτεχνής αυτός ήταν ο πρώτος δη-μιουργός κομικός του θεάτρου μας και ίσως ο καλύτερος άπ' όλους όσοι ως σήμερα πα-ρουσιάστηκαν στο Νεοελληνικό θέατρο. Ήταν ένας μεγάλος τεχνίτης!

Γεννήθηκε το 1860 και η καλλιτεχνική δρα-σας του εξαπλώνεται σ' όλο το διάστημα της βασιλείας του Γεωργίου του Α'. Μάλιστα πε-θανε το 1913, τον ίδιο χρόνο με τον βασιλέα έκείνον, αφού το 'Αθηναϊκό και πανελλήνιο κοινόν έτελασε χωρίς στον Παντόπουλο έπι-τόσε δεκαετηρίδες!...

Από μικρό παιδάκι ο Εύαγγελος έφτανε θιάσους κι έπαίξε διάφορα έργα σε φιλικά σκηνία. Είχε μέσα του το δαιμόνιο του ήθο-ποιού από την γεννησή του! Σε ηλικία όμως 17 χρόνων, το 1877, ένεφανίσθη πια επαγγέλ-ματις ήθοποιός. Επρωτόπαξε στο Αίγιο στην θίασο Κοτοπούλη - Βασιλειάδη κι' εση-μείωσε άμέσως πολλήν έπιτυχία. Γρήγορα γί-νικε γνωστός στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Βασίλειος έργασθηκε τρία όλόκληρα χρόνια με διάφορους θιάσους στην επαρχία. Κι' έπειτα το 1880 προσελήφθη στον θίασον 'Αλεξιάδη κι' άρχισε να παίξη στην 'Αθήνα. Άμέσως από τότε ο Εύαγγελος Παντόπουλος κατέλαβε την πρώτη θέση ανάμεσα στους κομικούς μας ήθοποιούς. Το ταλέντο του έλαμψε κατακάθα-ρα και θριαμβευτικά.

Ο Παντόπουλος ήξερε να χρωματίζει τους κομικούς ρόλους του με τρόπο μοναδικό. Λένε πως ήταν κάπως υπερβολικός κάποτε. Μά σ' αυτό μπορεί μάλλον να τον παρέσυρε το κοι-νόν, που ήθελε να τον άπολαύει με υπερβολι-κόν, με χρωματισμένον...

Κυρίως στους πρώτους ρόλους των έλληνη-κών κομειδιών ο Παντόπουλος είχε άπει-ρί γραπτες έπιτυχίες. Αιτός παρουσίασεν κι' εδη-μιούργησε τους ρόλους του Μπαρμπα-Λινά-δου, του Καπετάν-Γιακουμή, του Γέρο-Νικόλα, του Ζουλαζμάνη στην 'Ενψη της Κούλου-ρης, τον τύπο του δασκάλου στο 'Ζητείται ύ-πηρετής' του κ. Μπάμπη 'Αννίνου, τον Γενι-κόν Γραμματέα στο όμώνυμο έργο του μακα-ρίτη Καπετανάκη και τόσους άλλους. Και όλες αυτές η δημιουργίες του έστέρησαν με άφρά-ταστη έπιτυχία και με λαϊκούς θριάμβους άπο-τελεωτικές!

Ο Παντόπουλος κατέκτησε πολύ γρήγορα το κοινό.

Άρρώσας να έμφανισθή στην σκηνή και το θέατρο έγίνετο άνάστατο από τα χειροκροτή-ματα! Μεριοί μάλιστα εφώναζαν, έμείνοντο από ένθουσιασμό.

Έτσι όποιος κομωδία κι' όποιος κομειδιόλο έπαίετο με συμμετοχήν του Παντόπουλου εί-χε έσφαλτισμένη την έπιτυχία του!

Αιτοί οι θρίαμβοι του Παντοπούλου διήρκα-σαν τριάντα χρόνια περίπου. Από το 1880 ως το 1910. Έπειτα άρχισεν η παρακμή... Τα γεράματα τάχα να έφταναν, η κοίρασή του ή η κοίραση του κοινού; Μυστήριο!

Και όμως ο Εύαγγελος Παντόπουλος απέ-θανε τον Οκτώβριο του 1913 κάπως παραγω-ρισμένος, ξεχασμένος και φτωχός!...

Ο μεγάλος αυτός ήθοποιός πέθανε στο Δη-μοτικό Νοσοκομείο, φθισικός, φτωχότατος και έρημος. Με το φαμάκι της έγκαταλείψεως άπ' όλους εκείνους που άλλοτε τον έθαύμαζαν κι' έτρελλαινόνταν γι' αυτόν...

Όταν ο Παντόπουλος παρουσιάζετο στην σκηνή, όλοι γέμιν έδιναν. Ήταν ο μάγος κα-τακτητής της σκηνής. Ήξερε να συγκεντρώ-νη την προσοχή του κοινού. Κι' έτσι έγίνετο κυρίαρχος της σκηνής και του έργου όλόκλη-ρου!

Τέτοια η μοίρα των ανθρώπων!

Μία από της μεγαλύτερες δόξες του θεά-τρου μας ήταν ο κομικός Εύαγγελος Παντό-πουλος, ο πατέρας των δυό γνωστών καλλι-τεχνικών και του διαλεκτού μας καλλιτεχνού κ. Ανδρέα Παντοπούλου. Ο Εύαγγελος Παν-τόπουλος είναι έντελώς ξεχωριστή φυσιογνω-μία μέσα στην ιστορία του νεοελληνικού θεά-τρου. Έγινε της σελίδας της ιστορίας του και σημειώνει με το όνομά του μάν εποχή ο-λόκληρη. Υπήρξε άρχηγός σχολής στο θέα-τρο. Μεγάλος καλλιτεχνής - δημιουργός. Γι' αυτό δεν θα λησμονηθή ποτέ. Και τώρα, και στο μέλλον ο καλλιτεχνικός μας κόσμος με σε-βασμό και με τιμή θυμάται και νημονείται το όνομα του Εύαγγελου Παντοπούλου.

Ο καλλιτεχνής αυτός ήταν ο πρώτος δη-μιουργός κομικός του θεάτρου μας και ίσως ο καλύτερος άπ' όλους όσοι ως σήμερα πα-ρουσιάστηκαν στο Νεοελληνικό θέατρο. Ήταν ένας μεγάλος τεχνίτης!

Γεννήθηκε το 1860 και η καλλιτεχνική δρα-σας του εξαπλώνεται σ' όλο το διάστημα της βασιλείας του Γεωργίου του Α'. Μάλιστα πε-θανε το 1913, τον ίδιο χρόνο με τον βασιλέα έκείνον, αφού το 'Αθηναϊκό και πανελλήνιο κοινόν έτελασε χωρίς στον Παντόπουλο έπι-τόσε δεκαετηρίδες!...

Από μικρό παιδάκι ο Εύαγγελος έφτανε θιάσους κι' έπαίξε διάφορα έργα σε φιλικά σκηνία. Είχε μέσα του το δαιμόνιο του ήθο-ποιού από την γεννησή του! Σε ηλικία όμως 17 χρόνων, το 1877, ένεφανίσθη πια επαγγέλ-ματις ήθοποιός. Επρωτόπαξε στο Αίγιο στην θίασο Κοτοπούλη - Βασιλειάδη κι' εση-μείωσε άμέσως πολλήν έπιτυχία. Γρήγορα γί-νικε γνωστός στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Βασίλειος έργασθηκε τρία όλόκληρα χρόνια με διάφορους θιάσους στην επαρχία. Κι' έπειτα το 1880 προσελήφθη στον θίασον 'Αλεξιάδη κι' άρχισε να παίξη στην 'Αθήνα. Άμέσως από τότε ο Εύαγγελος Παντόπουλος κατέλαβε την πρώτη θέση ανάμεσα στους κομικούς μας ήθοποιούς. Το ταλέντο του έλαμψε κατακάθα-ρα και θριαμβευτικά.

Ο Παντόπουλος ήξερε να χρωματίζει τους κομικούς ρόλους του με τρόπο μοναδικό. Λένε πως ήταν κάπως υπερβολικός κάποτε. Μά σ' αυτό μπορεί μάλλον να τον παρέσυρε το κοι-νόν, που ήθελε να τον άπολαύει με υπερβολι-κόν, με χρωματισμένον...

Κυρίως στους πρώτους ρόλους των έλληνη-κών κομειδιών ο Παντόπουλος είχε άπει-ρί γραπτες έπιτυχίες. Αιτός παρουσίασεν κι' εδη-μιούργησε τους ρόλους του Μπαρμπα-Λινά-δου, του Καπετάν-Γιακουμή, του Γέρο-Νικόλα, του Ζουλαζμάνη στην 'Ενψη της Κούλου-ρης, τον τύπο του δασκάλου στο 'Ζητείται ύ-πηρετής' του κ. Μπάμπη 'Αννίνου, τον Γενι-κόν Γραμματέα στο όμώνυμο έργο του μακα-ρίτη Καπετανάκη και τόσους άλλους. Και όλες αυτές η δημιουργίες του έστέρησαν με άφρά-ταστη έπιτυχία και με λαϊκούς θριάμβους άπο-τελεωτικές!

Ο Παντόπουλος κατέκτησε πολύ γρήγορα το κοινό.

Άρρώσας να έμφανισθή στην σκηνή και το θέατρο έγίνετο άνάστατο από τα χειροκροτή-ματα! Μεριοί μάλιστα εφώναζαν, έμείνοντο από ένθουσιασμό.

Έτσι όποιος κομωδία κι' όποιος κομειδιόλο έπαίετο με συμμετοχήν του Παντόπουλου εί-χε έσφαλτισμένη την έπιτυχία του!

Αιτοί οι θρίαμβοι του Παντοπούλου διήρκα-σαν τριάντα χρόνια περίπου. Από το 1880 ως το 1910. Έπειτα άρχισεν η παρακμή... Τα γεράματα τάχα να έφταναν, η κοίρασή του ή η κοίραση του κοινού; Μυστήριο!

Και όμως ο Εύαγγελος Παντόπουλος απέ-θανε τον Οκτώβριο του 1913 κάπως παραγω-ρισμένος, ξεχασμένος και φτωχός!...

Ο μεγάλος αυτός ήθοποιός πέθανε στο Δη-μοτικό Νοσοκομείο, φθισικός, φτωχότατος και έρημος. Με το φαμάκι της έγκαταλείψεως άπ' όλους εκείνους που άλλοτε τον έθαύμαζαν κι' έτρελλαινόνταν γι' αυτόν...

Όταν ο Παντόπουλος παρουσιάζετο στην σκηνή, όλοι γέμιν έδιναν. Ήταν ο μάγος κα-τακτητής της σκηνής. Ήξερε να συγκεντρώ-νη την προσοχή του κοινού. Κι' έτσι έγίνετο κυρίαρχος της σκηνής και του έργου όλόκλη-ρου!

Τέτοια η μοίρα των ανθρώπων!

Αξάρνα όμως μια κυρία είπε στον Παν-

τόπουλο:

—Δεν μας άπαγγέλλετε κάτι;

Και η άλλες κυρίες συνεφωνήσαν.

—Ναι, να μας πητε έναν κομικό μονόλογο.

—Και από κανέναν ρόλο σας...

—Κανένα σατυρικό ποίημα του Σουρή ή του Λασκαράτου...

Ο Παντόπουλος στην έπίθεση αυτή έταρά-χθηκε. Η μορφή του άλλαξε. Η διάθεσις του εκάθηκε!

Σηρώθηκε ταραγμένος.

—Αιπούμαι, κυρίες μου, είπα, μά αυτό που ζητάτε μου είναι άδύνατο!

Και τραβήχτηκε σε μια γωνία του σαλο-νιού. Μά η κυρίες πήγαν κι' αυτού. Και τον έξανητολόγησαν. Και σε λίγο ύπογραφοί και τούς άντρες των. Και σε λίγο ύπογραφοί και στρατηγού και ναύαρχοι παρακαλούσαν όλοι εν σώματι ίκετευτικά τον Παντόπουλο ν' ά-παγγείλουν... Μά άρνήθηκε και πάλι!

Τέλος έβαλαν και τον ίδιο τον Γκιούνη να τον παρακαλέσει. Ο Γκιούνης, αν και εγγώ-ριζε καλά τον Παντόπουλο, τον παρακάλεσε κι' αυτός. Ο Παντόπουλος τότε πια γίνικε κατακόκκινος. Και είπε στον Γκιούνη:

—Σας παρακαλώ θεμά, κυρίες πρόεδρε, μην έμμένετε. Η άρνησις μου δεν προερχεται από καριότιση. Δεν μπορώ. Μου είναι άδύνα-το να παίξω σ' ένα σαλόνι και στο ίδιο έπίπεδο με τους θεατές. Αν είχατε μια σκηνούλα, τότε ευχαρίστος. Μά μου είναι άδύνατο να παίξω, αν δεν βρίσκωμαι τουλάχιστον ένα μέ-τρο ψηλότερα από τους ακροατές μου.

Όλοι κούταζαν τον Παντόπουλο με άγνο-νία. Ο Γκιούνης τον κούταζε φιλικά και με συμπάθεια και του είπα:

—Πρέπει να ξέρετε, ότι όποι κι' αν βρι-σκεστε στέκεστε πάντα δυό μέτρα τουλάχισ-τον ψηλότερα από μας!

Και του έδωσε το χέρι. Ο Παντόπουλος δάκρυσε. Έστρεψε το χέρι του Γκιούνη. Συ-γκινήθηκε και λύγισε μά...

—Θα σας πω, είπεν, ένα μονόλογο από τον Μολιέρο.

Και τον είπεν επί τέλους!

Ο Γκιούνης είχε ιδιαιτερή συμπάθεια στον Παντόπουλο. Ένώ ήταν πολύ άσχα-λμένος, τόσο που ούτε τους δουλεύαζε δεν έδέχετο, έδέχετο όμως ταπεινά τον Παντό-πουλο. Τους δουλεύαζε τους έδέχετο η άδελ-φή του Σοφία και έκαθόνεζεν αυτή τα διάφο-ρα ζητήματά τους. Ο Παντόπουλος όμως έμεινε μόνος του στο γοσφίο του Γκιού-νη. Έκείνος τον έδέχετο παντού με χαρά. Και συχνά, ενώ είχε πλήθος άλλες άσχολίες, έφωναρούσε μαζί του άκατην ώρη.

Δεν φαντάζεσθε, φίλε μου, πόσο με ξε-κουράζει η συντροφιά σας. Είπεν ο Γκιού-νης στον Παντόπουλο. Άς μιλήσουμε λίγο για τέχνη...

Ο Παντόπουλος ήταν και συγγραφέας. Η 'Ενψη της Κούλουρης, το περίφημο κομ-μειδιόλο, είναι έργο του. Όμοιως έγραψε και μια κομωδία με τίτλο «Βασίλειος τη γάτα».

Έστρεψε άπ' αυτά, όθεν του έργο είναι και το δροσερότατο έκείνο «Τσομπανόπουλος», που έτόνησεν ο λαϊκός συνθέτης Κόκκαρος:

Τσομπανόπουλο θλιμένο, μέρα νύχτα στο δοντό, έμο κι' άποφρανεμένο, στη φλογέρι μου έσπατο. Γκούρα, Χρύσω μ', τά σουμάνια με τί πόνο άχολογού; Την πικρή μου την σοφάνια και τη μοίρα μου θρηνούν...

ΦΩΤΟΣ ΠΟΡΥΛΛΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(Προηγούμενα)

Ο Ρομπέρτο, ένας πλούσιος, έταλος αριστοκράτης, ταξίδευε χάριν άναψυχής στη Ρώμη. Μαζί του ταξίδευε και ένας άνδρας με παράξενο παρουσιαστικό και παράσινα μάτια. Στη Ρώμη ο άγνωστος κατεβαίνει μαζί με τον Άλμινα ο οποίος καταλύει στο Ξενοδοχείο της Ευρώπης. Εκεί άναμεσα στα μπαζάρια του άνακαλύπτει και μία ξένη θάλιτσα μέσα στην όποια βρίσκει ένα κομμένο γυναικείο χέρι, ζωηρό σαν νάταν ζωντανό. Ο Ρομπέρτο νοιάζει σιγά-σιγά μάν άκατανίκητην έλξη, ένα είδος έρωτα προς το ύπτεροχο εκείνο χέρι. Θέλοντας να μάθει σε ποιόν άνιρκε, άπευθύνεται στον διάσημο άνατόμο Σίλβιο Άμάτι, ο όποιος του βεβαιώνει ότι το χέρι άπεκόπη από ένα γυναικείο σώμα ζωντανό. Λίγες μέρες άργότερα ο Άλμινα μαζί με τον φίλο του Ρανιέρι Λαμπερτίνο γυρνούν μέσα στους δρόμους της Ρώμης, όπου γιορτάζεται το Καρναβάλι. Εκεί συναντούν και την φίλη τους, την όραία Έλιάνα Λώβ.

(Η συνέχεια)

ΠΡΟΦΥΛΑΓΩ το μάτια μου από τόν άνθοπόλεμο, δικαιολογήθηκε ή Έλιάννα, με την χαρακτηριστική της λεπτότητα.

Διαστανόθηκαν με τ' άμάξι της κομήσης Λορεντίνα. Η Κλάρα ήταν ξαλωμένη, σαν κατόκτη, στα μαζιλαράκια κι άρνε να πέφτουν σαν βροχή επάνω της τα λουλούδια που της έριχναν. Έξέ άλλου, είχε βραδυάσει πιά σχεδόν και ο κόσμος άρχιζε να άραιώνει. Άλλά ή όραία Βενετιάνα άναγνώρισε τους νέους: σπρώχθηκε μέσα στ' άμάξι της και τους φώναξε:

—Προδότες! Προδότες!
—Ρανταμές! Ρανταμές! άπάντησε ο Ρανιέρι, ξεσπάζοντας σε γέλια.
—Θά μού τ' πληρώσετε αυτό! φώναξε πάλι εκείνη. Κόμη Άλμινα, σάς περιμένω αύριο βράδυ!

Και το άμάξι προσπέρασε.
—Ποιά είν' αυτή ή ξετοπιστική; ρώτησε ή Έλιάννα, θυμωμένη.
—Μιά κυρία, άπάντησε ξερά ο Ρομπέρτο.
—Καλά, αλλά ποιά είναι;
—Δέν την ξέρετε, άγαπητή μου.
—Όπωσδήποτε, είναι πολύ κακοανατε-
θραμμένη!

—Μπορεί να μην έχη κι άδικο.
—Και ποιόν άπ' τους δύο κορτάρει; είπε ή Έλιάννα κιντώντας προσεκτικά τους δύο φίλους.

—Και τους δύο, έκαμε γελώντας ο Ρομπέρτο.

—Και τους δύο! έπα-
νέλαβε ο Ρανιέρι, γελών-
τας κι αυτός.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΜΕ ΤΑ

—Εγώιστά! —Μά κι' έσεις, Έλιάννα, μάς αγαπάτε και τους δύο, δέν είν' έτσι; ρώτησε ο Ρομπέρτο, έξακολουθώντας ν' άστειέται.

—Εγώ; Κάθε άλλο! κι' εδάγκωσε τα χείλη της, με πόνο.

—Έλατε, έλατε, μη ντρέπεστε: όμολογή-
στε λοιπόν το αίσθημά σας, συνέληψε ο Ρανιέρι.

Κι' έξακολούθησαν ν' άστειέονται, ένθ το άμάξι ξαναβόαινε τόν κεντρικό δρόμο. Τώρα τα άμάξια άραίωναν σιγά-σιγά, άνα-
δαν τα γυναικεία τους, οι έξωστες τών σπι-
τιών έπλέγονταν από τα βεγγαλικά φώτα και
τα τελευταία μουνκέτα τών λουλουδιών, μι-
σησασμένα, έξακοντίζονταν έδω κι' εκεί.

—Ειρήνη την στιγμή συνέθε κάτι, πολύ πα-
ράξενο.

Μιά άναπάντεχη έμφάνισις.

Κάθε φορά που τα άμάξια τα όποια συμ-
μετείχαν στον άνθοπόλεμο έφταναν έξω από
το Κόρσο, στην πλα-
τεία του Λαού, έκαναν
τόν γύρο του δελεί-
σκου για να ξανακά-
μουν έπειτα αντίθετα
την διαδρομή και το
πλήθος τών άμαξιών
ήταν τόσο καθ' όλη
την διάρκεια της ήμέ-
ρας που ή καθυστέρη-
σις στην πλατεία κρα-
τούσαν άρκετήν ώρα,

σε σημείο που, πολλές φορές, ή πλατεία του
Λαού να μούζιζε με ένα μεγάλο ύπαιθριο άμα-
ξοστάσιο. Τώρα όμως που είχε σουρουπώσει
και που τ' άμάξια δέν ήταν τόσο πολλά, δέν
καθυστερούσε πιά κανείς τόσο. Έτσι, και το
άμάξι της Έλιάννας Λώβ όπου διοικούνταν κι'
οι δύο φίλοι, ο Ρομπέρτο Άλμινα και ο Ρα-
νιέρι Λαμπερτίνο, δέν έκοψε τόν δρόμο του
ούτε μία στιγμή στην ιστορική κρήνη. Το
θέμα ήταν φαντασμαγορικό. Όλα τα άμά-
ξια είχαν άναγει βεγγαλικά και στις ξύλινες
εξέδρες που ήταν τοποθετημένες στην πλα-
τεία για να μπορέ άντεώτερα το κούνον να
παραιολυνθή την παρέλαση τών όχημάτων,
ύπτηχαν κι' εκεί πράσινα, κόκκινα, λευκά
φώτα, που έριχναν της ποικιλόχρωμες άν-
ταίγειες τους στον δδελικό, στους ψηλούς
τοιχούς και στα δέντρα του Πίντσιο, μιά και
στα νερά της κρήνης και στα πρόσωπα τών
θεατών.

—Ω! τί όραία, τί θαυμάσια! φώναξε ή
Έλιάννα Λώβ, όρθια μέσα στ' άμάξι της,
χτυπώντας τα χείρα της με την όρμη ενός
παιδιάστικου θανάσιμου.
Εκείνη την στιγμή ένα άμάξι με δύο άλ-
λα, άνοιχτό, έν' άμάξι σαν βασιλικό—μπε-
κε από την Πύλη του Λαού, λές κι' έρχόταν,
αυτή την ώρα, από την όλλα Μποργκέζε ή
από την έξοχη, προς την όδω Φλαμίνια. Τα
άλογα του άμαξίου αυτού πήγαιναν τροχάδη
και φαντάζεσαι κανείς με τί μεγαλοπρέπεια
πέρασαν μπροστά από το όχημα της Έλιάν-
νας Λώβ. Ήταν μέσα μιά γυναίκα, μάλλον
μιά γυναικεία σιλουέτα τυλιγμένη σε μιά
λινη κατάννηχη όρικτα, με μεγάλες πτυχές,
παρόμοια με όραχόλι χιτώνα. Ένα άσπρο
μαντό έσκέπαζε αυτή την όρικτα, ένα εύρύ-
χορο μαντό χωρίς μανίκια, κάτω από το ό-
ποιο το σώμα μόλις διακρινόταν. Λίγο ψηλό-
τερα από το μαντό, μιά όσηνη λινή έσάρπα
πλαισίονε όλόκληρο το κεφάλι, σκεπάζοντας
έντελώς τα μαλλιά, ένθ ένα πέλλο από λευκό
μεταξοτό, δεμένο κάτω από το σαγόνι, έσκέ-
παζε όμοιώς όλο τόν λαιμό από το στήθος ως
το πρόσωπο, που κι' αυτό
με την σειρά του κρυβό-
ταν κάτω από μάν όσηνη
μεταξοτή μάσκα, κατά
τρόπον όστε κανένα χαρα-
κτηριστικό της φυσιογνω-
μίας να μην είναι όρατό,
έντός από τα μάτια, τα ό-
ποια άστραφταν άνάμεσα

από τα άνοίγματα της μάσκας. Φαινόταν
όσοστό πώς ή γυναίκα εκείνη ήταν ψηλή και
καλοφτιασμένη.

Άλλα της, ήταν ένα κοντό πλάσμα ντυμέ-
νο μ' ένα μαύρο ντόμινο, που δέν μπορούσε
κανείς να καταλάβη άν ήταν άνδρας ή γυ-
ναίκα. Κοντό και κακοφτιασμένο καθώς φα-
νόταν μέσα στο μαύρο του ντόμινο, φρούσε
κι' αυτό μιά μαύρη έσάρπα στο κεφάλι του
και μιά μεταξοτή μαύρη μάσκα του έφραζε
όρητικά τη μορφή. Το άμάξι όδηγείτο από
έναν άμαξά με λιθόβα βαθυγάλαξη, πολύ
κοιμή. Τα άλογα ήσαν όραία κι' επιβλητικά
—δύο ύπτεροχα ζώα...

Καθώς έλταμε, το όχημα πέρασε με μεγα-
λοπρέπεια δίπλα από τ' άμάξι της Έλιάννας.
Άμέσως εκείνη του έριξε μιά ματιά και
είπε:

—Κιττάτε, φίλοι μου! Δέν μοιάζει αυτή
ή γυναίκα σαν ένα φάντασμα!

Οι δύο νέοι άνατήθησαν, έσπυχαν τα σώ-
ματά τους έξω από το άμάξι, αλλά δέν πρό-
λασαν να δούν πολλά
πράγματα. Άντίθα-
ξάν ένα βλέμμα, μιά
δέν είχαν τίποτα.

—Ήταν, όπως συ-
νήθως, ένας κοινός
σύζυγος δίπλα σε μιά
ψηλή και όραία γυναι-
κα, είπε ή Έλιάννα.

—Ένας σύζυγος πάλι
κοντός κι' ίσως καμ-
πούρης.

—Άλήθεια! φώναξε ο Ρομπέρτο Άλμι-
να, μη μπορώντας να συγκρατηθή περισσότερο,
ένθ ο Ρανιέρι δάγκωνε νευρικά το μου-
στάκι του.

—Ναι, ναι, έτσι συμβαίνει συνήθως!
Οι δύο νέοι στράφηκαν προς τα πλάγια,
σκυβοντας έξω από τ' άμάξι, για να δούν, μ'
αυτό δέν τους ώφέλησε σε τίποτα. Το άμά-
ξι με το φάντασμα, καθώς έλεγε ή Έλιάννα
γελώντας, δέν είχε άκόμα ξεφαντισθή θέ-
βαια, αλλά είχε άπομακρυνθή καμιά εκατο-
στή μέτρα και δέν διακρινόταν πιά καθαρά.

—Έλιάννα;
—Ρομπέρτο!

—Πρέπει να μάθουμε άνυπερθέτως ποιο
ήσαν μέσα σ' αυτό τ' άμάξι.

—Καμιά παλιά γνώριμα;
—Όχι, αλλά κάτι που ένδιαφέρεται...

—Εσένα, Ρομπέρτο;
—Κι' έμένα και τόν Ρανιέρι.

—Υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσω
καμιά μονομαχία;

—Άς μη χανόμαστε στις έρωταποκρίσεις,
γιατί δέν θά βρούμε άκρη. Σας λέγω πώς
πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό. Είν' άνάγκη
να προφτάσωμε αυτό τ' άμάξι.

Τότε, κι' οι τρεις μαζί σαν τρομαγμένο
φουσκά οι άνδρες περισσότερο από την γυ-
ναίκα—σπρώχθηκαν κι' έσπυχαν προς το κί-
θισμα του άμαξά για να του δώσουν όδη-
γίες.

—Θά μπορέσωμε να προφτάσωμε εκείνο τ'
άμάξι;

—Ποιό; Αυτό που μάς προσπερνά τέσσε-
ρα άμάξια;

—Έλα καμμένο, Λουίτζι, παρεκάλεσε ή
Έλιάννα.

—Είναι άδύνατον, κυρία, είπε ο άμαξάς
κουνώντας το κεφάλι. Δέν θά μάς άφίσουν οι
άστυφύλακες να φύγωμε άπ' την σειρά.

—Μήπως μπορώμε να γυρίσωμε πίσω και
να τους συναντήσωμε κόνοντας όλόκληρο τόν
γύρο; Έκαμε ή Έλιάννα που άρχισε να συμ-
μερίζεται τώρα κι' αυτή την άγωνία τών δύο
νέων.

—Μην τυχόν κι' άργήσωμε πολύ; ρώτησε
ο Ρομπέρτο, τρέμοντας από άνυπομονή.

—Μη τυχόν και τους χάσωμε; είπε ο Ρα-
νιέρι.

—Όπωσδήποτε είν' ο μόνος τρόπος να
τους δοίμε. Άς κάνωμε την άπόφαση κι'
δτι βρεθούμε...

—Νά γυρίσω λοιπόν; ρώτησε τώρα κι' ο

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

άμαξας.
—Έίχε, με την συμφωνία όμως να κό-
ψης μέσα από τους συντομωτέρους δρομά-
κους και να τρέξης στο μπροστινό γρηγορώ-
τερα.

Πριν γυρίσουν, οι δύο νέοι κανόνισαν με
το μάτι της άποστάσις τών άμαξιών και
μαρκάρησαν με προσοχή τα άμάξια που πή-
γαιναν μπροστά και πίσω από τ' άμάξι με το
φάντασμα. Μπροστά του ήταν ένα με κόκκι-
νους διαβόλους. Πίσω του ήταν άλλο με τρεις
γυναικείς χωρίς μάσκες.

Έν τω μεταξύ, ο άμαξάς είχε στρίψει κι'
έλας από την όδω Σάν Τζακομπο κι' έπήγα-
νε γοργά προς την όδω Ριέττα, σχεδόν έ-
ρημη εντοχώς εκείνη την ώρα. Οι τρεις φί-
λοι έμεναν άφωνοι, κατάρχομενοι από την
άγωνία. Μόλις όγνηκαν στην Λουσιάννα και
πήγαν κι' έσταμάτησαν στην γωνία του Κόρ-
σο, κοντά στην «Λέσχη Μερκίνο», κίτταξαν
τα ρολόγια τους και είδαν πώς δέν είχαν πε-
ράσει παρά τέσσερα λεπτά.

—Δέν φαντάζομαι
να περάσε τ' άμάξι με
το φάντασμα; ρώτησε
ή Έλιάννα, γελώντας
διασπασμένα.

—Άδύνατον! είπε
ο Ρομπέρτο.

—Άδύνατον! έπα-
νέλαβε ο Ρανιέρι.

—Αν δέν λοξο-
δρόμισε, πρόσθεσε ο
άμαξάς, δέν μπορεί
νάχη περάσει.

Κι' οι τρεις, όρθιοι, κιντούσαν προς το
βάθος του Κόρσο με φανερή άγωνία. Δέν έ-
βλεπαν άκόμα τίποτα. Όσοστο τ' άλλα άμά-
ξια έξακολουθούσαν να περνούν.

—Εξηγήστε στον άμαξά τι πρέπει να κά-
μη μόλις φανή το άμάξι, είπε ή Έλιάννα, σαν
προνοητική γυναικεία που ήταν πάντα.

—Θά σταθής, Λουίτζι, όπου να περάση,
είπε ο Ρομπέρτο: να προσπαθήσης όμως ή
πάσης σειρά άμέσως έοπίσθω του.

—Πολύ καλά, κύριε.

Τ' άμάξια έξακολουθούσαν να περνούν. Ο
Ρανιέρι τα περιεργάζόταν και τα μετρούσε έ-
να προς ένα από μέσα του.

—Νάτο! ψιθύρισε ξαφνικά.

Πράγματι είχε φανή από μακριά, κάτω
από τα βεγγαλικά, το άμάξι με τους κόκκι-
νους διαβόλους.

—Προσοχή! φώναξε ή Έλιάννα.

—Μη σκύβης τόσο, μην κουνέσαι, Έλι-
να, τις είπε ο Ρομπέρτο χαμηλόφωνα.

Τώρα, το άμάξι με το φάντασμα προχω-
ρούσε σιγά, έρχόμενο θαρρείς καταπάνω τους.
Το μαύρο ντόμινο, ο κοντός άνδρας—κι' ί-
σως καμπούρης—ήταν καθισμένος. Το άσπρο
ντόμινο, το πρόσωπο μάλλον που ήταν ντυμένο
στά λευκά, στεκόταν όρθιο. Το άμάξι τους
πλησίαζε όλοένα περισσότερο και μόλις προσ-
πέρασε, σχεδόν έφτά από τ' άμάξι της Έ-
λιάννας, το μικρόσωμο μαύρο ντόμινο στράφη-
κε προς τους δύο νέους και τους κίτταξε άνα-
μεσα από τα δύο άνοίγματα της μάσκας του.

Κι' οι δύο ένοιωσαν το ίδιο συναίσθημα. Αί-
σθησαν ότι ένα άμαξά ψυχό, πράσινο,
κοιφερό σαν την λεπίδα μιάς ρομφαίας.

—Αυτός είναι! ψιθύρισε ο Ρανιέρι Λαμ-
περτίνο.

—Βέβαια είν' αυτός! μουμούρισε κι' ο
Ρομπέρτο Άλμινα.

—Αυτός που ζητούσατε; είπε άνυπόμονα ή
Έλιάννα Λώβ, ένθ τ' άμάξι της έπαινε στην
σειρά, άκριδώς πίσω από τ' άμάξι του φαν-
τάσματος.

—Ναι, έκαμε πινυμένα ο Ρανιέρι.

—Είμαστε, σαν να λέμε, χωμένοι ως τόν
λαιμό σε μιά τραγική περιπέτεια! φώναξε ή
καταπονημένη ή νέα γυναίκα.

Γιά λίγο διάστημα, τ' άμάξι της Έλιάννας,
άκολουθούσε καταπόδι το άλλο με τόν μαύρο
κοντό άνδρα και την λευκή γυναίκα. Οι τε-
λευταίοι αυτοί έμεναν άκίνητοι, χωρίς να
στρέφονται δεξιά ή άριστερά, ή μόν γυναικεία
όρθια πάντα σαν πετρομένη και ο άνδρας κα-
-

φομένος στη θέση του. Οι δύο φίλοι και ή
συντροφισά τους ήσαν άκόμα γονατιστοί στο
μπροστινό κάθισμα για να βλέπουν καλλίτερα.

—Νάσαι αυτός; ρώτησε ο Ρανιέρι Λαμ-
περτίνο, σαν να μιλούσε με τόν έαυτό του.

—Νάσαι αυτός; άναρωτήθηκε το ίδιο κι' ο
Ρομπέρτο Άλμινα.

—Τι καλά θάταν άν γυρνούσε μιά στιγμή
προς το μέρος μας... ψιθύρισε ο τελευταίος
αυτός στον φίλο του.

—Θά τόν κάμω άμέσως να γυρίση, είπε ή
Έλιάννα, που άκούσε την έπιθυμία του Ρομ-
περτό.

Πήρε δύο-τρία μουνκέτα και τάρριξε ό-
λα μαζί μέσ' στ' άμάξι του μαύρου ντόμινο
και της λευκής γυναικας. Άλλά κανένας άπ'
τους δέν δέν στράφηκε.

—Βλάκες! φώναξε ή Έλιάννα, θυμωμένη.

Κι' άρχισε να ξαναφίχνη κι' άλλα, γρηγο-
ρώτερα, χωρίς να πετυχαίνει πάντα τόν στόχο
της μέσα στην νευρική εκείνη διάση.

—Τίποτα! τίποτα!... φώναξε θυμώνοντας
όλο και περισσότερο.

—Ο βλέμμα της Ραχίλ.

Οι δύο νέοι παρακολου-
θούσαν με άγωνία την πά-
λη αυτή της φίλης των με
τα μυστηριώδη εκείνα άκί-
νητα όντα. Εύτυχώς, τ' α-
μάξι της Έλιάννας ήτα-
γεματό λουλουδιών.

—Κίτταξε να σημαδέ-
ψης την γυναίκα, είπε ο Ρομπέρτο.

—Σας ενδιαφέρει κι' αυτή;

—Όχι, αλλά ίσως μάς χρησιμεύση γι' ά-
φομή επαφής με τόν άνδρα.

Άμέσως ή Έλιάννα άρχισε να σημαδεύη
την γυναίκα με τα μουνκέτα της. Έξαφνα
αυτή γύρισε, επί τέλους! Βρισκόνταν εκείνη
την στιγμή στην πλατεία Κολόννα και τα ή-
λεκτρικά φώτinas σαν μέρα. Η γυναίκα
σταμάτησε και έριξε ένα βλέμμα στην Έλι-
άννα, ένα βλέμμα που έβγαλε από ένα ξεγυρά-
μάτι περιήφανα, πολύ θλιμμένα κι' όλόγλυ-
κα, ένα παράξενο βλέμμα έκπληξης, πό-
νο, ύπερφίας, και καλωσύνης—ένα βλέμμα
συγκεκριμένο που έκαμε τόν Ρανιέρι ν' άφιση
μιά απροσδόκητη φωνή έκπληξης και τόν
Ρομπέρτο να νιώση μιά μυστηριώδη ταραχή.

—Τί έχετε; είπε ο Άλμινα, τρομάζοντας
από την φωνή του Λαμπερτίνο.

—Τα μάτια της Ραχίλ! Το βλέμμα της
Ραχίλ! είπε ο νεος με ξεφυσισμένη φωνή.

—Φαντάζεστε πώς είν' εκείνη;

—Δέν ξέρω... Δέν ξέρω... μιά δέν είναι
δυνατόν νάσαι μ' αυτόν... Είναι σπία της, εί-
μαι βέβαιος... αλλά αυτό το όχημα...

Η γυναίκα τους είχε ξαναγνώσει την
πλάτη, με μιά κίνηση άδιαφορική ψυχής.

—Νάσαι αυτή; ψιθύρισε ο Ρανιέρι ταραχ-
μένος.

—Θέλετε να βεβαιώσωμε; Τότε να κατέ-
δωμε άπ' τ' άμάξι. Θάλατε να τους πλησιά-
σωμε πεζή; είπε ο Ρομπέρτο.

—Όχι, όχι, θά τους χάσωμε άπ' τα μά-
τια μας... Καλλίτερα να τους άκολουθήσωμε
όπου πάνε. Νά δώμε πού θά κατέδουν. Νά
ρωτήσωμε τόν άμαξά, τόν θυφωτό του σπι-
τιού που θα μπου...

Η Έλιάννα Λώβ δέν είχε άκούσει παρά λί-
γες λέξεις άπ' αυτόν τόν χαμηλόφωνα διάλο-
γο. Έξέ άλλου ήταν πολύ έξυπνη και κατάλα-
βε πώς οι δύο νέοι ήσαν τρομερά ταραγμένοι.

Τους ρώτησε:

—Θέλετε να έξακολουθήσωμε τόν άνθοπό-
λεμο;

—Ναι, έλε μηχανικά ο
Ρομπέρτο.

—Ναι, επανέλαβε ο Ρα-
νιέρι σαν ήχο.

Η Έλιάννα άρχισε να
ρίχνη με διάση όσα λου-
λούδια μπορούσε περισσό-
τερα, άπογυμνώντας κυ-
ριολεκτικά τ' άμάξι της,
καταστρέφοντας της λου-

λουδιές γαρλάντες που το στόλιζαν, νευρι-
κά, διαστικά, άπεγνωσμένα. Άλλά το
μαύρο ντόμινο και ή λευκή σιλουέτα φαινό-
ταν σαν να είχαν ξανατεθεί στην αγαμιατε-
νια άκίνητοί τους. Και οι τρεις δικάται ήσαν
άνεβασμένοι στο μπροστινό καναπέδάκι του ά-
μαξίου, σχηματίζοντας έτσι ένα παράξενο συμ-
πλεγμα. Άλλωστε αυτό μέσα στο σουρουπό ε-
κείνο της άποκρηπτικής μέρας περνούσε άτα-
ρατήρητο. Τώρα το Κόρσο άδειάζει. Τ' άμά-
ξια πήγαιναν γρηγορώτερα κι' έφθαναν σχε-
δόν ως την πλατεία Βενετίας. Μ' ένα πήδη-
μα, ο Ρομπέρτο Άλμινα πήγε και κήθηκε
δίπλα στον άμαξά και, παίρνοντας ένα τελευ-
ταίο μουνκέτο με άσπρα τριαντάφυλλα, τάρ-
ριξε κατά πάνω στην λευκοφορεμένη γυναίκα,
δριόκοντάς την άκριδώς στον δεξιό ώμο.

Εκείνη στράφηκε σιγά. Έκαμε μιά πε-
ριεργή κίνηση, σαν νάθελε λές να άλλάξη
από τα φορέματά της, και, με το δεξί χέρι
της, έριξε ένα λουλούδι στον Ρομπέρτο, κιν-
τώντας τον συγχρόνως τρυφερά. Άμέσως ό-
μως ο κοντός συνοδός της σημάχθηκε άπότομα
και πάνοντας την από το δεξί μπράτσο την
άναγκασε να καθήση δίπλα του.

Ένθ ο Ρομπέρτο Άλμινα, ξαφρετικά
συναγερμένος, έσκόπε να πάση το λουλούδι
που με τόση χάρη του είχε ρίξει ή γυναίκα,
ο Ρανιέρι Λαμπερτίνο καρφώνοντας το δάχτυ-
λο στο προπορευόμενο άμάξι, έφώναξε:

—Ψηστε Θεέ! Η γυναίκα αυτή είναι μ'
ένα χέρι!

—Τί είπες;... Μ' ένα χέρι;... Ποιό το εί-
δες; ξεφώνισε ο Ρομπέρτο έξαλλος από την
απρόσμενη άποκάλυψη.

—Τό είδα, όπως βλέπω εσένα! φώναξε ο
Ρανιέρι, εκνευρισμένος κι' αυτός. Η γυναίκα
αυτή έχει τα μάτια της Ραχίλ και το ένα χέ-
ρι κομμένο.

—Λουίτζι, άκολουθήτε γρήγορα το άμάξι
αυτό, φώναξε ή Έλιάννα στον άμαξά της.

Τώρα, τ' άμάξι του κοντού άνδρος και της
λευκής γυναικας είχε δυναμώσει την ταχύτη-
τά του περνώντας από την πλατεία Βενετίας
και την άνηφορία της Έδωνης. Όδοι. Οι
δρόμοι από κει και πέρα ήσαν ελεύθεροι,
γιατί όλος ο κόσμος γύριζε στα σπίτια του
και τ' άμάξια μπορούσαν να τρέχουν. Οι ά-
γνωστοί φαινόνταν σαν νάδεναν να ξεφύγουν
το κνήνη του άμαξίου της Έλιάννας. Αί-
λητοι, άγωνιόντες, οι δύο νέοι και ή Έλιάννα
δέν έδωσαν τα μάτια τους από το μυστηριώ-
δες ξεγυρά. Στο δρόμο, δύο φορές, το άμά-
ξι τους άναγκάστηκε να σταματήσει για να
περάση το τραί. Άλλη μιά φορά, ένα κάρο
μπήκε μπροστά τους και τους έβλεις το
πέρασμα. Η τήνη λές
κι' έυνώσε την φωνή
των δύο άγνωστών!

—Λίγο... Λίγο μάς
ξεφύγουν; είπε περι-
λυσά ο Ρανιέρι.

—Δέν μπορεί, φώ-
ξε ο Ρομπέρτο.

(Άκολουθεί)

ΔΙΑ ΝΤΑΓΚΟΒΕΡ, Η ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ «ΜΟΙΡΑΙΩΝ» ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ανήμες έως και περισσότερο στο παρελθόν, παρά στο παρόν. Είναι από την γενιά που έδωσε μια Μπερτίνι και μια Ζακομπίνι. Υπήρξαν η ωραιότερα γυναίκα της εποχής της. Η ζωή της είναι η ωραιότερα αισθηματική περιπέτεια της χώρας της. Η μορφή της εχρησίμευσαν ως θέμα ή ως πρότυπο για τους ωραιότερους πίνακες των μεγάλων ζωγράφων. Πρώτη, ίσως, αυτή, πούν ανακαλυφθούν η «μοιραίες» γυναίκες και το «σέξ-άππλ», υπήρξαν ο χαρακτηριστικότερος τύπος και της μοιραίας γυναίκας και η ισχυρότερα ενοχλήτρια του σέξ-άππλ.

Εκείνη που την ερωτεύτηκαν πραγματικά, παράφορα, άσφυκτα, είναι χιλιάδες. Και μια γυναίκα δεν είχε τόσες κατακτήσεις, χωρίς να το επιζητήσει. Ο πρώτος γάμος της υπήρξε μια τραγωδία και ο δεύτερος ένα κατάρκισμα. Κάθε της κίνηση, κάθε της πράξη ήταν το κέντρον της γενικής προσοχής και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, χωρίς να στηριχθούν επάνω της τα ζηλότυπα βλέμματα των αμύδων θεατριών της. Στο είδος της ήταν—και είναι—μοναδική. Καμιά άλλη καλλιτέχνης δεν είχε την θεού της νομολογία, τον κομψό της αυτοκρατορισμό, την απόλυτη κυριαρχία των κινήσεων και την επίγνωση της γοητείας της επί του κοινού. Και σήμερα ακόμη, που ο χρόνος έχει αυλακώσει το πρόσωπό της και έχει κάμει κάπως βαρύτερο το μοναδικό της σώμα, και σήμερα ακόμη η Λιλ Ντάγκοβερ είναι μια από τις ελαττώτες μεγάλες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου.

Βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, όπου έχει καταπλήξει τους Αμερικανούς. Είναι, όπως γράφουν η αμερικανικές εφημερίδες, η μεγαλύτερη επίσημη επίσημη που στείλουν η Ευρώπη στην Αμερική. Αλλά κι αυτή δεν καθόρισε να συνθήσει στο θορύβωδες και γεμάτο αριτισμό Χόλλυγουντ. Αριστοκρατίας της τέχνης και της ζωής, βύηκε στα στούντιο της αμερικανικής πρωτεύουσας του κινηματογράφου όλα τα ελαττώματα μιας διαστρεφούς πρόδοις κι' έδοξας την αγρία που δίνει η απεριόριστη και άσχετη πόρς της πραγματικής άξια διαφήμισης. Και έπιστρέφει πάλι στην Ευρώπη, για να συνεχίσει εκεί την σταδιοδρομία της, στο γνώριμο της περιβάλλον, όπου υπάρχει πραγματική ευγένεια ανθρώπων και πραγμάτων και όπου μια σπουδαία καλλιτέχνης, που είναι και ελκυστική γυναίκα, μπορεί να δώσει όλο το μέτρον της αξίας της.

Η Λιλ Ντάγκοβερ είναι σήμερα 47 χρόνων. Υψήλη—έχει ανάστημα 1,64—μέ το μεγαλοπρεπέστερο ίσως σώμα που έχει ρίξει ως τώρα την σκιά του στην θύνη, με την νεοτεχτικότερη ευφάνταση, κομψή όσο και μια άλλη, θεούτη όταν θέλει και παγερά αδιάφορη όταν είναι ανάγκη, είναι από τους τύπους των γυναικών της περασμένης, της προπολεμικής γενιάς, που διατηρούσαν ακόμη κάποια νωχέλεια στην ζωή τους, που δεν είχαν παραιτηθεί από τον δικαστικό ορθισμό της εποχής μας, που ήσαν να γελούν άδιστα και να άρρηκτούν για να απολαμβάνουν καλλιτεχνικά την ζωή. Γι' αυτό, ίσως η Λιλ Ντάγκοβερ να άσχετη περισσότερο στους άνδρες της περασμένης γενιάς, που σε μια γυναίκα ζητούν την άσχημη ήδυσθια, τα μεγάλα πάθη και την βαρύτερη γαλήνη, αντί της στιγμής. Στην Γερμανία, την πατρίδα της, καμιά ήθοποιος δεν είναι περισσότερο δημοφιλής απ' αυτήν. Όταν ερωτάσθηκε, πέρσι, η επέτειος της καλλιτεχνικής δράσεως του Ράινχαρτ, η Λιλ Ντάγκοβερ μαζί με την σεδασία Άστα Νίλσεν, αντιπροσώπευσαν τον θεατρικό κόσμο της Γερμανίας στον επίσημο εορτασμό. Γιατί πρέπει να σημειωθεί ότι η Ντάγκοβερ προέρχεται από το θέατρο, του οποίου υπήρξε—και είναι—μία δόξα.

Ο κινηματογράφος την κατέκτησε κι' αυτήν, όπως κατέκτησε την Ελισάβετ Μπέργκεν. Και η ταινίες της είναι αναρίθμητες. Η «Ουγγαίικη Ραβούδα» θα μείνει αλησμόνητη για τους Αθηναίους. Τελευταία η Ντάγκοβερ μας ευχαρίστησε—υπόδειγμα αριστοκρατίας—στην καινούργια δημιουργία της: «Το Συνέδριον χροσέιν». Την είδαμε και σε άλλα έργα, όπως: «Ο λευκός διάβολος», «Το δαχτυλίδι της Αυτοκρατορίας», «Μόντε-Χριστός», «Μια γυναίκα που δεν ξεχνάται», «Η γυνή Λαίδη» κτλ. Σ' όλα διακρίνεται το ευγενικό, το φυσικότητα παιζιμό της, με την μεταδοτική της θερμότητα, με την ηγεμονική της ευφάνταση, με την ακατανίκητη γοητεία της. Ο θεατής αντι-

Η Λιλ Ντάγκοβερ, σε μια τελευταία της φωτογραφία.

λαμβάνεται, ότι η καλλιτέχνης αυτή γνωρίζει από πριν την εντύπωση που θα του προσεξήσει: τση είναι η άσχετη με την οποία κινείται. Ρωμαντική στην ήθοποιά της, έχει εν τούτοις και στιγμές τολμηρότητας ρεαλισμού.

Κατέχει, όσο λίγες, το μυστικό της δόξης και έσει να ξεχωρίσει το θεατρικό παίξιμο από το κινηματογραφικό. Οι ρόλοι της είναι όλοι πραγματικές δημιουργίες και εντυπώνονται βαθιά στο κοινό. Είναι η περισσότερο άμωλη της Γερμανίας. Από την σύγχρονη μαγία του αθλητισμού η Λιλ Ντάγκοβερ καθόρισε να μην παραιτηθεί. Το πάθος της όμως είναι η ιππασία, Τακτικά, συχνότατα, κάνει μεγάλους περιπάτους έφιππη, ακολουθούμενη από τους δυο πελωρίους σκύλους της και μένει ώρες ολόκληρες, μόνη, χωρίς καμιά άλλη συντροφιά, μέσα στα δάση ή σε έρημες ακτές. Κι' εκεί αφήνει τον προπολεμικό της ρωμαντισμό να λησμονηθεί σε πολύωρα όνειροπολήματα...

Ο άνδρας της, ο κινηματογραφικός επιχειρηματίας κ. Βίτε—είναι ο δεύτερος σύζυγός της—ο πρώτος ήταν ο ήθοποιος Φοίτς Ντάγκοβερ και ο γάμος εκείνος υπήρξε η μεγάλη ερωτική τραγωδία—γάνει συχνά την γυναίκα του και τότε έσει ότι πρέπει να την αναζητήσει, σε κανένα έρημο ρωμαντικό τοπίο: εκεί η μεγάλη και τρυφερότης καλ-

λιτέχνης ξεκουράζεται από την επίπονη εργασία του στούντιο ή από της ανήσυχες περιπέτειες της ζωής.

Η θύνη ποτέ δεν μας την παρουσίασε σε μια τέτοια στιγμή. Ίσως η Ντάγκοβερ, η οποία ως ήθοποιος απέκαλυψε στο κοινό όλα τα μυστικά της ζωής μιας γυναίκας, ως γυναίκα να θέλει να ζήσει μια ζωή που να μην έχει καμιά σχέση με την καλλιτέχνηδα...

Ένα καλλιτεχνικό φαινόμενο

Στο στερέωμα του Χόλλυγουντ, όπου τα άστρα λάμπουν κατά χιλιάδες, όπως και στον έναστρο ούρανό, ανέτειλε και συνεχίζει θαυματούργικα την τροχιά του προς το μεσορρήνιο ένα άστρο που, κατά την γνώμη όλων, πρόκειται να είναι η μόνη πιθανή διάδοχος της Γκρέτας Γκάρμπο, όταν αυτή αποσυρθεί από τον κινηματογράφο. Πρόκειται περί της Ελίσας Λάντι, μιας καλλιτέχνης που γεννήθηκε στην Βενετία και η οποία είναι πραγματικό φαινόμενο. Είναι ι-κανή να παίξει γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά, ιταλικά και ισπανικά. Αντετάφη στην Ευρώπη και μιλά της καρπάνα γλώσσας με καταπληκτική ευέρεση. Ταυτοχρόνως είναι και δόκιμη συγγραφέας. Τέλειωσε πρό-ημερών το γύρισμα μιας καινούργιας ταινίας σε τέσσερις γλώσσες και τώρα βρίσκεται στην Νέα Υόρκη, όπου επιμελείται την έκδοση του τελευταίου μυθιστορήματός της.

Τα πραγματικά της όνειρα

Είναι κοινό μυστικό ότι οι περισσότεροι άστρος του κινηματογράφου ανταλλάσσουν τα πραγματικά τους όνειρα με καλλιτεχνικά ψευδώνυμα. Ελάχιστοι όμως γνωρίζουν τα πραγματικά όνειρα των αγαπημένων τους πρωταγωνιστών. Ποιός, έξω-φωνα, είναι ο Σαμάνιέγκος; Απλούστατα ο... Ραμόν Νοβάρο. Και ο Ένστος Μπρόνκε; Είναι ο Ρίτσο Ντίξ. Γνωρίζετε την μίς Λουίζα Ντάντλε; Όχι; Κι' όμως είναι η θεατρική Μαίρη Μπρά-σα Γκόλντ; Δεν θυμάστε αυτό το όνομα; Και όμως είναι το πραγματικό όνομα του Άλ Τζόλσον, όπως Ίωση Φόανς είναι του Μπάστερ Κήτον και Γκούσταφον της Γκρέτας Γκάρμπο, όπως επίσης Μαρία Κόρεντιν είναι της Μαίρης Μούραρι, Μπέτσο Ρίγκς τη Έβελιν Μπρέντ, Γκαλίντ Σαίθ της Μαίρης Πίκορντ, Κάθριν Μόρισον της Κόλλιν Μουρ, Λίλιαν Μπόντ της Μπίλλης Ντόβ, Γκαρίντο Μονγκκετσόνο του Άντόνιο Μορένο, Τζάκ Κρέιν του Ριχάρδο Κορτέζ, Ζαν Μπαρτελεμίου του Ζαν Άντζελο και Ζωρζ Μπουζάκ του Μπισκό. Και το ίδιο συμβαίνει με τους περισσότερους άστρος: Ξέρουμε όλοι τα ψευδώνυμά τους, ενώ τα πραγματικά τα άγνωστους. Αυτό θα πει καλλιτεχνική δόξα.

ΠΕΝΝΙΕΣ
=13716 αΐθουσες έδωσαν 41550 μέσα σ' όλο τον κόσμο, εκτός των Ήνωμένων Πολιτειών, έδωσαν ήδη μετατοαπή σε ήχητικούς κινηματογράφους.

Ο σκηνοθέτης Άλμπέρτο Καβαλάντι γράφει την «Κοκκινισκουφίτσα», η οποία είχε έναγυρισθεί άλλα δεν έπαίχθηκε πουθενά.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

F. DE BAILLEHACHE

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΣΜΑΡΑΓΔΙΑ

Μπήκε στην αίθουσα του παιχνιδιού του Μόντε - Κάρο, ώρα, μεγαλοπρεπής, μολο-ότι είχε περάσει ήδη το άκρο της πρώτης νεότητος, μελαγχρονική και νοσηλής, σολισμένη με βαρύτητα κοσμήματα...

Όλοι οι παίκτες που έκάθονταν γύρω στο πρώτο τραπέζι, ανασήκωσαν για μια στιγμή τα μάτια τους στο πέρασμά της, μα ο Σεβέρο Σαίντ-Άλδο ένοιωσε τέτοια δυνατή συγκίνηση που μ' άρπαξε το χέρι και θυβίζοντας τα νύχια μέσα στην παλάμη μου, με ρώτησε:

—Ποιά είν' αυτή;

—Εγώ καμώθηκα πως δεν άντελήθηκα τίποτε:

—Ποιά;

—Νά, εκεί! Αυτή η γυναίκα με τα σμαράγδια!

—Το πετύχατε; έτσι την φωνάζουν όλοι;

—Πώς λέγεται; Ό! γρήγορα λοιπόν!

Πές μου ποιά είναι:

—Σεβέρο, θα σας έρθει συγκαλή! Είναι η Ίρην Μπεουτόφ, η πρώην λαλή Σεπντά...

—Χήρα;

—Χορισμένη.

—Και η αίτια;

—Τόσκασε με τον Μπέρτ Ουλσον για να διαλέσει τον Ζαμπίζιο ποταμό με δροσάλο.

—Μιά ήρωίδα λοιπόν!

—Ίσως... Τώρα βρίσκεται με τον Λάρο Τέρσεν, τον βασιλέα των ξύλων του Μπέρ-κεν.

Ο κόμης ντε Σαίντ-Άλδο δεν άφινε πλέον από τα μάτια του την δημοση τυχοδιώκτρια. Η νέα γυναίκα έκάρσε οχόνοντας πίσω την γυναικεία κόλα της, με το πρόσωπο στεφανωμένο από ένα διάδημα από σμαράγδια, και φορεμένη τόσο στον λαμό, όσο και σ' αϊτιά από βαρεία κοσμήματα με τις ίδια πάντα πολύτιμες πέτρες.

—Εάνε μια πραγματική επικήρησση με τα σμαράγδια.

Ξαναβάρηκε σε λίγες μέρες τον Σεβέρο στο καλνί της Ντοβίλ. Μόλις με έδε με πλησίασε αμέσως τεινοντάς μου τα χέρια:

—Α! αγαπητέ μου! Είμαι πολύ τυχερός!

—Στο παιχνίδι;

—Όχι, στον έρωτα.

—Τότε θα χάσετε! Φυλαχθείτε από το πρώτο τραπέζι, Σεβέρο!

—Άλλ' ο κόμης ντε Σαίντ-Άλδο δεν έδωσε καμιά προσοχή έσκιψε σ' αϊτό μου και μού φημίσε:

—Είμαι έδω έκει νη!

Πράγματι, η επικήρησση με τα σμαράγδια, συνοδευόμενη πάντα από τον Λάρο Τέρσεν έπαιζε τα χιλιάδικα με την μεγαλύτερη ψυχραιμία. Έγώ είπα:

—Τό έχετε πως άπειλείται να συλληφθεί από στιγμή σε στιγμή ο Λάρο Τέρσεν; Κατεχόσθη τα κεφάλια της εταιρίας που ήταν διευθυντής, για να ιδούση μια δική του Τρά-

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

του Α. Γκάστνερ

ΕΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ

Ο ήθος και η ήρωα πεθάνανε κι' οι δύο...

Μα πού μπροστά τα τράτωσε το δόξα απ' τό... κορό!

του Ι. Τσακατσιάν

ΠΡΩ.Ι.ΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Απ' τους έθιμους συλάγονται και δεν πονώ ποτέ μου...

Μόνο από φίλους και γνωστούς ποσούλαγέ με, Θεέ μου!

του Γ. Σκουρή

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΡΩΜΗΟΥ

Ο Έλλην έδο δίκαια άσκει πανελυθέρως:

Οδρείν τε και συνόχεσθα: εις όποιον θέλει μέρος...

πέζα. Δένε πως κανένα βιβλίο της Τραπέζης αυτής δεν είναι εν τάξει... Είναι μια θρωμική υπόθεση.

—Η Ίρην δεν έχει καμιά σχέση μ' όλα αυτά.

—Είναι έντονος η φιλενάδα του Τέρσεν.

—Πρόκειται να τον εγκαταλείψει κατ' αϊτάς.

—Κάνετε λάθος! Η Ίρην είναι πλουσιο-πάτη. Έχει ένα ύπεροχο αυτοκίνητο, ένα πολυτέλειστο μέγαρο στο Παρίσι, γεμάτο από έργα τέχνης, και αναρίθμητους δηροτέες.

—Πραγματικά, όλα αυτά σημαίνουν πως έχει κι' άλλη μεγάλη περιουσία. Έλπίσω όμως να μην είναι κατατεθειμένη στα χρηματοκιβώτια της Τραπέζης Τέρσεν!

—Κι' έπειτα, προσέθεσε ο Σεβέρο, έχει ά-κόμη τα σμαράγδια της που είναι μοναδι-

στην γωνιά ενός καφενείου και δεν άργησε να μού κάνει της έμμετρησεύσε του.

—Η Ίρην... είχατε δικήν. Δέν είχε πεν-τάρα!

—Μα τό μέγαρό της;

—Νοικιασμένο για έξη μήνες από κάποιον φίλο της.

—Οι ύπηρέτες της;

—Συνταίροι της για να έμμεταλλεύονται τους ήλιους, μεταξύν των οποίων ήμουν και έγώ.

—Και τ' αυτοκίνητό της;

—Ανίχε σ' έναν σωφό, που έπαιρνε την μεγαλύτερη μίζα και μούδσε στον ένοχο στην Ίρην.

—Και τα μαζού της;

—Δανεισμένα κι' αυτά από κάποιον κο-σμηματοπώλη, φίλο και συνόνοχο του Λάρο Τέρσεν... Μια παγίδα σωστή!...

Ο φτωχός νέος ήσαν άξιολύτητος.

—Μα τέλος πάντων, γιατί σας πακτρέϊ-θηκε;

—Με νόμιζε πολύ πλούσιο. Όταν έρευ-στοποίησα τό άπαρτιάμν μου, τό έργα τέχνης και τό σπίτι μου του Μιλάνου, τό αντίτιμό τους έχρηματοποιήθηκε για να πληρωθεί η έγγυήσε του Νορβηγού.

Ο Σεβέρο αναστέναζε βαθεί με ύφος πε-ρίλυπο και αντετομμένο:

—Από την πρώτη θαυιά του γάμου μας είδα καθαρά την τοέλλα που ένα κάνει να την παντρευτεί. Η Ίρην έδωσε ένα γεύμα...

Και έσώρετε ποιό ήσαν οι καλεσμένοι μας;

Ο δίδην καμαριέρης της, ο σωφό, ο μά-νειςας, ο κοσμηματοπώλης... και αϊτός ο Λάρο Τέρσεν... Όλη η σπείρα! Ήσαν πά-ρα πολύ εύθυμοι!...

—Καθίμενε Σεβέρο!

—Ένώμισα πως θα τοελλανθόν όταν υπο-τά διηγήθηκαν όλα. Τώρα πιά είναι έντελως κατεστομμένος.

—Κοί η Ίρην;

Ο Σαίντ-Άλδο άνσφινε από την τοέτη του ένα είκονογραφμένο ποιοδικό. Μιά ή-πέσοκρη κυρία ήσαν ερωτοερασιμένη στην Νόζα, πλάς σ' έναν άδύνατο άντρα. «Η Ί-οέν Μπεουτόφ, κόμισσα ντε Σαίντ-Άλδο, μετά το τραπέζι του Λάρο Τέρσεν, το έ-σπασε της ευθείας».

Η γυναίκα, που σκατάνε πολύ νέα άνό-μν, είχε ένα ύφος ύπεροπικό και νοσηλές. Ήσαν αποκλεισμένη με άπείρονα υατά και ζαρωτους στον δυο της ένα πολυτέλειστο μαντό από έρμιν.

Και σεις Σεβέρο, τι ρόλο παίξετε σ' όλα αυτά;

Ο δροτυχής άφινε να του ξεαγγί ένας λυγρός:

—Εγώ; Εγώ, θα ήγένομαι όλα!...

Ανέκοι να ένώ τόσα στην σπείρα, και έχο-με άπείρη ανάγκη από λευτά...

Α. ΝΤΕ ΜΠΑ-ΙΛΕΑΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε γερντοκόρη

Ζητείτε και εσώστες

ο Θεός νόμος γράφει

και συ ζητείτε πόσον καιρό

γυμνασίου κι' είχα στο... ρατί.

Σε γυναίκα καφού και στραβού.

Για να έχη έλευθέρως

τον καθένα εραστή

πως άνδρα που δεν είχε

ούδέ εώς ούδ' άκοή.

Σε τραγουδίστρια.

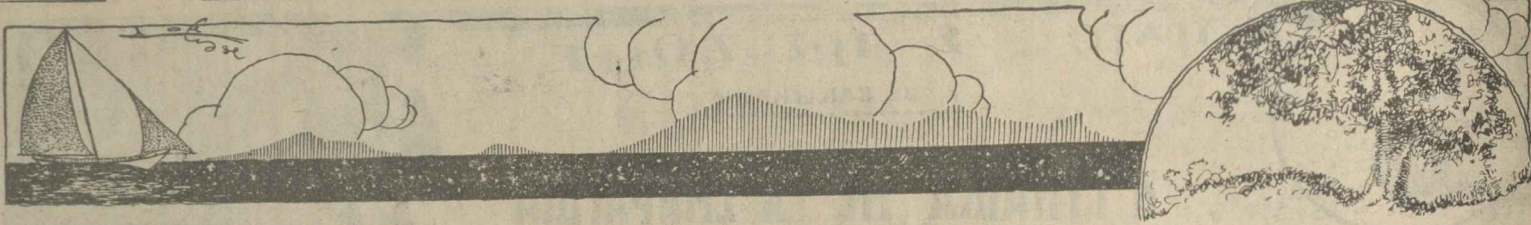
Ένα σφώ στην έσσή σου

ήσανε επίσχετες

να θύν τους τραγουδιστές

καθήκανε άν... κλέφτες!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ανάμεσα στα φαινόμενα των Αποκρύφων Επιστημών, οι οίονοι και η προρρητική κατεύθυνση σημαντικότητας θέση και παίζουν οσονούτω ρόλο στην μελέτη του σκοτεινού, αλλά αξιοθαύμαστου κόσμου του Μυστηρίου και της Τύχης.

Γενικά, οι οίονοι είναι μάλλον προμηνύματα κακά, λυπηρά ή και μακάβρια άκοιμη. Ο καλός οίονος, που μπορεί π.χ. να παρουσιάσει υπό μορφήν μιάς... άσπρης πέτρας, είναι πράγμα σπάνιο. Λέγοντας οίονος εννοούμε συχνότερα ένα κακό προμηνύμα ή πρόρρηση κάποιου δυστυχήματος που μας περιμένει. "Αλλωστε μήπως η ζωή δεν έχει σκαρπασμένα περισσότερα άγκυρα παρά λουλούδια στον δρόμο κάθε ανθρώπου; ...

Η περισσότερες περιπτώσεις επαληθεύσεως οίονων που αναφέρει η παράδοσις, στρέφονται κυρίως γύρω από ένα θέμα: τον πόσο ο οίονος είναι θάνατος.

Θα παινόνταν περίεργο και όμως είναι γεγονός ότι η μελέτη του πράγματος, επί τη βάση γενομένων στατιστικών, αποφαίνεται πως το ένεννις ενένια τοίς έκαστο από τους εμφανιζόμενους οίονους και τα προμηνύματα που εκδηλώνονται διά μέσον όπταισών, άφροισίν τόν θάνατο. Θάλασε κανείς πως οίονοι που ποτέ δεν ευντυχία δεν υπάγονται κ' ούτε άπληξαν ποτέ...

Και όμως καλοί οίονοι υπάρχουν και συμβαίνουν έξ ίσου συχνά, αλλά ο άνθρωπος, φρίσσει άπαισιόδοξος, δεν τους προσέχει, δεν τους λαμβάνει υπ' όψιν. κ' άν τους λάβη, νοήγωνα τους ξεχνά... Μιά μαύρη γάτα π.χ., ένα χελιδόνι στην στέγη σας, ένα χουτσό στάγι συναντώμενο στον δρόμο σας, ένα άσπρο νιάνιλο που σπάνει μπουστιά σας... όλα αυτά είναι καλοί οίονοι, είναι ευτυχισμένα... "Αλλά πολύ σπάνια θ' άκουσθή σε τέτοιες περιπτώσεις: «Αυτό είναι καλός οίονος».

Τα κεράκια της τύχης.

«Ας πάρουμε, κατ' έλλογην, την γαλλική επαρχία Βοετάνη, όπου όπου κατ' έξοχην ο κόσμος πιστεύει στοδς οίονους, της ποσοισθής, τα φαντάσματα και της όπταισής.

Θα δοούμε, πρώτα-πρώτα, μία πολύ παλιά και πεπεισμένη παρδόση. Σε πολλά χωριά πιστεύουν ότι το κάθε σπίτι έχει από δύο χορσά για φίλας του. Τα μακάβρια αυτά πονηρά δεν καταδιώκονται ποτέ από τους χωριάτες, που τα θεωρούν σαν άναπόσπαστα μέλη των οικογενειών τους και γι' αυτό τα σέβονται και τα αγαπούν.

Διηγούνται πως όταν ένας οικογενειακός άποσπότης καμιά φορά, το ένα από τα χορσά της τύχης του πηγαίνει και αεροσκαφής έξω από την πόρτα του σπιτιού, "Αν τίγνη και πεθάνη ο οικογενειακός τα δύο χορσά πρτοιάν μακριά από το σπίτι και δεν ξαναγυρίζουν ποτέ πιά.

Τα χρυσόφρα και οι καλές σοφίες.

"Αλλοτε, στην Μπονζάν, μάν άλλη γαλλική επαρχία, λένε ότι υπήρχε ένα παντάλαιο μοναστηριού που μέσα στην άλλη του είχε κάποιαν δεξμενή γυναιτιά γονιώσασα. Τα χορσά αυτά ήταν πάντα λαάθημα με τους γονιωστές του μοναστηριού. Και κάθε φορά που ένας μοναχός έπαιτε άροστος, έβγαζε στην επιφάνεια κ' από ένα χορσάφρα μισο-εβαμένο. Σήμασινα με τα κείμενα της εποχής εκείνης, το ψάδι πέθαινε πάντα δύο-τρεις ήμερες πριν από τον καλόνερο!

Στην Γεωανία ένα παρόμοιο φαινόμεν συνέβαινε όποτε στην ποιγκρηκή οικογένεια του Έσσε. Κάθε φορά που ένας ποιγκρη έπρόκειτο να πεθάνη, δύο μέρες πριν σταματούσε το οεύμα του ποταμού Φούλντα. Σε καμιά άλλη περίπτωση τα νερά του Φούλντα δεν έβαιναν να τρέχουν!

"Αλλοι οίονοι, λιγότερο φοβερά, παρουσιάζονται κατά καιρούς στην ιστορία, αλλά πάντα κακοί, για να προειπουν ή να προαναγγείλουν κάθε φορά ένα δυστύχημα ή μιάν άρρώστεια.

Μιά όπταισις πού βγαίνει άληθινή.

Στο κεφάλαιο των όπταισών που εμφανίζονται συχνά για να προαναγγείλουν τον θάνατο, άπειρα επίσης παραδείγματα αναφέρονται στα χρονικά τόσο του παρελθόντος, όσο και της σημερινής εποχής. Έδου μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά και ενδιαφέροντα:

Μιά άδελφή κάποιας Γαλλίδος κυρίας Λουί, όνόματι Έστερ και νεύσαντη, είχε μετωική-σει από το Παρίσι στην Καλλιφορνία μαζί με τον σύζυγό της. Είχε περάσει άρκετός καιρός άφ' ότου οι νεύσαντες είχαν φύγει κ' η οικογένεια Λουί έπεριμένε άνυπόμονα νέα τους.

Μιά νύχτα, στο όνειρό της, η κ. Λουί νόμισε πως είδε την άδελφή της Έστερ να πλησιάζει στο κρεβάτι της και να της λέει:

—Τουίλα, έλα να πάμε στην Καλλιφορνία. Η κ. Λουί τ' άπήχησε πως δεν μπορούσε ν' άφίση τον άνδρα της και τα παιδιά της για να πάει ένα τόσο μεγάλο ταξίδι.

—Θα είμαστε πολύ γρήγορα εκεί, επανέλαβε η όπταισις και θα μπορούσε να ελσαι πίσω άπ'όσο κ' ήλεις το πρωί.

Μέσα στον ύπνο της, το ποτεινόμενο ταξίδι δεν έφάνηκε στην κ. Λουί τόσο δύσκολο. Σηκώθηκε από το κρεβάτι της, έπαισε από το νύχι την άδελφή της και άντελήφθη για μία στιγμή πως άνέβηκε κ' η δύσ στον άνδρα και περτοσαν στο άπειρο. "Επειτα κατέβηκε

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΩΝ

Το κορίτσι που βίλασε να φορή η άνωτέρω κυρία είναι το πιο σπάνιο αλλά και το πιο άκριβο του είδους του. Κοιτάζει ένα εκατομμύριο φράγκα και εινε φτωχικό από τα σπανιότερα... γρομμάτισμα του κόσμου. Η πλοσία κυρία που τα φορεί τα έχει από την συλλογή του άνδρός της, μανιόδον γραμμασπολλέκτου. Είναι τοποθετημένα μέσα σε θηκούλες από πλατίνη και κορσάλλο και συνδεδεμένα μεταξύ των σε σχήμα κολλίε.

και σταμάτησαν μπροστά σ' ένα φτωχικό και έτοιμόροπο σπίτι άπου υπετίθετο πως κατοικούσαν οι δύο μετανάστες.

Η δυο άδελφές μπήκαν μέσα και η Τουίλα είδε εκεί τον γαμβρό της με όλη θλιμμένη και πένθιμα φορέματα. Η Τουίλα είδε έπειτα πως όδηγούμενη από την άδελφή της μπήκε σ' ένα άλλο δωμάτιο στη μέση του άπορου βοσκόταν ένα έξοκελο φέρετρο. Η Έστερ της έδειξε με το δάχτυλο το πτώμα που ήταν μέσα σ' αυτό:

—Ηταν το ίδιο το σώμα της Έστερ, που η όλη του είχε πάσει το χρώμα μάς νεκρός. Άμέσως ύστερα, η κ. Λουί ένωικσε πως ξαναέβηκε στον άνδρα, πέρασε σαν άστραπή τον άκοανό και γύρισε τέλος στην κρεβατοκάμαρά της.

Δεν είχε ακόμα ξυπνήσει και έφεραν στην κ. Λουί ένα τηλεγράφημα, που της άνήγγειλε τον θάνατο της άδελφής της Έστερ από άποληξία.

Το περιστατικό αυτό το άναφέρει σ' ένα άλογο του δ.ρ. Φρεντερίκ Τζώρτζ Λή, ο άποιος προσθέτει στην άφήγησή του:

«Τά γεγονότα της ιστορίας αυτής είναι άληθινά και άπολύτως άναντίρητα. Έλαβα όλες της δυνατός προφυλάξεις για να τα έξοκριώσω».

Ο πνιγμένος εμφανίζεται στον πατέρα του.

Ο δ.ρ. Λή διηγείται έπίσης και το άκόλουθο περιστατικό, που το έπιβεβαιώνει, έννοείται, με την ίδια πεποίθηση όπως το παραπάνω:

Ο Τζαίμς Γουέλντ, κάτοικος του Άρστερ Λόττ, παρά το Σουθάμπτουν, είχε έναν γιό, τον Φίλιππο, οκτώχρονο στο κολλέγιο του Άργλιν Έδιμόνδου.

Μιά μέρα, ο νεαρός σπουδαστής πνίγηκε κάνοντας μπάνιο με άλλους συμπαθής του, κ' ο κ. Κόξ, ο παιδονόμος του κολλέγιου, έφυγε την επομένη για να φέρη την ρουσιή είδηση στον δύστυχο πατέρα.

Φτάνοντας στο σπίτι του Γουέλντ, ο παιδονόμος, όδηγήθηκε άμέσως στο ιδιαίτερο γραφείο του, όπου όρκε τον πατέρα να κληθ άπορηγόρητα. Ο Γουέλντ σηκώθηκε τότε και παινόντας το χέρι του Κόξ, του λέει κλαίοντας: «Είμαι περσιτό να μου πεις τίποτα! Γιατί νάρθετε; Τά έξωσα όλα. Σέρω πως ο φτωχός μου Φίλιππος δεν υπάγχει πιά στην ζωή».

Και καθώς ο κ. Κόξ έβλεπε αστασιμένος τον ανιωμαλή του, ο τελευταίος αυτός έξακολούθησε: «Ναι, ναι, έξωσα... Θά με οωθήσετε πως... Περατώντας ντεις στην παραλία με την κορούλα μου τον Κατερίνα, είδαμε ξαφνικά μπουστιά μας τον Φίλιππο! Καθόταν σ' έναν χορσά μαζί κ' έναν νέο μαυροσσομένο. Η κόρη μου που τον είδε ποότη, νοι λέει:

«Κυττάτε κεί υπαυτά. Δεν είναι ο Φίλιππος; Γνώρια και είδα πράγματι τον γιό μου. Είπα τότε στην κόρη μου: «Ναι, είναι ο Φίλιππος, αλλά νοιάζει σαν άγγελος! Μή θέλοντας να τρουξέω την Κατερίνα, έξηγώνατες τις τίν τρουσίσσή μου, προνώρησα μαζί της να πάμε να μιλήσουμε στον Φίλιππο... Άλλά καθώς δεν μας έζωοισαν πιά παρά λίγα μέτρα άπ' αυτόν, ένας έγγυατος που πεπατοδσε μπροστά μας πέρασε από το πίσω μέρος του βοάχου όπου καθόταν ο Φίλιππος με τον μαυροσσομένο νέο, και άντελήφθη ότι τή σάματά τους ήταν διασπασμένα, όσοι μας έπείνε πίσω τους! Την ίδια στιγμή η όπταισις γάθινη μπροστά από το μάτι μας...»

Κατάληκτος ο κ. Κόξ, δεν υπόσχεσε ποτέ νά έπιβεβαιώσει τον θάνατο του νεαρού σπουδαστού, και να ποσθήσει πως ο θάνατός του είχε συνθή άκοιβός την στιγμή που είναι δό το όσασμό τον έπάνω στην βοάνα ο άπαρνήρητος πατέρας με την άδελφούλα του...

Είναι έπιστημονικά άποδεδειγμένη ή διάβας της Έρυνδρας Θαλάσσης «άβρροχοι ποσιν»;

ΤΟ ΘΑΥΜΑ του Μουσέως και των φινυρόδων του Ισραήλ, οι όποιοι πέρασαν την Έρυνδρά Θαλάσσα με τα πόδια δεν είναι άπίθανο. Τό άπέδειξε αυτό και ο Μέγας Ναπολέων που έπέρασε την ίδια θαλάσσα έδρόχους ποσιν. Τό σημειόν της διάδου είναι κοντά στην πόλη του Σουέξ και λέγεται Μάγρο-ελ-Κάουμ (Θάλασσα του Πιγμοί-Γιάμ Σοφρ κατά την Βίβλον) και είναι μόλις ένα μίλι πλάτος και φυσικά πολύ στενό και γεμάτο ύδατος. Η άνοδος και η άθοδος των νεφών κυμαίνεται μέχρις έπτά ποδών. Ισχυρός βορειοδυτικός άνεμος πνέει κατά τους έννέα μήνες του έτους και συχνά έχει μεγάλη έπιδραση επί της άμπατόδης, την όποια υποδιβάσει κάποτε στα τοία μόλις πόδια ύψους του ύδατος. (Είναι χαρακτηριστικό ότι τόσο η Βίβλος όσο και ο Ναπολέων άναφέρουν ισχυρότατον άνεμον). Συνδυάζοντας όλα αυτά τά γεγονότα, άνεμον, ύδατος, ρεύμα και στενότητα του κόλπου του Σουέξ, συμπεραίνουμε ότι ο Ναπολέων δεν έτε ψέματι. Άλλωστε πολλοί κοινικοί και ιστορικοί δέχονται την άλήθεια. Σήμερα έχει το ίδιο πλάτος, αλλά έχει έξοκαφή και έχει άνοιχτή τεχνητή διώρυγ.

Τό ίδιο έγινε και στα 1890 από έναν δικαστή της Όδέρνης!...

Ποιό είναι το μεγαλύτερο και ποιό το μικρότερο βιβλίο του κόσμου;

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ βιβλίο του κόσμου, καθώς και το μικρότερο του είδους του, τα όποια έξεδόθησαν άφ' ότου έφευρέθηκε ή τυπογραφία, βρίσκονται στην βιβλιοθήκη της Άκαδημίας των Έπιστημών του Λένινγκραντ. Τό πρώτο τυπώθηκε το 1856 και περιέχει την περιγραφή της στέφρας του τσάρου Άλεξάνδρου Β'. Τό μήκος του είναι 1 1/2 μ. και το βάρος του 24 κιλά. Είναι δεμένο με δέρμα και η γονίς του έχουν μπροσνέζινα καλύμματα.

Τό αντίθετο του γιγαντιαίου αυτού βιβλίου έξεδόθη το 1855 στο Έθνικό Τυπογραφείο της Πετρούπολης και ποτεχεί τα άπαντα της Ρ' ου ποιητού μύθων Κουλόδ, έχει δέ μέγεθος εως γραμμασπολλέκτου. Τα στοιχεία για την έκτύπωση του βιβλίου είχαν κατασκευασά από άγονρον και ήταν τόσο μικρά, όστε οι στοιχειοθέτα ήταν άναγκασμένοι να εργάζονται με φακόν!

Όταν πεθάνη ένα πουλί, το ταίρι του... ξαναπαντρεύεται;

ΑΥΤΟ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ από την ίδια συγκοσία του καθώς και από την άγάπη που έχει... στο μακαρίτι. Άλλά δείχνουν στην άσχη πολύ μεγάλη λύπη, έπειτα όμως, όπως και οι άνθρωποι, παρηγορούνται και ξαναπαντρεύονται. Άλλά δεν μπορούν να έπιξήσουν του χωρισμού. Άναφέρεται έτσι ή περίπτωση ενός κόρα, ο άποιος, όταν κινήθη του έρωσάτος του ταίρι του, εκούνησε σ' ένα δέντρο, δίπλα εκεί που είχε σκευηθεί ή αντορσάσις του και έμεινε στην ίδια θέση άκίνητος επί 8 μέρες έως ότου πέθανε από άστία.

Ηταν γνωστή ή πυξίς στους άρχαίους;

Η ΙΔΙΟΤΗΤΗΣ της μαγνητικής δέλτης να δέλχη πάντα τον βορράν, ήταν άγνωστή στους άρχαίους, οι όποιοι συνεβουλεύοντο τα άστρα και έδικούς τον πολικό άστέρα, για να βρίσκουν τα σημεία του ορίζοντος. Έβανται, οι Κινέζοι γάρα έτη πρό Χρ' έτος έγνώριζαν την γρήση της πυξίδος. Αύτοι την έδιδαν στους Άραβας και αύτοι την μετέδωκαν στους άνατολικούς λαούς από τους όποιους μετεδόθη στην άση, κατά την εποχή των Σταυροφοριών, και άποτελεί

έκτοτε σπουδαίοτατο και άναπόσπαστον όργανο για κάθε πλοίο ή πέσπορο των έρμων.

Ποιό ήταν οι μεγάλοι-τεροι άσισμοί;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ άσισμοί του κόσμου είναι ο τελευταίος άσισμός της Ιαπωνίας και ο άσισμός της Σικελίας. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα καταστράφηκε ή πόλις Κατάνη και 49 χωριά, έφονεύθηκαν δέ 60.000 άνθρωποι. Έπειτα έρχεται ο άσισμός της Καλαβρίας του 1783 κατά τον όποιον ή θαλάσσα άνέβηκε στην έρηρ και έκνιξε 2000 άνθρωπούς, έφονεύθηκαν δέ έκτός αυτών και περί τους 12.000 άκόμη.

Οι άρχαίοι σοφοί ήταν μακρόβιοι;

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ σοφοί, ποιητά και έπιστημονες ζούσαν καθώς άποδεικνύει ή άκόλουθη στατιστική και πέθαναν πολύ γέροι: Ο Ζήνων πέθανε 102 χρόνων, ο Διογένης 90, ο Ίπποκράτης 99, ο μαθηματικός Άρχιμήδης οκτώοηκε σε ήλικία 75 χρόνων, ο Πλάτων πέθανε 72 χρόνων, ο Γοργίας 107, ο Ίσοκράτης 98, ο δραματικός ποιητής Σοφοκλής 90, ο Πίνδαρος 84 και ο Σιμωνίδης 90. Όλοι τους ως τα τελευταία χρόνια της ζωής τους εργάζονταν και έγραφαν.

Ποιό ήταν οι διασημότεροι μονόφθαλμοι της ιστορίας;

Ο ΑΝΝΙΒΑΣ, ο περίφημος Καρχηδόνιος στρατηγός που είχε στρατοπεδεύσει κοντά σε τέλματα όταν έξοστράτευσε κατά των Ρωμαίων, άρπάξε μια βοσκή άποόσσια και έχασε το ένα μάτι του, λίγο πριν από τη μάχη των Κανών.

Ο Βαγιαζήτ, ο Σουλτάνος της Τουρκίας ήταν μονόφθαλμος. Άμα έπεσε αιχμάλωτος στην μάχη της Άγκυρας και τον έφεραν υπόδς στον νικητή Ταμερλάνο, ο Βαγιαζήτ, βλέποντας ότι ο τουρκός κατακτητής γελούσε κυττάζοντάς τον, του είπε πως κ' αυτό που κάνει έξυμλείει τον θρίαυό του.

«Όχι, άποκρίθηκε ο Τάταρος, δεν θέλω να σε προσβάλω για την δυστυχία σου, αλλά δεν μπορώ να μη γελάσω συλλογίζοντας πόσο λογασιζει ο Θεός την ανθρωπινή δύναμη όταν την έμπιστεύεται σ' έναν μονόφθαλμο σαν κ' έμένα κ' έναν κοινότοπο σαν κ' μένα ε».

Ο διάσημος Πορτογάλος ποιητής Καούδης έχασε το ένα μάτι του όταν πολέμισε στην Κίνα με τους Μασαγούς. Ο Πιέρ Φλότ, ο περίφημος ύπουργός του Φίλιππου του Όρσίου ήταν επίσης μονόφθαλμος.

Μονόφθαλμοι ήταν επίσης ο Άγγλος ναύαρχος Νέλσον, που οκτώοηκε στην ναυμαχία του Τραφαλγάρ το 1805 και ο κόμης ντε Νόιμπεργ, μέγας τελετάρχης των άνατόρων της βασίλεισης Μαρία Λορέτας, ή όποια τον παντρεύθηκε μετά τον θάνατο του Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ποιός έφτιαξε τους ασκάλους;

ΤΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ των έπιστολών έφτιαξε ένας ένγενής Ράλλος του 17ου αιώνα, όνόματι ντε Βαλλέ. Έως τότε έδίδανον της έπιστολής και της έκλειγαν όπως προέβου σήμερα διπλά, τών τα σκαλίσια οι αρμασπολλέκτοι και της έκκολλισαν με ένα μικρό στρογγυλό χαρτάκι κόλλας. Μόλις δέ περί τα τέλη του 18ου αιώνα διεδόθη ή χρήση του φακέλλου.

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἑλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου δις Λίτσα Λαζαρίδου, σὲ μίαν ἀπὸ τῆς καλλίτερες ἐφετεινῆς ἐμφανίσεως τῆς, στὸ νούμερο τῆς τοιγάνας ποὺ παίχθηκε τελευταία στὸ θέατρο τοῦ «Λαοῦ».

Ἐδημοσιεύσαμε πρὸ ἑβδομάδων ἡμῶν φωτογραφία τῆς Δούπε Βελ «Ἀνάσταση» τοῦ Τολστόϊ, ποὺ γυρίζει τώρα. Ἴδου καὶ μία ἄλλη φιλία τῆς ἐξαίσιος βεντέτ, ἐκ τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς τῆς πατρίδος τῆς, τοῦ Μεξικοῦ.

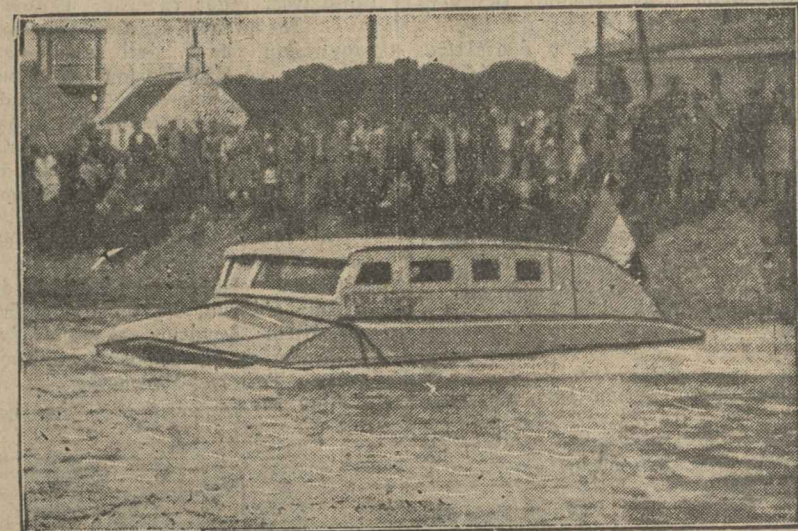
Ὁ περίφημος ἀμερικανὸς ἀκροβάτης Τζέιμς Χούντερ, ὁ κατεπληξὴς τῶν συμπατριώτου του μὲ τὰ ριψοκίνδυνα ἀθλητικὰ γυμνάσματά του, σκοτώθηκε πρὸ ἡμερῶν κατὰ τὴν διάρκειαν ἀσκῆσεώς του, ἀποκεφαλίσθεις ἀπὸ τὴν ἑλικά τοῦ ἀεροπλάνου. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται λίγες ὥρες πρὸ τοῦ δυστυχήματος διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του σκαρφαλωμένος πάνω στὸ αἶμα του. Τὸ ἀεροπλάνο ἐν τῷ μεταξὺ πετᾷ, διευθυνόμενον ἀπὸ τὸν θό τοῦ Χούντερ.

Ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε διὰ μέσα στὰ ῥα περίεργα αὐτὰ πανεράκια εἶναι ἀμπαλαρισμένοι... ἄλλοι. Ὡς γνωστὸν στὸ Μεξικὸ ἐπικρατεῖ τὸ ἐθιμὸν ἀλεκτορομαχιῶν, καθε χρόνο διέτεται ἐποχὴ, ἀφαιρῶνται οἱ... ὑποψήφιοι μαχηταὶ στοὺς τόπους ἡγύρεων, ὅπου καὶ γίνονται ἡ ἀλεκτορομαχίες. Πολὺ ἀπὸ τοὺς κοκκόρους αὐτοὺς εἶναι διάσημοι καὶ ἄλλοι, πανάκριβοι, καὶ γι' αὐτὸ λαμβάνονται ἐξαιρετικαὶ προφυλάξεις γιὰ τὴν μεταφορὰν τῶν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΔΡΟΜΑΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ποὺ βλέπετε νὰ... πλέη τόσο ἄνετα καὶ μεγάλῳ-πρεπα στὸ νερὸ ὁφείλεται στὸν γάλλο ἐφευρέτη κ. Γκραβελαιν. Τὸ ἀμφίβιο αὐτὸ αὐτοκίνητο διανύει 30 μίλια τὴν ὥρην, ταχύτητα ἀνεκτὰ σημαντικὴ.

Ἐνα γκρουπ ἐκδρομίων τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀθηνῶν στὸν Ἅγιο-Ἀνδρέα, κατὰ τὴν ὥρην τοῦ φαγητοῦ.

Ἐνα χαριτωμένο ἐνοστιανὸν τοῦ προέδρου τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀργυρίου, ἀπὸ τὴν ἰν τῆς ἐκδρομῆς.

Ἐνα ἄλλο γκρουπ ἐκδρομίων, ἀπὸ τὴν ἑκδρομὴν τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀθηνῶν στὸν Ἅγιο-Ἀνδρέα.

(Φωτογραφία Ἀν. Ἀνδρέου τοῦ ἐρασιτέχου κ. Ἀλ. Καραγεωργιάδου).

Ἀπὸ πολὺ χαριτωμένα καὶ πρωτότυπα στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν 3αν ἐκδρομὴν τοῦ παραρτήματος τῆς Ε. Φ. Ε. Θεσσαλονίκης στὴν γραφικὴ θύση «Περραιά».

(Φωτογραφία σταλείσας ἐκ τοῦ ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Σιλβ. Μοσκοβιτοῦ).

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ Λούση, ἡ Βάνα, ἡ Τζέννη, ἡ Ζαΐρα καὶ ἡ Μυρὸ, πέντε κορίτσια πού ἔχουν ἀποφοιτήσει τὴν ἰδίαν μέγα μαζὶ ἀπ' ἓνα κολλέγιο, ὅπου ἀπὸ τεσσάρων χρόνων μαθητικῆ ζωῆς, μπαίνουν στὴν κοινωνικὴ ζωὴ, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὰ δνεϊρά της. Ὁ ἔρωσ, τὸ πρῶτο ἀγνωστο ἀπ' τὴν ζωὴ ποῦμα πού συναντοῦν, δὲν ἀργεῖ νὰ μπλέξῃ καὶ τὴς πέντε στὰ δίχτυα του. Ἡ Λούση πολιορκεῖται ἀπὸ τὸν Τῶνη Μαρίνη. Ἡ Ζαΐρα ἀγαπᾷ τὸν Γιάννη Κώτη, πού τὴν ἀπατᾷ μὲ τὴν Τζούλια. Ἡ Μυρὸ συμπαθεῖ τὸν Γιαννίδη, ἡ Βάνα ἔχει ἥδη προχωρημένες σχέσεις μὲ τὸν Φοῖβος καὶ ἡ Τζέννη θαυμάζει τὸν Σταυράκη. Ἡ Ζαΐρα μαθαίνοντας μιὰ μέρα ἀπ' ἓνα φίλο τῆς δημοσιογράφου, τὸν Ἀνεμόνα, πῶς ὁ Κώτης τὴν ἀπατᾷ μὲ τὴν Τζούλια, ἀπελπίζεται τόσο πού ἀπορρίπτει ὅλη τὴν παρέα τῆς γιὰ νὰ ἀποκατεστηθῇ τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Ἐκεῖ ὁ Φοῖβος σ' ἔχει τὰ ἔρωτικά του δίχτυα στὴν Τζούλια καὶ ἡ Βάνα ὑπόκειται στὸν Ἀνεμόνα ἓνα ραντεβού, στὸ ὁποῖο καὶ πηγαίνει. Ὅταν ὁμοῦ ἀντιοῦξῃ τὴν γυναικὴν γκαρσονιέρα τοῦ Σταυράκη, ὅπου τὴν πῆγε ὁ Ἀνεμόνας, προσφασίζεται χίλιες-δύο φευτιές καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ φύγουν. Σ' ἓνα καφενεδράκι τῆς Γλυφάδας συγκεντρώνονται ἓνα βράδυ ὅλη ἡ παρέα. Ἐκεῖ ὁ Σταυράκης ἀφίνει στὴν Βάνα νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ σχέση τῆς μὲ τὸν Ἀνεμόνα τοῦ εἶναι γνωστὴς.

18. (Ἡ συνέχεια)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ μοιροῦσε ἡ Βάνα. Θάβηλα νὰ σὰς παρακαλοῦσα κάτι.

Εὐχαρίστως, σὰς ἀκούω.

Ἡ Βάνα δὲν μίλησε ἀμέσως. Ἀπὸς νὰ περάσουν λίγα λεπτά, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων μὲ μὴν ἀφάνταστο γρηγοράδα σκέφθηκε ἀναμέτρησης τῆς συνέπειας τῆς προτάσεως πού θάκανε στὸν Σταυράκη, καὶ ὅσοι παύονταν τὴν ἀπόφασή της, τοῦτε μὲ μιὰ φωνὴ ἥρεμη καὶ σταθερὴ :

—Μεθαύριο τὸ ἀπόγευμα νὰ μὲ περιμένετε στὴν γκαρσονιέρα σας. Θάρθω στὴς πέντε. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω.

Εὐχαρίστως, ἔκανε ὁ Σταυράκης καὶ σὰν νὰ θυμῆτο κάτι, προσέθετο : Μὰ μεθαύριο τὸ ἀπόγευμα εἵμαστε καλεσμένοι στὴς Λούσης, γιορτάζει τὰ γενέθλιά της.

—ὦ ! νὰ ! ἔχετε δίκιο. Τότε... τότε τὴν ἐπομένη μέρα τὸ ἀπόγευμα, τὴν ἰδίαν ὥρα. Σίμωνοι :

—Σίμωνοι...

Τὴν ἰδίαν στιγμήν περνοῦσαν μπροστὰ ἀπ' τὸ τραπέζι τῶν Φορέων. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Ὁ Φοῖβος γαργαλῆσκει μὲ τὸν Σταυράκη. Ἡ Βάνα ἔστρεψε τὸ πρόσωπο ἀποφεύγοντας τὸν χαϊρετισμὸ καὶ ἀνάγκασε τὸν Σταυράκη νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κεῖ, ὅσο μπορούσε γρηγορότερα.

—Τί ἔχει ἡ Βάνα : ρώτησε ἡ Ἄντα τὸν ἀδελφὸ της.

—Γιατί : ἔκανε αὐτὸς ἀδιάφορα.

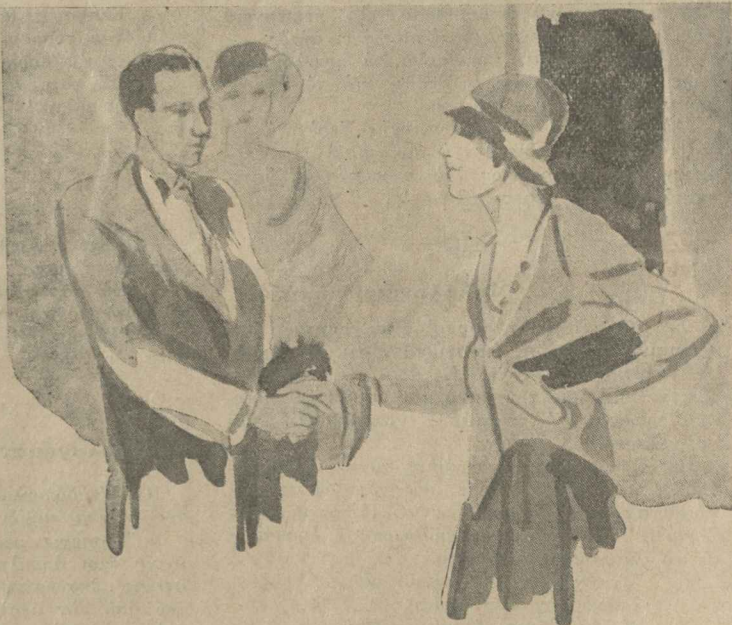
—Μὰ δὲν πρόσεξες, καίτνε ; ἔκανε πῶς δὲν αἶδε γιὰ νὰ μὴν μᾶς χαϊρετῇ. Κάτι ὁλοῦ σίγουρα, μὰ τί :

—Ποῦ θές νὰ τὸ ἔξω καὶ γὼ, μοιροῦσε ἀδιάφορα ὁ Φοῖβος καὶ στρέφοντας πρὸς τὴν Τζούλια θέλησε ν' ἀλλάξῃ κοινότητα :

—Ἀλήθεια, Τζούλια, εἰπε, σοῦ ἀρῶσι τὸ φόρεμα αὐτῆς ἐκεῖ κάτω :

—Ποῦ :

—Νά, ἐκεῖ, στὸ πρῶτο τραπέζι δεξιὰ...

—Μεθαύριο τὸ ἀπόγευμα νὰ μὲ περιμένετε στὴν γκαρσονιέρα σας. Θάρθω στὴς πέντε.

μῶς πῶς δὲν θὰ ἔμμερσῃ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα...

—Μὴ γίνεσαι παιδί, Σπύρο. Κι' ἔπειτα, τί φοβάσαι ; Ἀῖριο τέτοια ὥρα...

—Ναί, αἰριο τέτοια ὥρα, τὴν διέκοψε αὐτός, ὁ ! νάξερεις πόσο μακριὰ φαντάζει στὰ μάτια μου...

—Πρόσεξε μὴ βαρεθῇς σὲ λίγο...

—Ἐγὼ ;... Σὲ λατρεῖται...

—Μίλα πὺ σιγά... Δὲν θάταν σοιστὸ γιὰ τὸν κόσμου...

—Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει πὰ ὁ κόσμος ; Ἀπὸ αἰριο ὁ κόσμος ὅλος θάνα δικὸς μας, ὀλόκληρα δικὸς μας...

—Ναί, μὰ μὴν ἔχνας πῶς ἴσαμε τὴν τελευταία στιγμή...

—Μὴν τὸ λές αυτό. Θάμωνα ἱκανὸς νὰ πεθάνω...

Ἡ Τζούλια δὲν θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰν ἀπάντησιν. Τὸν κῆρυξε μόνο στὰ μάτια βαθεῖα καὶ τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα τοῦ τραπέζιου, ἔλτρεσε τὸ δικὸ του.

Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ μόνο τὴν ὥρα πού χωρίζονταν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Τζούλιας, καθὼς ὁ Φοῖβος, σφίγγοντας τὸ χέρι της, τῆς ἐκχρημάτιζε τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐκαληνίττα, ἡ Τζούλια σκίβοντας πὺ πολὺ, ἀφίσε μιὰ φρασούλα νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσα

ἀπ' τὰ χεῖλιά της, ποῦρε σὰν φιλὶ νὰ χαϊδέψῃ τὴν ἀκοῖ του :

—Ἀῖριο στὴς πέντε !...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

τα σὰν τὸν μεσημεριανὸ ἥλιο, ἔξανοναν ἔξακολουθητικὰ μπροστὰ τὸν πρόσορα καὶ γελαστά. Διὰ χεῖλῃ λές καὶ τοῦ μοιροῦσαν ἡ διάκοπα μιὰ λέξη : «Σ' ἀγαπᾷ». Καὶ τὸ νέο παιδί παράδερνε ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι τῶν στενοσοκακίων καὶ τὸ φῶς τῶν γαλανῶν ματιῶν, σὰν τὸν ναυαγὸ πού ἀγωνίζεται νὰ μὴ χάσῃ τὸ μικροῦλι φῶς ἐνὸς μακρονοῦ φάρου, παλαίοντας χωρὶς ἀνασασμὸ μὲ τὴν ἀγριάδα μιᾶς τρικυμισμένης θάλασσας...

Πόση ὥρα κράτησε ἡ πρωτόγονη αὐτὴ πάλη, ἦταν κάτι πού ὁ Τῶνης δὲν μπορούσε πὰ νὰ θυμῇ. Ἡ ἀνάμνησὴ τῆς σόστρεψε κάτω ἀπ' τὴν εὐτυχία πού λίγες ὥρες ὑστερότερα περιέκλεισε τὴν βλασξὴ του. «Ἡ Λούση ἦταν δική του !—ἡ σκέψη αὐτὴ κυριαρχοῦσε μέσ' στὸ μυαλό του καὶ τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ μιὰν ἀγνοῖαν ζωὴν χαρὰ νὰ ἐξευλιῇ τὴν ψυχὴ του. Ἡ ἀγνοῖα παραχώρησε τὴν θέσιν τῆς σὸ δνεϊρο, καὶ αὐτὸ πάλι μὲ τὴν σειρά του στὴν πραγματικότητα. Τὸ κάθε τί εἶχε χαθῇ πὰ. Ἡ Λούση τοῦ ἀνῆκε, καὶ μὰ μὴ αὐτὴν τοῦ ἀνῆκε καὶ ἡ ζωὴ ! Τὸ μικρὸ κοκκίλιτικο κάταστρο σπατάλα, τὸ χαμένο μέσα σ' ἓναν πελώριο κῆπο μ' ἀγριὰ δένδρα, τρανταφυλίες, μοσχίες, μιμίδες, ἔσφηνοντας ἀπ' τὸ νεφέλωμα μιᾶς φανταστικῆς ἀτμόσφαιρας, ἦρθε καὶ πῆρε μιὰ θέσιν ἀνάμεσά τους, μιὰ θέσιν στὴν πραγματικότητα, ὅπως πραγματικὴ κῆτητα ἀποτελοῦσαν καὶ ἡ ζωὴ τους, καὶ ἡ ἀγάπη τους. Θὰ τῶντιζε αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὸ κάθε τί, καὶ ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια, θὰ περνοῦσε ἀπ' τὰ χεῖρά του. Ἡ κάθε περὶττα, τὸ κάθε ξυλαράκι, ὡς καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ μικροσκοπικότερο λουλουδάκι, θὰ τὸ διέλεγε αὐτός καὶ θὰ τὸ φύτευε ἡ Λούση. Τίποτε ἔξω δὲν θὰ ὑπῆρχε σὸ μικροῦλι παλατάκι τους. Ὁσο ἀπόλυτη θάταν ἡ ἀγάπη τους, τόσο ἀπόλυτα δικὸ τους θάταν καὶ τὸ παραμικρὸ πραγματάκι πού θὰ περιελοῖσε τὸ κάταστρο κοκκίλιτικο σπιτάκι τους.

Κι' ὁ Τῶνης καθὼς γιὰ χιλιοστὴ φορὰ, μέσα σὸ λογόχρονο διάστημα πού μεσολάβησε, συμπλῆρωνε τῆς σκέψεως του, ἔστρεψε καὶ κῆταξε τὴν Λούση. Τὰ μάτια του φανερῶναι τὴν λαχτάρα τοῦ ἐρωτευμένου καὶ τὰ χεῖλιά του, μισοκρυπτα, λές καὶ ἐκπαραδοῦσαν τὰ χεῖλιά της καλῆς του...

—Πές μου, Λούση ἀγαπημένη μου, εἶσαι εὐτυχισμένη ;

Ἡ νέα κοπέλλα τὸν κῆταξε σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε. Μὰ πῶς μπορούσε νὰ τὴν ρωτᾷ τέτοια πράγματα ; Πῶς ἦταν δυνατό νὰ μὴν εἶναι εὐτυχισμένη ; Μὰ αὐτὴ τὴν στιγμήν δὲν ἦταν εὐτυχισμένη, τότε ποῖαν ἄλλαν θάταν :

Τὰ χεῖλιά της ἀργονκινήθηκαν γιὰ ν' ἀφίσιν ἀνάμεσά τους μιὰ λέξη :

—Σ' ἀγαπᾷ...

Ὁ Τῶνης ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ τῶσφιζε δυνατὰ. Ἀπ' τὸ μυαλό του πέρασε μιὰ σκέψη : ἂν θάπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὴν κοινότητα

τοῦ ἡ νὰ σεβαστῇ τὴν ἀτμόσφαιρα πού δὲν ἔμοιγε γιὰ τοὺς ἡ γεμάτη τρυφερότητα λέξη πού πρόσφεραν τὰ χεῖλιά της ἀγαπημένης του ; Προτίμησε νὰ σιωπᾷ καὶ ν' ἀφίσει τὸ βλέμμα του νὰ χαϊδεύθῃ στὴν ἀπάλειπτα τῶν ματιῶν της.

Ἐαφνικὰ τὸ μικροῦλι σαλονάκι πλημμύρισε ἀπὸ πλημμύριον ἀπὸ ἀργυρόχρυσά γέλια. Ὁ Τῶ-

νης καὶ ἡ Λούση ἔστρεψαν τὸ πρόσωπο στὴν τζαμένια πόρτα. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μισανοιγμένα φύλλα τῆς ξεπρόβαλαν τὸ ἓνα πάνω σὸ ἄλλο ἓνα σωρὸ κεφάλια, σὰν μικρὰ καθρέφια πού κάποιος τὰ κρέμασε σὲ μιὰ κἀθετη γραμμῇ. Ἡ Μυρὸ, ἡ Τζέννη, ἡ Βάνα, ὁ Σταυράκης, ὁ Δακρύτας, ὁ Γιαννίδης. Τοὺς κῆτασαν ὅλοι χαρούμενα καὶ γελαστά.

—Μὴ παρτὸν, φώναξε ἡ Τζέννη, πού σὰς ἀνησυχῶμε, κύριο ἐρωτευμένοι καὶ ἀρραβωνιασμένοι, μὰ μὴ ἔρχατε πῶς ἔχετε ὑποχρεώσεις ! Βοισκόμαστε σπῆτι σας καὶ εἰμα-

εἶπε σὲ λίγο ὁ Σταυράκης. Ἦταν ἔξυπνο. Καλαμποῦρι θέαμα δὲν ἦταν, μὰ ἦταν ἔξυπνο.

—Εὐτυχῶς πού τὸ ἀνενώρησε. Ἡ καλοσύνη σου, συνέχισε ὁ Δακρύτας κἀνώντας μιὰ βαθεῖαν ὑπόκληση.

—Γιὰ σωπάστε ἐπὶ τέλους, φώναξαν ἡ Μυρὸ καὶ ἡ Τζέννη, πού σὸ μεταξὺ μιὰ τὴν Βάνα ἔχαν ἀποτραβήχῃ μὲ τὴν Λούση σὲ μιὰ γωνιά καὶ μιλοῦσαν. Ἐσὰς θ' ἀκοῦμε τώρα ἡ τὰ ἔξυπνα καλαμποῦρια σας ;

—Καὶ τί θέλετε ν' ἀκούετε, δεσποινίδες μου ; ρώτησε μ' ἓνα εἰρωνικὸ ὄφρος ὁ Δακρύτας.

—Σωπα Γιώργο νὰ χαρῆς, εἶπε ἡ Τζέννη στὸν ἐξάδελφό της. Βλέπεις πῶς μιλάμε...

—Αὐτὸ τὸ βλέπω, ἐπέμενε αὐτός, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωπάσουμε πρέπει ν' ἀκοῦμε καὶ μεῖς τί λέτε.

—Εἶναι μυστικά, μοιροῦσε ἡ Λούση κοκκινίζοντας.

—Μυστικά δὲν ἐπιτρέπονται σὲ παρέες, παρητήρησε ὁ Σταυράκης. Ἀλλοστε ἐσεῖς τώρα δὲν μπορείτε νάχετε μυστικά. Ὁ Τῶνης τοῦ ἀντιτάχον δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Δὲν εἶν' ἔτσι, Τῶνη :

Ὁ Τῶνης κῆνυσε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά.

—Βέβαια, βέβαια, εἶπε θέλοντας νὰ πειράξῃ τὴν Λούση, τὰ μυστικά ἀπαγορεύονται. Τοῦλάχιστον ἐν ὄσφ εἶμαι ἐγὼ παρὼν καὶ οἱ... κύριοι ἀπ' ἐδῶ.

—Δὲν σὰς φαίνεται πῶς ἔχετε πολλὰς ἀπατησεις, κύριο Μαρίνη ; εἶπε ἡ Βάνα. Μὴν ἔρχατε πῶς δὲν ζοῦμε σὲ 1800 !

—Δὲν ἔρχω τίποτε, δεσποινὶς Ἀρσινόη, ἀπάντησε αὐτός, μὰ εἵπαμε μυστικά δὲν ἐπιτρέπονται !

—Καὶ γιατί ὄχι ;

—Γιατί... γιατί πρέπει νὰ ἀκούμε καὶ μεῖς ! Τί θέλετε γὰ κάνομε μονάχοι μας ;

—Δίκιο ἔχει ὁ Τῶνης, φώναξαν ὁ Σταυράκης καὶ ὁ Δακρύτας. Πρέπει ν' ἀκούμε καὶ μεῖς καὶ πῶς ἀπόδειξιν ἴδου μας...

...καὶ καθὼς τὴν ἔλεγον τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ κἀνῶντας πᾶσι τὰ κορίτσια.

Ὁ Γιαννίδης μὲ τὸν Τῶνη πλησίασαν καὶ αὐτοῖς.

—Ὅριστε λοιπὸν σὰς ἀκούμε, φώναξε ὁ Σταυράκης. Λέγετε, δεσποινὶς Λούση, πῶς εἴχαμε μείνει ;

Τὰ κορίτσια ἔσπασαν στὰ γέλια.

—Ὡραία, ἔκανε πάλι ὁ Σταυράκης. Εἴχαμε μείνει στὰ γέλια. Παρακάτω...

—Μὰ δὲν λέγαμε τίποτε σπουδαῖο, ἔκανε ἡ Λούση.

—Σπουδαῖο μάρεϊ νὰ μὴν ἦταν. Πᾶντος ὅμως κατὰ λέγατε.

—Μὰ βέβαια, κατὰ λέγαμε !

—Τί ;

—Νά... λέγαμε, μοιροῦσε ἡ Λούση καὶ κοκκίνισε πάλι. Λέγαμε...

—Λέγατε ;

—Ἡ Μυρὸ καὶ ἡ Τζέννη μὲ ρωτοῦσαν νὰ τῆς πῶ πῶς...

—Πῶς ;

—Πῶς... τέλος πάντων, πῶς ἀγαπήθηκε μὲ τὸν Τῶνη. Κι' ἡ Λούση τελειώνοντας τὴν φράσιν τῆς ἔστρεψε καὶ κῆταξε τὸν Τῶνη, σὰν νὰ γύρισε ἀπ' αὐτὸν μιὰ συγγνώμην γι' αὐτὸ πού τῶσφιζε καὶ εἶπε.

—Κι' εἶναι μυστικὸ αὐτό ; φώναξε ὁ Δακρύτας γελώντας ! Αὐτὸ τὸ ἔρεσι σημεῖρα ὁ καὶ μεῖς κῆρυφὸ χαμῆρι !...

(Ἡ συνέχεια στὰ προσεχές)

η Ρήνη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Μελιτζάνες τηγανιτές αλλά Γερμανικά.

Στο σημερινό φύλλο θα σας απασχολήσω με ένα φαγητό για την κατασκευή του οποίου απαιτείται μεγάλη προσοχή στα υλικά και ειδικότερα στο τηγάνισμα γιατί πολύ δύσκολα επιτυγχάνεται. Το φαγητό αυτό είναι η τηγανιτές μελιτζάνες αλλά γερμανικά.

Τα υλικά που θα χρειασθούμε είναι, εν αναλογία μεταξύ των:

Μελιτζάνες
Μπόρα
'Αλάτι
Λάδι.

Αγοράζουμε όσες μελιτζάνες μας χρειάζονται, φροντίζοντας να είναι από της στενιάμακρες που αφαιρούν άλλωστε στην αγορά. Της κόβουμε φέτες-φέτες στρουγγυλές σε πάχος ενός μόλις δακτύλου και της αλατίζουμε με αλάτι φιλό τεραπειού.

Ακολουθώντας τοποθετούμε στην φωτιά μία κατσαρόλα με νερό και όταν αρχίσει να βράζει ρίχνουμε μέσα της μελιτζάνες λίγες-λίγες για να ζεματισθούν και μαλακώσουν. Κατόπιν της βγάζουμε με μία τρυπητή κουτάλα και της τοποθετούμε σε μία πιπίλα για να στραγγίσουν το νερό τους. Παίρνουμε ένα βαθύ πιάτο, ρίχνουμε μέσα αλίγη μπόρα και αλευρι και το ανάλογο αλάτι και αφού τα δουλέψουμε καλά και γίνουν ένας χυλός, δυνάμει μέσα μία-μία της φέτες και της ρίχνουμε στο καμένο λάδι να τηγανίζονται. Όταν τηγανισθούν και από τα δύο μέρη της σερβίρουμε ή σκέτες τηγανιτές ή με μία συντηρημένη σάλτσα. Πολύ συντηρείται να σερβιρυνται και με σκορδαλιά, που της κάνει νοστιμωτάτες.

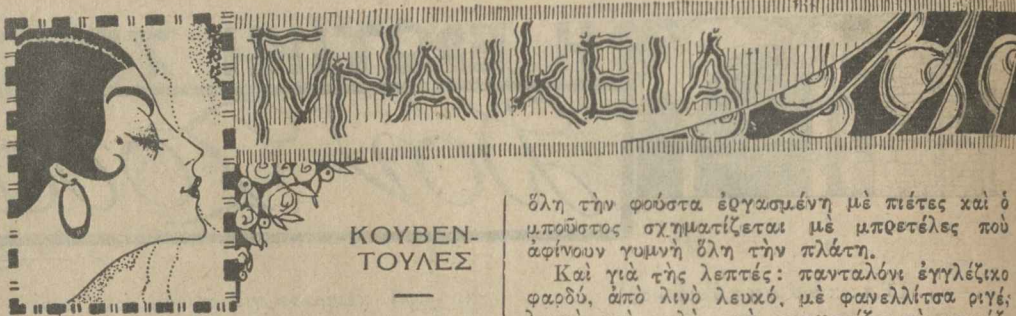
ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Συνήθως πηγαίνουμε σε σπίτια των οποίων γνωρίζουμε τους οικοδεσπότες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να δεχθούμε και την πρόσκληση μιας κυρίας, την οποία δεν γνωρίζουμε και μας προσκαλεί δια μέσου ενός κοινού φίλου. Ίδιος ήταν πρόκειται περί ε-ξοχής, οι κανόνες της παλαιάς εθιμοτυπίας δεν πρέπει να προσέχονται. Αν μία οικογένεια που μένει στην εξοχή μας καλέσει δια μέσου ενός τρίτου, θα είναι άδικη κρίση μας να μη δεχθούμε να πάμε, ή, πηγαίνοντας, να έχουμε το ύψος ότι τους υποδεχόμενος πως δεν έβρουν να φερθούν. Η ευγένεια απαιτεί να δεχθούμε το κάλεσμα που μας γίνεται με τόση λεπτότητα και να επιδιώξουμε να βρούμε ύψος τρόπο που να ανταποδώσουμε την ευγένεια που μας έγινε.

Όταν πάμε στις κυρίες που μας έχουν καλέσει, όσο και αν θαυμάζουμε την εξοχή στην οποία μένουν, θα προσέξουμε να μη την κοροϊάσουμε με υπερβολές και αλλεπάλληλες ερωτήσεις, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η κυρία θα υποβάλλεται πολύ συχνά στον κόπο να μας απαντήσει. Έπομένως εμείς που έχουμε να φερθούμε ως μένη της γυναικείας σοφίας. Δεν πρέπει εν τούτοις να φθάνουμε και στο άλλο άκρον και να μη δείχνουμε κανενός είδους ένθουσιασμόν, γιατί μπορούμε να παρεξηγηθούμε.

Είνας μέσος όρος χρειάζεται πάντα. Στην εξοχή θα πάμε γυναιμένες απλά, όπως απλά γυναιμένες θα είναι και η οικοδέσποινα, οι δε τρόποι μας θα είναι ευγενικοί μόν, αλλά όχι επιτηδευμένοι.

ΚΟΥΒΕΝ-
ΤΟΥΛΕΣ

Μου συνέβη της προάλλες να έρωτηθώ από μία φίλη μου περί του τι πρέπει να κάμη προσκεκμενόν να δεχθώ για σύντροφον του βίου της έναν εγγενή (ή νέα σημειωτέον ότι είναι μόλις 24 ετών). Η οικογένειά της επιδιώκει αυτόν τον γάμον, γιατί ο περί ού λόγος κύριος είναι πλούσιος και δεν ενδιαφέρεται καν να μάθω ποιά είναι η γνώμη της νέας, από την οποίαν ζητά μία τόσο μεγάλην θύση.

Όμολογώ ότι παρ' όλην μου την πρόθεση να μην επηρεάσω άρνητικά την νέα και την αποτρέψω να δεχθώ την πρόταση, δεν μπόρεσα εν τούτοις και να την παρακινήσω να προβή εις την πραγματοποιήση μιας παρολογού επιθυμίας των δικών της. Δεν με τύπει δε διόλου η συνείδησις αν στο τέλος κατώρθωσα να την πείσω ότι δεν είχε καμμίαν υποχρέωση να θυσιασθή. Ποιά θα ήταν το μέλλον της αν υποθέσουμε πως εδέχετο την πρόταση του γηραιού υποψηφίου; Θα κατέληγε σε δύο πράγματα: "Η να χωρίση γρήγορα, ή να πιάση φίλους. Και στην πρώτη μὲν περίπτωση το γεγονός δεν θα είχε τόσο μεγάλη σπουδαιότητα, στην δεύτερη όμως όλα θα την κατέκριναν χωρίς να σκεφθῇ κανείς πως οι μόνοι υπεύθυνοι ήσαν οι γονείς που επέμεναν εγωιστικά να γίνει αυτός ο γάμος...

Αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω πως σκέπτονται μερικά γονείς. Για μερικά χηρμάτα είναι έτοιμοι να πουλήσουν τα παιδιά τους, άσχετους αν με την επιτολαιότητά τους τα κάνουν για όλη τους την ζωή δυστυχισμένα!

Το ζήτημα του γάμου δεν είναι κάτι, για το όποιον πρέπει να παίρνει κανείς θυσιαστικές αποφάσεις, γιατί της πληρώνει ύστερα πολύ ακριβά και πληρώνουν μαζί τους κάποτε-κάποτε και τα παιδιά.

Η ΜΟΔΑ

Εφ' όσον είναι ακόμη καιρός, ως μιλήσαμε λίγο για τα θαλάσσια μπάνια και τα ανάλογα κοστούμια.

Άλλοτε η σεμνιότητα απαιτούσε να σκεπάζουμε τα μαγιά μας κάτω από ακαλαίσθητα μπλουζόνια, που όσο κι αν ήταν όμορφα, δεν έπαιναν ποτέ να είναι απρονοούζα, δηλαδή πράγματα άκομψα και άχαρα. Τώρα τα έχουν αντικαταστήσει η πυτζάμες, που είναι χαριτωμένες, αλλά καθώς δεν πηγαίνουν σε όλα τα σώματα, η μόδα εφρόντισε και γι' αυτές που στερούνται σιλουέτας ή είναι κοντές. Σ' αυτές αντιστά ένα φορεματάκι απλό από λινό που φοριέται πάνω από το μαγιώ ή και μόνον μία φούστα, την οποία περνούν γρήγορα-γρήγορα και ξεπλώνονται στην αμμωσιά ή τριγυρνούν στην παραλία.

Καταλαβαίνετε όμως πόσο λίγες αξιώσεις πρέπει ναχή αυτό το φορέμα ή η φούστα για να εκπληρώνη έναν τέτοιο προσοισμό. Έν πρώτοις αν πρόκειται περί φορεμάτος, το φορεματάκι θα είναι άκομψα πλατιά για να μπαίνει με ευκολία, δεν θα έχει δε ούτε κομψάματα, ούτε υφαντίνα. Το χρώμα του θα είναι τέτοιο που να αναμιγνύεται με την θάλασσα, εάν δε πρόκειται μονάχα για φούστα, τότε η φούστα θα έχει χρώμα που να αναμιγνύεται, με το μαγιώ, αφού το κοσμάκι σχηματίζεται από το μαγιώ. Το χρίσσο μας σ' αυτές δύο φορεματάκια που αντικαθιστούν το παλιό ακαλαίσθητο μπλουζόν.

Ίδιος και μερικά άλλα μοντελάκια: Φούστα λινή λευκή με μία κορυφίστρια για φάρδος και κορσάκι από ριγέ κορπ με πλατειές ριγές μαρόν και μπέρ, για συμπλήρωμα δε υπολερό λινό λευκό χωρίς μαγνήκια.

Φορεματάκι από Συνελίχ λευκό που έχει

Δύο χαριτωμένα φορεματάκια για πλάζ.

κυνηπητή ζώνη, μία εσάρπα ή η κορδέλλα του μεγάλου καπέλλου.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΔΙΧΡΩΜΑ

Συντηρίζονται πολύ τα ανακατώματα δύο χρωμάτων, αλλά με μόνη την διαφορά ότι το δεύτερο χρώμα δεν σχηματίζεται μπροστά, αλλά γαυρίσματος, αλλά ανακατεύονται με το ίδιο το φόντο και σχηματίζει ένα με αυτό. Μία όμορφη ντεκούπ δεν έχεις ιδέα πόσο καλά συνδυάζεται με την ελκυστικότητα, ώστε να παρουσιάζεται ένα ωραίο σύνολον. Αυτοί οι συνδυασμοί των δύο χρωμάτων συναντώνται ιδίως στις θραυτικές σουαζέτες κι' έτσι μία περσινή θραυτική σουαζέτα λίγας παραφορεμένη, γίνεται άγνωστη. Έννοείται ο συνδυασμός αυτός δεν περιορίζεται μόνον στις θραυτικές σουαζέτες, αλλά επεκτείνεται και στα απογευματινά φορεματάκια και ακόμη και στα σπορτίφ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Συνεχίζουμε το κεφάλαιον του διορθώματος του προσώπου αφού επαναλάβουμε την συ-

σταση ότι στο διόρθωμα αυτό δεν πρέπει να καταρρεύη μία γυναίκα πούν της ώρας της. Έν πρώτοις δεν θα χρησιμοποιήσετε ποτέ κάτι για το πρόσωπο, αν προηγουμένως δεν το πλύνετε καλά και δεν το προσέχετε με λίγο νερό και κολώνια. Όποτε να φέρη ελκυστική λιπαρά ουσία. Έπειτα θα τοποθετήσετε έναν καθρέφτη άρκετά μεγάλον στο παράθυρο, ούτως ώστε το φως να πέσει σε όλο σας το πρόσωπο και να το φωτίση εξ ίσου σ' όλα τα σημεία. Αυτό είναι αναγκαίο, γιατί αν δεν διορθώσετε το πρόσωπό σας σε πολύ φως, είναι ενδεχόμενον να γνήτε έξω σωστή μουσούνα.

Αφού προσέχετε αυτά, αλείψετε προσεκτικά με την κρέμα σας, σκουπίστε καλά και βάζετε πρώτα πούδρα, ύστερα το κόκκινο κομπούμι που θα έχει το χρώμα που σας ταιριάζει. Ξαναπερνάτε πούδρα ελαφρά και κινιζήστε με γελή.

Η πούδρα σας να μη είναι ποτέ λευκή, αλλά ελαφρώς ροζ ή ανακατεμένη με όρο. αναλόγως του χρώματος της επιδερμίδος σας. Η μελαγχρινός θα βάζουν πούδρα που να μην τους αλλοιώνη το φυσικό χρώμα τους και θα το επιτύχουν αναμιγνύοντας δύο ή και τρία χρώματα πούδρας.

Η ξανθός και καστανές θα ανακατεύσουν ροζ και λευκή πούδρα και η καστανός όρο, λευκή και ροζ.

Πάντως αυτά τα καταλαβαίνει κάθε μία υγιής και τα επιτυγχάνει δοκιμάζοντας όλα τα χρώματα ώσπου να βωή ποιά της πεία καλλίστα.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η άπολύ αναιμία.

Μετά μίαν άσθένειαν, είναι πάντα καλό να απολυμάνουμε το δωμάτιον του ασθενούς, ένας δε πόγεις τρέπος απολυμάνσεως είναι ο εξής:

Βάζουμε σ' ένα πηλίνο δοχείο άρκετό θαλάσσιον (επάνω-κάτω μισή δοξ), το περιχύνουμε με λίγο οινόπνευμα, τοποθετούμε το δοχείο σε μία λαμπίνα και το βάζουμε στην μέση του δωματίου που ποθείται να απολυμάνω. Προηγουμένως σναίξουμε με άσθονο νερό το πάτωμα και σφάτουμε καλά όλες της τρύπες και γκαυρίδες. Ήπειτα κλείνουμε όλα τα κουφώματα εσωτερικά και αφού γίνουν όλα αυτά, βάζουμε φωτιά στο θείατο και κλείνουμε την πόρτα. Σε 12 ώρες ανοίγουμε και ανοίγουμε να αερισθῇ λίγο το δωμάτιο. Ύστερα μπαίνουμε κρατώντας την άκρη της και με ασημένια τα μάτια και ανοίγουμε τα παράθυρα. Τ' άφινουμε μία ημέρα ανοικτά, αποβίβουμε και τους τριγύρους και η απολύμνησις είναι γίνει τέλεια. Άλλος τρόπος είναι να ανοίξουμε υπεραντανακτικό κήλι μισό κήλι και άλλο μισό σφαιρίον 40 αλ την δ-ποίαν ανακινούμε με μισό κήλι νερό. Αφού κλείσουμε το παράθυρο και κοιτάσουμε σε σφαιρίον όλα τα ορθά που θέλουμε να απολυμάνουμε, βάζουμε μέσα σ' έναν παλιό κορβό το κήλι, το τοποθετούμε στην μέση του δωματίου και γίνουμε επάνω σ' αυτό την σφαιρίον. Κλείνουμε επί 6 ώρες κι' οι ά-μοι που σναί-ζονται από την ζυμμένη των δύο γαυ-κίων ουσία απολυμνίσουν τελείως. Μετά ά-νοίγουμε το δωμάτιο ανοικτό επί 4-2 ημέρας να να φέρη ελκυστική η υγρασία της σφαιρίον. Τη άπαισιμα και το προηγούμενα άππε-λόν πάντως το συμπλήρωμα μιας τελείας απολυμάνσεως.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΨΙΜΟ

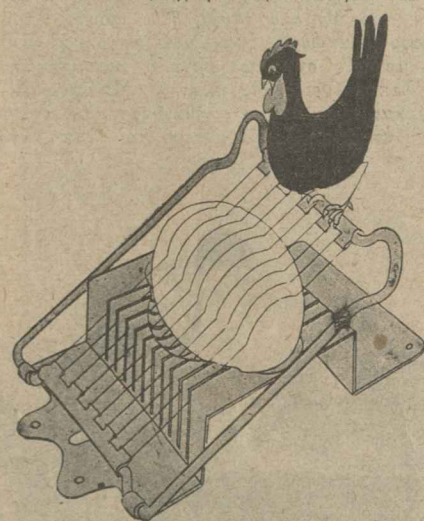
Κάθε επάγγελμα, κάθε τέχνη θέλει και τα ειδικά εργαλεία της. κι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να παίρνουμε στην τύχη. κι' εσείς στα ράψιμα. Άλλωστε για να υπάγουν ειδικά εργαλεία, θα πη ότι θεωρούνται απαραί-τι, αυτά είναι ακόμη πιο απαραίτητα στους άρχοντας.

Για το ράψιμο χρειάζονται τα εξής: Ένα μεγάλο φαλλίβι για τα βράσιμα, ένα μικρότερο για της κλωστές, μία δακτυλίδρα,

θελόνες κοντές και μακρούς, καρότσες καρ-φομένες σε μίαν πελώτα γεμισμένη με σκόνη καιονιδίων για να της προστατεύη από την σκουριά, ένα μέτρο, μία σάνδα πιδεσώ-ματος, ένα ύδλο για το πιδέωμα των μανη-κίων, τα πιδερα του πιδεσώματος γυαλισμέ-να και τέλος την μηχανή του ραψίματος με της ανάλογες για κάθε βρασμα κλωστές. Αφού τα έχετε όλα αυτά, τότε μόνον μπο-ρείτε να άρξαστε το ράψιμο.

Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Απαραιτήτων εξάρτημα της κουζίνας σας είναι και η μηχανή των αυτών που δεί-νυν το σάιτσο μας, γιατί με αυτήν κόβεται

Μηχανή για τ' αυγά.

με μία μόνο κίνηση και το σκληρότερο αυγό σε πολλές φιλές κανονικές φετίτσες γωός ή κορούς να γαλάση. Της φετίτσες αυτές, της παίρνουμε έπειτα με προσοχή, της τοποθε-τείτε επάνω σε στρουγγυλές φετίτσες ψωμάκι το όποιον έχετε αλείψει με λίγη μουστάρδα, το βάζετε επάνω με κάμψη, μισή ελκυστή ή με αντιστάση με κάμψη και έχετε ένα πρώτης τάξεως μεζεδάκι. Άλλος μεζές είναι σαρδέλλα βαρελιού λωκνήνη και γυν-πριμένη με φρέσκο βούτυρο και άπαχο απ' αυτά ένα φετακι αυγό και κάμψη. Επάνω στο αυγό απορούμε να τοποθετήσουμε και γαρίδα καθώς και άτι άλλο μας αρέσει. Η μηχανή όμως είναι απαραίτητη για το ρά-ψιμο και θα την βρούτε σε όλα τα καλά σαρ-ροπωλεία. Έτσι, βράζοντας 2-3 αυγά έγε-τε έλκυσας νοστιμωτά μεζεδάκια, τα όποια προσέχετε με όζο ή βρεσούρα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κώστα ν. Θνητόν. Θα σας απαντή-σω σε προσογή Κουβεντούλη. Όσο για την ζήτησιν διεύθυνση εξακολουθώ να την άγνω, ώστε σας παρακαλώ απαλλάξτε με αυτής της συνθήκης.

Τ' έ ν η ν. Θεσσαλονίκη. Τα υπήκοα εξαλείφονται αν κλέψετε, στο μέτρο που θα έχετε άπυλότητα εγγυώται στο βραστό νερό λίγες σταγόνες χυμού λεμόνι. Έ-πειτα πιζέστε, και τα υπήκοα σφαιρίον. Όσο για την πούδρα, θα υποθέσετε ότι: επί 5-8 ημέρες, αλλάζοντας το νερό, ύστε-ρα θα γύρετε το νερό, ή έλκυστε να πηνύ-ση έντελως το ροζ και θα το ρίψετε μέσα σε πηλίνο γουδί φαριμακίου.

Μ α κ ε δ ο ν ο π ο δ λ α ν. Θεσσαλονίκη. Δεν υπάρχει παροιμία λοιπόν, μόνον α' ψυ-γολουσιάζει θα σας φελέσσουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΕΙΤΕ ΟΤΙ:

Το σημερινό μας ελληνικό διήγημα έφειλεται στον κάλαμο του γνωστού υπό το γράμμα Ω Έλληνα λογοτέχνη και κοινωνιολόγου, το όποιον και άλλοτε ή «Έβδο-μας» δημοσίευσε έργα. Αποτελεί δε από-σπασμα ενός εξαιρετικού ιστορικού ρομάν-τζου, βυζαντινού θέματος, το όποιον από καιρού έπεξεογάζεται ο κ. Ω γάρν της «Έ-βδομάδας».

Καθ' ό διαδίδεται στους θεατρικούς κύκλους την φθινοπωρινήν περίοδον ο θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη δεν συνεχίστη τάς παραστάσεις του στο «Κεντρονόν».

Από τα πρώτα έργα που θα παίξη η κ. Κοτοπούλη θα είναι και η «Ασία» του κ. Λένουμαν. Πολύ πιθανόν να παρσση και ο ίδιος ο συγγραφέας στην πρεμιέρα του έρ-γου του. Ο κ. Λένουμαν επίσης παρεστρε-πε στην κ. Μαρίκα Κοτοπούλη το τελευταίο έργο του «Ιεροσολίμ» το όποιον θα παιχθή για πρώτη φορά τον Οκτώβριο στο «Κουβ-νόν» των «Ηλυσίων» στο Παρίσι.

Στον θίασο της κ. Κοτοπούλη θα συμ-ποάζη και ο κ. Β. Αργυρόπουλος, ο όποιος θα λάβη μέρος και στην παράστασιν του «Αδον-Κιχόττη».

Από τους νέους γεμισμένους κινημα-τογράφους μας εκπλήξας θα παρουσιάση το έντος του μεγάρου του Μετρογίου Ταμειού κινηματοθέατρον «Πάλλας», το όποιον θα συ-ναγωνισθῇ σε πολυτέλεια αλλά και εκλογήν ταινιών τους λοιπούς κινηματογράφους.

Κατά πληροσούλιαν εκ Μιλάνου η καλ-λιτέγνις του άμματος Δ-νις Νέλλη Πλούτη παρεκλήθη υπό του προέδρου της οργανω-τικής επιτροπής των φαιστών του Μιλάνου να συμμετάσχη σε μίαν μεγάλην συναυλίαν που εδόθη υπό των ευγών ιδρυμάτων της πόλεως.

Το «Πόπολο νι' Ιταλία» άσολοθήθηκε άρκετά για το φωνητικό της τάλαντο και την σκηνική της άφάνισιν. Τονίζει δε ότι η σταδιοδρομία της προμηνύεται πολύ καλή λόγω των εξαιρετικών της προσόντων. Το κοινόν την έξιροκοτόρησε πολύ και την ά-νάγκασε να επαναλάβη όλα της τα τραγου-δια. Ο άσολός του κομμάτου κ. Τισονο-νι της προσέφερεν άνωθόρμητον επί σκηνής και την προσέφονησε εύχαριστήσας αυτήν για την συμμετοχήν της.

Ο Σάββας «Ελληνας Καλλιτεχνών» οργανώνει για τους μήνας Νομβρίον και Δεκέμβριον στο Βαπτιστο μεγάλη καλλιτε-χνική έκθεσιν.

Στην έκθεσιν αυτή η άκταπροσώπευται όχι μόνο η γλυπτική και η ζωγραφική αλλά και η άσολοτεχνική, διχοσκηπτική, άγριο-πλαστική κ. λ. π.

Την προσογή Πέμπτην Ιαν. Σεπτεμ-βόιου η συμπαθής κοντολέτα και ποιητι-νίστρια της «Μάντρας» του Άττικ κ-α Τ. σιμνή Πέτρον (Διακονίνου) διέσι από θέα-τρον Κοτοπούλη μία γαλανοάσκηθ βαρύνη, η συμπάζει της διάδως γαλανο-στών του κ. Μακρό. Στο παράδογμα περ-λαυδώνονται και διάφορες άπορίων.

Έξήλθεν εκ του νοσηρείου του Έ-ρμού Στανούδ ο Άλεξανδρινός ποιητής κ. Κ. Π. Καβάφης, ο όποιος είναι υποστή εκεί ενταξίταιν του Λόγγου. Ο ποιητής θα προσμειν επί μικρόν διάστημα στην Κωνσ-ταντινούπολιν, όπου άναμνήσθη δέ κατάν επιστολίσων εις Άλεξανδρείαν.

Την περασμένη εβδομά άνευθόρησε για το Βερολίνον η διακεκμήνη Έλληνη καλλιτέγνις και ποιητινίστρια της Κορι-νής όπερας της Γερμανίας β-νις Μαργαρίτα Πέτρον. Η διάσημη έοδός θα παρουσιάζη επί 20 ήμερας στο Βερολίνον και κατόν θα άνα-χωρήση για την Αμερική όπου και θα δώση σειράν παραστάσεων συμρώνως προς τα συμ-βόλαιά της με τα έχει θέατοα.

Εκπαιδεύεται από ήμερών ο δασ-κας τόνος των Θεατρικών Χρονικών του κ. Μην Ροδά αποτελούμενος εκ 300 περίπου σελίδων, με πλείστα ιστορικά, καλλιτεχνικά ή-ποα, την θεατρικήν κίνησιν του έθνους και πλείτα διχοδών συγγρασέων και καλλιτε-χνών.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Ποιός ήτο ο πραγματικός εξόριστος της 'Αγ. 'Ελένης; - Ο σκιάς που αντικαθιστά τον Ναπολέοντα παντού. - Ο αυτοκράτωρ που πωλεί... γυαλιά. - Τό τραγικό και άδεξο τέλος του Βοναπάρτου.

Υπάρχουν πολλοί σοβαροί έρευνες της Ιστορίας, που επιμένουν ότι οι 'Αγγλοι δεν κατόρθωσαν να εξορίσουν εις την 'Αγ. 'Ελένη τον πραγματικό Ναπολέοντα, αλλά ότι έπρεπε να είναι πλαστικό πρόσωπο που είχαν προετοιμασθεί ήδη από της ημέρας του Βατερλώ.

Οι φιλόσοφοι αυτοί στηρίζονται κυρίως σ' ένα φυλλάδιον που εξέδθη το 1840 στην Λιέγη, υπό τον τίτλον «Απομνημονεύματα του ιστορικού πεικτόρου Λεντού». Ο Λεντού στα απομνημονεύματά του διηγείται ακριβώς, ότι κατά τον Μάρτιον του 1808, έλαβε την εντολή από τον περίσημον Φουσσέ να ετοιμάσει, γύρω της προσωπικής ασφάλειας του Αυτοκράτορος, κανέναν σωσίον του. Πούγινε, λοιπόν, ο Φουσσέ, από τον συνταγματάρχην ντε Ροσσάλ, ανέκαυσε στο βον Σύνταγμα των 'Αυστρούγγων ένα γυναικίον που έμοιαζε καταπληκτικώς τόν Ναπολέοντα και έπαιζε το 'νι αυτό από τους συστατικούς του «Μικρούς Δεκανέας». 'Ελένη Φουσσέ-Εννέος Ρουβώ και είχε γεννηθή την 19 'Ιουλίου 1781 εις Μπαλνέ, ένα χωριούκι πλησίον του Βορδέν.

Ο Φουσσέ, κατενθουσιασθείς και αυτός από το έργο του ποικίλου του, έπαραιτήτως τον σωσίον του στον Αυτοκράτορα, ο οποίος έμεινε καταπληκτικός από της ομοιότητος, ιδίως όταν τον έβλεπε να φορέσει την εδνικήν και το δικήν του καπέλλο του. Άργότερα δὲ τον εγχορηγούσε άκριβώς συνάει διαφόρους τοπικούς ενοχλήσεις, όπου εδνότερο να πάει ο ίδιος και όπου κανείς δεν αντιέλαθε ποτέ την πλαστοπροσωπίαν.

Μετά την πώληση και την εξορία του Ναπολέοντος, δὲν ήκούσθη πλέον τίποτε από τον σωσίον του Αυτοκράτορος και μόνον τὸ 1816, (τοια έτη μετά το Βατερλώ) ο δὲ μαργου του Μπαλνέ, άγέρας, διὰ την τάξιν στην 'Αυστρία, ότι ο πρώτον γυναικίος είχε περάσει σε άδανεία. Διετάχθη, μάλιστα, και κάποια άνακοινεί, ή οποία θύμω έβλεπε άδην άποτέλειματος.

Αυτά λέγουν, άπομνημονεύματα του Λεντού, επί πλέον θύμω προσέθενται πόσα μερικά παραδόξια άδειάζει, επίσημοι και άνεπίσημοι. Μία πλουσία 'Αννίε, που είχε γίνει δεκτή στην Αθήν του Κερματικού και του Φοντανεμπλώ, είχε λάβει, κατά σπανιστάτην έξαιρεση, την άδεια των 'Αγγλων να επισκευθῇ τὸν εξόριστον Ναπολέοντα και όταν επιστρέφει από το μακρόν ταξίδι, έβραζε ζωοτότατα την άπαράκληση και την κατάρτησή της, γιατί μολοντί είχε γνωρίσει άλλοτε πολύ καλά τὸν Αυτοκράτορα, δὲν έβραζε παρά ελαφίστην ομοιότητα στα γυμναστικά και την ουιλία του αγγλιστίου της 'Αννίε 'Ελένης.

Επίσης άπομνημονεύεται ως σημαντική λεπτομέρεια ότι, τέρσον κατά το 'Παρελόνιον του 'Αγγλου διοικητού της νήσου σὸ Ιουβόν, άδων άδων και κατά τὰ περίφημα άπομνημονεύματα του Λε Κέζε, ο άπασις της του Ναπολέοντος στρατηγὸν Μπερδάν-ο άπασις, άνακριβώς θα ήταν αμεμπτός στην έλη ύπόθεσις-έφαινετο κάποτε να σέεται προς τὸν Αυτοκράτορα του με ύψος άνωτέρου πὸς κατώτερον, ένθ' εκείνος πάντοτε τὸν άπαντοσε μετά το μεγαλύτερον σεβασμόν.

Η σπουδαιότερα θύμω ιστορία πορεύεται από ένα άδμαντοπὸν της 'Ιταλικῆς Βερόνας, άδναιτι Πετρούτσι, ο άπασις, έλίγα έτη πρὸ τοῦ θανάτου του, κατέθετον έγγραφό-

φως, ότι τὸ 1816 έβρασε στην Βερόναν και έγκατεστάθη στὸ διπλὸν του κατάρτημα, ως πωλητής ομαιοτογιαλίων και ναυτικῶν κιαλίων, ένας έξνος κοντόγανδρος, μετριόφρων και σιωπηλός. Έβρανετο να είναι πενηντάρης πείρου και έμοιαζε τέρσον πολύ με τὸν εξόριστον Αυτοκράτορα της Γαλλίας, ώστε οι γείτονες έλοι δὲν ήργησαν να τοῦ καλλήσουν τὸ παρασούκι «Βοναπάρτης». Έτσι έζησεν, ήσυγος και εύχαριστημένος, μέχρι τοῦ 1823, όποτε επισκευθῇ ένα άπόγευμα κατ' οίκον τὸν άδμαντοπὸν, με τὸν άπασιον είχε συγγενέαν κάποιον έπαφόν, και τοῦ παρόντος ένα άκριβή ομοιότητα φακέλλο, σφραγισμένο με πολλά βουκαλάκια.

Θά σὰς παρακάλεσω πολύ-τοῦ εἶπε με τὰ περίφημα Ιταλικά του-έάν τυχόν περάσουν 3 μήνες και δὲν έχετε λάβει εἰδήσεις

Ο δούξ του Ράιχστατ.

μου, να στείλετε τὸν φακέλλον αυτόν στὸ Παρίσι, με άμνη διεύθυνση: «Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα της Γαλλίας, Ανάκτορα Κερμαίχου».

Ο Πετρούτσι έμεινε καταπληκτικός από την εντολή, μολοντί δὲν κατόρθωσε ν' άποσπάσει καμμίαν άλλη λεπτομέρεια από τὸν σιωπηλὸν επισκέπτη του, έδεδθη τὴν παρακληση. Και όταν έκλεισε ο τοίχος μήνας από την άναχώρησή του έένου γείτονος, έστειλε τὸ σφραγισμένο γράμμα στὸ Παρίσι.

Αίγες μέρες κατόπιν κατέφθανε στην Βερόναν ένας υπάλληλος της μουσικής άστυνομίας από τὸ Παρίσι, ο άπασις, ενοχλημένος με όλα τὰ άπειρομμένα πληρεξούσια, έξεπύλησε τὰ έπιπλά και την λοιπὴν έγκατάστασιν τοῦ εξορισμένου ένθου τὸν γυαλιών, μεθ' ο ένοσηνίσθη, την παραμονή της άναχωρήσεώς του στὸν Πετρούτσι και τοῦ έδωσε 100.000 γουάνες κορώνες, υπό τὸν όρον ότι, ἐπὶ 20 τοῦλάχιστον έτη και με τὸν πὸν έπίσημο λόγο της τιμῆς του, θά προσέβει άπομνημονεύματα για τὴν ύπόθεσις της άναμνησμένης έπιστολῆς. Πράγματι ο 'Ιταλός άδμαντοπὸν έπληρωσε πιστὰ την ύπασησή του και δὲν δέχθηκε τὴν σιωπὴ παρὰ μόνον μετά την παύλησις της ποθεμένης τελείως πεπεισμένος ότι ο μυστικοφύγος έμπορος και παιδαίος του γείτον, θά ήταν άσφαλώς ο ίδιος ο Ναπολέων.

Και τότε, στῆς ιδιωτικῆς αὐτῆς μαρτυ-

ρίας, άς προστεθῶν και δύο έπίσημες ενδείξεις:

Η πρώτη, ένα άπόσπασμα τοῦ Ληξιαρχικοῦ Μητρώου της κοινότητος Μπαλνέ (τοῦ νομοῦ της Μέρ), που εἰδοποιετὴ στην διάθεσι κάποιου έπισκεπτοῦ και λέγει ἐπὶ λέξει, τὰ έξης:

«ΡΟΜΠΩ, Φουγκίσκος Εννέος, γεννηθείς ἐν Μπαλνέ, τῇ 19 'Ιουλίου 1781, θανὼν ἐπὶ της νήσου 'Αγ. 'Ελένης ('Αγγλικῶν εἰσόδων) τῇ...».

Η τελευταία γραμμή με τὴν ήμερομηνία τοῦ θανάτου, έχει καταστῇ ἐκ τὸν ύστερον τελείως δυσανάγνωστη, με έξαιρέματα και σβώσματα άγνώστου χειροῦ.

Ιδού θύμω και ή δεύτερη ένδειξις άκριβή παραδοξότερη από την πρώτη. Έβρανετο στὸ άρχεῖον τοῦ Βιεννέζου εἰσαγγελέως Καρόλου Φειδερίκου 'Αρσταν, ο άπασις κατεῖνε τὸ άνακριτικὸν άξιωμα στὰ Αυτοκρατορικά άνάκτορα τοῦ Σάιμπουργκ (όπου έμεινε, ως γνωστόν, και ο δούξ τοῦ Ράιχστατ, ο υἱός τοῦ Ναπολέοντος) λέγει δὲ τὰ έξης:

«Σεπτεμβρίου 1823, «Χθές, άργὰ την νύκτα, ένας άγνωστος, άπεπεισμένος να εἰσέλθῃ στὸ άλσος τοῦ Σάιμπουργκ, άναγκασμένος στὰ κάγκελλα και προσπαθὼν να τὰ ύπερπηδήσῃ, 'Ενας σκοπός, που έτυχε να τὸν διακοίνῃ, τοῦ εἰφώνας κατ' έπάνληψιν και, όταν εκείνος δὲν άπήντησεν, έπυροβόλησε στὸ στήθος εναντίον του και τὸν έσφαμάτισε θανάσιμος. Πόιν ή έκπεύστη, περικοιμισμένος από τοῦς ποστέξζαντες στρατιώτας, ο άγνωστος ήκοσθη μένον να ήθροίξῃ μερικά άσυνορτήτους λέξεις: «Δούξ τοῦ Ράιχστατ... Βασιλεύς... υἱός...» Δὲν έφερε έπάνω του ούτε γαυτί, από τὸ όποῖον να προβῇ τὸ κατ' όνομα του πάντοτε, θύμω, έπρόκειτο περὶ Γάλλου και ίσως άκριβὰ σημαντικοῦ προσώπου. Άν κοίτη κανείς από την έτα και την ζωοτότητα, με την όποιαν ή ύπεροπτασμένη γαλλική ποσειδεία έζήτησε, εύδὲς ως ένινε γνωστόν τὸ έπίσημόν, να της παραδοθῇ άμέσως ο νεκρός».

Όλων αὐτῶν τὸν ένδειξιν ο εἰρήδς εἶναι πλέον άκριβὰ καθάρως: 'Από την έπομένην τοῦ Βατερλώ, ο σωσίος τοῦ ήττημένου Αυτοκράτορος προετοιμασθηκε για τὴν άνακρίτισή του. 'Αντὶ τοῦ Ναπολέοντος προεβόθηκε στὸς 'Αγγλους ο Ρουβώ κατ' ή τὸν Μπερδάν και τοῦς άλλους έπίσητους, που έπαζικον ἐν σιωπῇ τὸν όρλο του, μέγρον τοῦ πρῶτου όστε να γράφουν και της έπιστολῆς και τὸ ήμερολόγιον τοῦ δῆθεν Αυτοκράτορος. Έν τῷ μεταξὺ ο πραγματικός Ναπολέων, ζούσε ως μικροσκόπος στην Βερόνα, μέγρον βραυτά τὸν έπίσημο θάνατόν του Αυτοκράτορος (τοῦ σωσίου του άνακρίτη) ή πατοική του στρατὸν τὸν έκλειν ν' άποστολιετὴ τὸ ταξίδι της Βιέννης για να δῇ τὸ παιδί του. Καί ή μοῖρα τὸν έβρασε να εἰσέλθῃ καὶς κάτω από τὰ ποσῶνα και τοῦ γυνοῦ του.

Αὐτὴ είναι ή θεωρία τὸν Ναπολεοντολόγων που διαφωνοῦν πρὸς την έπίσημν ιστορίαν. Καί, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ της 100ετηρίδας από τοῦ θανάτου τοῦ δούξ τοῦ Ράιχστατ, ή θεωρία αὐτὴ γρήγας πάλιν στὸ φῶς.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

47.

(Η συνέχεια)

Ο ΚΟΜΗΣ ντ' 'Αντουρ έσταμάτησε σαστισμένος στην είσοδο, όταν έξαφνα άκουσε μια ήπλη φωνή να του λέη:

—Προχωρήστε, κ. ντ' 'Αντουρ. Εστραφίρεν άπότομα, και είος, γονατισμένη μπροστά στην είκονα του Θεανύψιου, την Αικατερίνη των Μεδίκων.

—Προσεύχομαι για τον δυστυχισμένο τον Κάρολο..., έλεγε άργά ή βασίλισσα... ευχόμην να ορισκεται τώρα στους κόλπους του Θεου... και προσεύχομαι ακόμα για την ευμερεια του θρόνου... και τοῦ βασιλέως Καρόλου του Ι'...

Ο ντ' 'Αντουρ δὲν είπε τίποτα. Υποκλίθηκε μόνον έλαφρά.

Περμένει με περιέργεια να δῇ που θά κατέλγειν ή βασίλισσα. Γιατί καταλάβαινε πως τὰ λόγια της αὐτῆς δὲν ήσαν παρά ένα προοίμιο...

—Ετσι κἀναι πάντοτε, έξακολουθῃσε με την ίδαν άνοιχτή φωνή της ή Αικατερίνη, όταν μὸς μένει λίγος καιρός από της φροντίδης μου, για τὴν ασφάλεια της χώρας και τοῦ θρόνου... Κι' έτσι πρέπει να κάνουν έλοι οι άφωτισμένοι πιστά στον βασιλέα, είτε πὸν έντονα και κυτῶζοντας κατάρματα τὸν ντ' 'Αντουρ. Πρέπει διαρκῶς, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, να μὴν έχουν άλλη σκέψη παρά πως να στερεώσουν τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως τους και πως να τὸν ύπερπασίσουν από τοῦς εχθρούς του που τὸν έαδουλεύονται.

Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης έξερε καλά πόσον είμαι άφωτισμένος..., έστραψεν ο ντ' 'Αντουρ, σε σὰς... καθώς και τὸν βασιλέα...

Στὸν θρόνον κυρίως! Έξαιτε με την ίδαν της έντονη φωνή ή Αικατερίνη. Γιατί ο θρόνος..., ναί, συντρέτεται ή χαρδιά μου όταν άναγκάζομαι να τὸ ίεο αὐτό... έχει πολλούς εχθρούς. Πάρα πολλούς... Εχθρούς καὶ ήλικίας και κάθε φύλου... Γυναίκες, άντρες, παιδιά... Ναί, και και παιδιά άόμοι...

Ο κόμης άνατρίχισε. Άρχισε να μαντεύη που ήθελε να καταλήξῃ ή βασίλισσα.

—Είμαι έτοιμος... σ' ένα λόγος σας... σ' ένα νύμω σας..., είτε δείχνοντας τὸ σπαθί του, να τιμωρήσω όποιος κ' άν εἴν' αὐτός που...

Η Αικατερίνη τὸν πλησίασε και με φωνή σφοδρική του είπε:

—Ε, λοιπόν, ναί... Είμαι κάποιος που πρέπει να λείψῃ από την μέση... Πού πρέπει, με κάθε τρόπο, να έξαφανιστῇ... Είμαι κάποιος που, όσο ζῶ, θ' άποτελῇ έναν διαρκή κίνδυνο για τὸν θρόνον... Για τὴν δυναστεία...

—Ποιός εἴν' αὐτός, Μεγαλειότητι; Τ' όνομά του! Για χάρι σας ζήτω να μὸς πῇτε τ' όνομά του!

—Ο κάποιος αὐτός είναι... μα δὲν θά δειλάσῃ ντ' 'Αντουρ...

—Σας είπα, Μεγαλειότητι, πως όποιος κ' άν εἴν' αὐτός... όσο μεγάλος άρχοντας κ' άν είναι...

—Κι' άν δὲν είναι κανένας μεγάλος-είτε μικρός κἀν-άρχοντας;... Άν δὲν είναι άντρας...

Ο κόμης ένύτταξε την Αικατερίνη με άπορία:

—Άν δὲν είναι άντρας... Τότε τί είναι; Γυναίκα; Δὲ θαρρείτε ν' έπρόσθετε γελόνιαν. Κι' ή γυναίκα, εἴν' ή αλήθεια πως είναι πὸ έπίφορος από τοῦς άντρες γιατί έχουνε νύμω... Αλλά, προκειμένου να ύπερασπίσω τὸν θρόνον της βασίλισσας μου...

—Κι' άν δὲν είναι ούτε γυναίκα... Άν είναι... άν είναι ένα άνισχυρο παιδί;... Ένα νήπιον...

Μία λάμψη πετάχτηκε από τὰ μάτια τοῦ κόμης.

—Μεγαλειότητι, είπε με φωνή δραχνή. Τὸ σπαθί μου είναι πάντοτε στη διάθεσι σας... Για μένα, όποιος και νάναι αὐτός που άποτελεῖ κίνδυνο για σας, δὲν έχει παρά μόνο ένα όνομα: ΕΧΘΡΟΣ ΣΑΣ! Και δὲ μὸς χρειά-

ζεται να μάθω παρά ένα πράγμα μονάχα: που δρῖσκεται...

—Μιράδο! Εἴτεν ή Αικατερίνη με μάν άσυγκράτητη χαρά. Θά έπαναλάβω τὰ λόγια σας, κόμη, στὸν βασιλέα... Και πρέπει να ξερετε οτι άναμειβόμε καλὰ τοῦς άφωτισμένους μας φίλους... Που είναι τόσο σπάνιοι, αλλοίμονο!...

Και πλησιάζοντας τὸν κόμητα του είπε σφυσιστά, σχεδὸν σ' αὐτὸν:

—Τὸ παιδί αὐτό, που πρέπει να εξαφανιστῇ από προσώπον ής, είναι... είναι ο γόθος γνιός τοῦ βασιλέως Καρόλου και της Μαρίας Τουσέ.

Ο κόμης ντ' 'Αντουρ άκουσε τὰ λόγια αὐτὰ άτάραχος. Η παραμικρή συγκίνηση δὲ φανερώθηκε στὸ πρόσωπό του.

Όταν ή Βασίλισσα σταμάτησε λαχανιασμένη-τρομαγμένη ίσως κ' ή ίδαν για την καταδικαστικὴν άπόφασή που είχε προφέρει, αὐ-

Ο κόμης ντ' 'Αντουρ σταμάτησε βασισμένος στην είσοδο.

Τὸς έκαμε μια θαυμάν ύπόκληση και είπεν άκλᾶ:

—Πολὺ καλά, Μεγαλειότητι. Δὲ μὸς χρειάζεται καμμία άλλη πληροφορία...

Μιὰν άγρια λάμψη χαρᾶς πέρασε από τὰ μάτια της Αικατερίνης.

Τὸ έταίσε τὸ χέρι. Ο κόμης τὸ αἶμας με σεβασμό.

Ο θρόνος της Γαλλίας σάφεται χάρις σε σας, κόμη ντ' 'Αντουρ..., είπε. Δὲν θά τὸ ξεχάσω αὐτό...

Ο κόμης κατάλαβε ότι ή κοσμοή είχε λήξει. Όποιοχόρως, έφτασε στην πόρτα. Κι' έτοιμαζόταν να γυρίσῃ και να την άνοίξῃ, όταν έξαφνα άνοιξε μονάχη της και φάνηκε στὸ κατώφλι ή άκόλουθος της βασίλισσας.

Η Αικατερίνη τὸν ένύτταξε με θυμὸ και κακία:

—Τί συμβαίνει; τὴν ρώτησε. Πως έρχεσαι, άφου έχω άφράσῃ, χωρίς να σημάνω...

—Μεγαλειότητι..., έστραψεν ή άκόλουθος. Ένόμισα... πως έπρεπε άμέσως να σας εἰδοποιήσω...

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Έξαναρώτησε μ'

άναπομονήσῃ ή βασίλισσα.

—Συμβαίνει οτι... μιὰ νέα... ζητεί έπίμονα να σας δῇ...

—Μιὰ νέα; Ποιά;

—Τὴν λένε... Μαρία Τουσέ...

—Α! Εἴτε πνιχτὴ ή Αικατερίνη. Συγχρόνως έκανε με τὸ χέρι νόημα στὸν κόμη να σταματήσῃ.

—Και είναι μονάχη της; Έξαναρώτησε άμέσως σχεδόν.

—Όχι, Μεγαλειότητι... Δὲν είναι μόνη της... Κραταίε στὰ χέρια της ένα μωρό...

—Ένα μωρό είπες; άνεκράξε με άγρια χαρά ή Αικατερίνη. Άς έλθῃ άμέσως... Πῆς της να έσθῃ άμέσως...

Η άκόλουθος χάθηκε.

Η Αικατερίνη γυρίσε στὸν κόμητα.

—Ο Θεός μὸς στέλνει! είπε. Κόμη, κρυφίτηε πίσω από τὸ παραβάν... Και να είσαστε έτοιμος... Όταν μ' άκούσετε να πὸ δὸν φορῆς κατὰ σειρά τὴν φράση: 'Ο Θεός τὸ θέλει, θά όρμηκῃς έδὼ με τὸ σπαθί γυμνὸ...

—Άκριε, Μεγαλειότητι! άπήντησε ο κόμης.

Και κρύφτηκε πίσω από τὸ παραβάν. Τὴν ίδαν σχεδὸν στιγμή ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή Μαρία Τουσέ.

Η ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η Μαρία Τουσέ φορούσε κατάρματα. Η όμορφιά της άναδεικνύονταν περισσότερο μέσ' αὐτὰ τὰ μαύρα αὐτὰ φορέματά της.

Δὲν ήταν μόνη, όπως πολλὸ σωστά είχε πῇ ή άκόλουθος. Στην άγκαλιά κρατούσε ένα μωρό-τὸν γνιό της... Τὸν γνιό τοῦ Καρόλου, βασιλέως της Γαλλίας...

Μόλις μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο, έκαμε μιὰ θαυμάν ύπόκληση μπροστὰ στην Αικατερίνη.

Η Αικατερίνη, στὸ μεταξὺ, είχε κατορθώσει κ' είχε μεταβάλει τελείως την έκφραση της φρονηματίας της. Κυτῶζοντάς την, ήταν άδύνατο να μαντεύσῃ κανείς την τακμια που φώληζε μέσα στὰ στήθη της. Έμοιαζε με μιὰν άγαθή γυναικα...

—Σίμω, κόμη μου, είτε καλοκάγαθα στὴ Μαρία Τουσέ.

Η Μαρία σηκώθηκε. Συγχρόνως, σὴν γὰ ν' αντίσῃ όρόνος, έορῆς με κατὰ στὸ παιδί της. Τὸν χαμογέλασε γλυκά.

—Σας έρω! είτε με κάποια άναπομονή σία ή βασίλισσα. Έξηγήστε μ' εἰμην-καθὼς μὸς είπα-να με όητε... Τί συμβαίνει... Γιατί δὲν άμυβάλλω όητε να μὸς άναγγείλετε κατ' έξαφνα σὸς καὶ έπάργον...

—Ναί, Μεγαλειότητι... άπήντησεν ή νέα κυτῶζοντας με άβρότητα τὴ βασίλισσα. Έχω να σας πὸ κατ' έξαφνα καὶ σοβαρό και έπείγον...

—Ερχομαι να σας έξηγήσω μιὰ συμβουλή... να σας έπῇσω να μὸς προστατεύετε...

—Εξαιρέτως, κόμη μου, έσπευσε ν' άπάντησῃ ή Αικατερίνη, μορφάροντας τὰ μάτια για να μὴν προσοδῇ από τὴ λάμψη της. Ποτέ μου δὲν άνήχηκα την προστασία μου στους άνθρώπους τῆς θεοῦ... Οά είμαι εἰνυγῆς να κάμω οτι μετρώσω για σένα... Πρέπει να ξερετε θύμω οτι δὲν έχω καμμία μεγάλη λογὴ, όπως γράφει ο κόμης... Δὲν είμαι παρά μιὰ άνισχυρη γυναικα... Ο νῦν βασιλεύς, ο γνιός μου ο 'Ερρίκος, έχει πολλὸ ισχυρό χαρακτήρα και δὲν θαλάττει την άπαράχη κανένας... Λέγε θύμω, παιδί μου... Σε τί μωρό να σε προστατεύω;...

—Δὲν έπῶ προστασία για τὸν έαυτό μου... είτε με μιὰ φωνή ταπεινὴ αλλά και έντονη συγχρόνως ή νέα. Ζητὸ την προστασία σας για ένα άλλο πρόσωπο...

—Γιὰ άλλο πρόσωπο; ρώτησε ή Αικατερίνη, κάνοντας δῆθεν πως άπορεί. Αληδὲ, για

ΠΕΤΡΟΣ ΒΟΡ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενης εις τα γραφεία μας με την σημείωση «Διά τον Ιατρόν», οίανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφές-στατός και να περιγράφει λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του.

Οι αναγνώσται οι επιθυμούντες ιδιαίτερα δι' επιστολής απαντησιν από τον Ιατρόν δέον ν' απευθύνονται προς αυτόν δια συστημένης επιστολής εσωκλειόντες και 50 δρχ.

Ν. Ν., Τρίπολη.— Διά ν' αποφυγείτε το Neo-Salvarsan εν' όσων δέν σας ωφέλησε, καταφεύγετε στο Sulvarsan το όποιον το αντικαθιστά πλήρως, ίσως και καλλίτερον. Πάντως καλόν είναι να το μεταχειρισθίτε εν συνουσίω μετά Βισμουθίου και Υδραργύρου. Δέον να έχετε ύπομονήν, καθ' ότι θα παρέλθω αρκετόν χρονικόν διάστημα έως ότου θεραπευθήτε.

Γ. Ν. Μ., Τρίκαλα.— Αποφεύγετε επί αρκετόν καιρόν τας συναναστροφάς που κατά κανόνα ερεθίζουν την φαντασίαν και εξάπτουν το πνεύμα. Αγοράσετε δύο κυτία Protektine Richter εις δισκία και λαμβάνετε τρία ήμερησιως ήμεραν παρ' ήμεραν, την δε ήμεραν καθ' ήν δέν θα παίρνετε δισκία θα κείμετε μίαν ένεσιν στρυχνίνης των 0,002, εν ώλφ 12.

Έχετε επίσης υπ' όψιν σας ότι δέον ν' ακολουθήσετε και την φυσιολογικήν όδον καθ' ότι ευχαριστούμε εις ηλικίαν καθ' ήν όλα είναι κακά αναγκαία.

Μ. Γ. Κ.—Είναι ανάγκη να εξετασθήτε παρ' ειδικού γυναικολόγου Ιατρού καθώς και ο σκεύος σας παρ' ειδικού μικροβιολόγου. Πολύ πιθανόν να υπάρχη αιτία ή οποία να μην φαίνεται προς το παρόν, αλλά και ή οποία να είναι ή μόνη άφορμή της μη τεκνοποίησης. Διά το άλλο ζήτημα κείμετε μερικώς πλύσεις με Permanganate de Potasse διά να υποχωρήσουν όλα.

Αγνωστών.— Εάν δευδαίς ή διάγνωσης έγινε καλή, πράγμα που φαντασμοί, τότε ουδείς λόγος ανησυχίας υπάρχει, εν' όσων μαλιστα τηρείτε ωρισμένα προφυλακτικά μέτρα. Σας συνιστά ανασταίν, και υπεραισιμον. Ή κατωστάσις σας να υποχωρήσιν συντομώς, εάν σας είναι εύκολον να με συναντήσετε προσωπικώς, άνευ ουδεμίης αμοιβής θα μπορούσα να σας δώσω ασφαφέστερας πληροφορίες.

Φ. Χ. Ψ., Φοιτητήν.— Πρέπει να είτε υπαρκτήν καθ' ότι τίποτε δέν γίνεται αμέσως. Συνεχίστε την θεραπείαν σας και μην αδημονείτε τόσο. Όλα θα διορθωθούν με τον καιρό. Εάν σας είναι εύκολον κείμετε μερικώς ένεσεις Calcium Sandoz ενδοφλεβίως. Θα σας ωφελούν εξαιρετικά.

Καρτερικών.— Να προσπαθήσετε να τονώσετε το νευρικόν σας σύστημα. Αυτό θα κατορθωθή με λίγην καλήν θέλησιν. Αγοράσατε από τον φαρμακοποιόν σας δύο κυτία Protektine Richter εις δισκία και παίρνετε τρία ήμεραν παρ' ήμεραν, τας ήμέρας δε που δέν θα παίρνετε τα δισκία κείμετε μίαν ένεσιν στρυχνίνης των 0,002 εν ώλφ 10. Μετά διακοπήν 10 ήμερών κείμετε άλλες 10. Εάν ακολουθήσετε δι' αυτά πιστώς εστέ βέβαιος ότι θ' απαλλαγίτε συντόμως.

Σαρόλτταν.— Γράψατε λεπτομερώς. Αδυνατώ ν' απαντήσω.

Στρατιώτην, Λάρισα.— Όπως απέδειξεν ή εξέτασις του αιματός σας, ουδώς έθεραπεύθητε με την εμερικνήν θεραπείαν εις ήν ως γράφατε είχατε υποβλήθη άλλοτε διά των ένεσεων 606. Ανάγκη λοιπόν να υποβλήθητε εις κανονικήν τουλάχιστον διετή μικτήν θεραπείαν, είτε 606 και Βισμουθίου, είτε Τρεπαρσολ και Βισμουθίου.

Ιατρός Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σύμβεστρον Μαρίουλλον, Θεσσαλονίκη.— Ή περιγραφή της δ' έκδοσης καθώς και φωτογραφία δημοσιεύονται. Παρακαλείσθε όμως μās αποστείλετε στο έξης μετά των φωτογραφιών και τα όνόματα των φωτογραφουμένων μελών, διά να δημοσιεύονται. Δι' σταλείσιν τρεις φωτογραφίας σας έπιστράφησαν. Σας αποστέλλονται και τα καθυστερούμενα δελτία ταυτίστος. Όσον αφορά το άλλο ζήτημα, τα εν λόγω τεμάχια μάς είναι προς το παρόν άχρηστα πάντως σας ευχαριστούμεν θερμώς οια το ενδιαφέρον σας. Περὶ των λοιπών θα σάς γράψω δ. κ. Νίκδας στα «Μεταξύ μας».

Τόνην Πάτσον, Πόρον.— Δι' φωτογραφία σας έλήφθησαν και είναι καταλληλότερα. Το δελτίον ταυτίστος θα σας σταλή συντόμως. Διά το σήμα δέν απαιτούνται έξοδα ειμή μόνον 7 δρχ. Δεν δύνασθε όμως να το αποκτήσετε από τώρα, προτού ιδρυθή δηλ. παράστημα της «Ε.Φ.Ε.» στον τόπο σας. Διά το πεζόν θα σάς απαντήσω δ. κ. Νίκδας.

Καίτην Ήλιάδου, Σύρον.— Επιστολή σας έλήφθη. Το σήμα θα σταλή, άμα τη ίδρυσει παραρτήματος στον τόπον σας.

Κυριακ. Αποστολάκου, Σπάρτην.— Τα χρήματα έλήφθησαν. Το σήμα θα σας σταλή, άμα τη ίδρυσει παραρτήματος «Ε.Φ.Ε.» στον τόπον σας. Δύνασθε να μεμνήσθητε διά την ίδρυσίν του, φροντίζοντες να συγκεντρωθούν 10 τουλάχιστον μέλη.

Γ. Αρκουδάκη, Πειραιά.— Φωτογραφία έλήφθησαν και το δελτίον θα σας σταλή. Γ. Ι. Αργυροπούλην.— Έχει καλώς. Διά τας εύχας σας και την αστασίαν σας σας ευχαριστούμεν.

Γ. Κουνοπούλου, Κοίκοινα Ήλεις.— Αποστείλετε δεύτεραν φωτογραφίαν διά την έκδοσιν δελτίου ταυτίστος.

—□—
Η 2α ΕΚΔΟΜΗ ΤΗΣ «Ε.Φ.Ε.» Θ) ΝΙΚΗΣ

Όχι διλωτότερον έπαιχτήν της α' έσημείωσης και ή δ' έκδοσή του παραρτήματός μας στην μαγευτική Γλυφάδα της Μακεδονικής πρωτεύουσας, την γραφική ορεινολοία «Περαία».

Στάς 6.30 ή αποβάθρα του Λευκού Πύργου φιλοξενούσε μεταδ των χιλιάδων έκδρομών και τους «Επρέδες» οι οποίοι ήσαν οδυόλοι τον αειθαλή. Στάς 7 ακριβώς οι έκδρομοίς αναχωρούσαν με την επί τούτου παραχωρηθείσαν άτιμάτων της εταιρίας 'Αράπη. Ή διαδρομή ήταν μαγευτική και τα τρα-

Ο Σ Ο Ι
βασανίζεσθε από νευραλγίες, δσφυαλγίες, ισχιαλγίες, πόνοους των πλευρών, και οιασδήποτε άλλης φύσεως πόνοους ρευματικούς, ρθροειτικούς, κτλ.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ την θεραπείαν σας εις το νεώτατον **ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ**
ΠΑΥΣΩΔΑΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: Έντερίσεις έλαφραί άπαξ ή το πολύ δις της ήμέρας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρική 'Αποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑΛ

Όδός Αίόλου 95—ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αναστασιον Λεοντιάδην, Κωνσταντινούπολιν.— Σας ευχαριστούμεν θερμότητα οια την αποστολήν των φωτογραφιών της αλφς Τουρκίας δύο των οποίων ευημεύουσιν εις το προηγούμενον τευχός μας. Αναμενόμεν και την έκδοσιν σας.—Εμνην διακαχή, Ήφικλειον—Κρήτης. Ή επίταγή σας έληφθη, ευχαριστούμεν.—Μαρίαν Μαιση, Αρξίνας—Κρήτης. Έπίσης ή επίταγή σας έληφθη και σας ευχαριστούμεν.—Φιλόλαον Κεφύην και σας ευχαριστούμεν.—Φιλόλαον Κεφύην, Λαοτορίαν. Άγγελαν Ρουδομετωφ, Καβάλλαν. Σπυρίδωνα Ηλιακόπουλον, Λεβιδιον—Τριπόλεως. Τα ζητηθέντα φύλλα σας εστάλησαν.—Μορίς Λαυιδ, Θεσσαλονίκη.

Ή επιστολή σας έληφθη και σας ευχαριστούμεν θερμότητα διά τα χολακηνικά λογία σας και διά το ενδιαφέρον σας. Ή πρότασις σας έληφθη υπ' όψιν και θα περιληφθή εις τας προσεχείς ανακαινίσεις του 'Οκτωβρίου επ' ευκαιρία της έναέρσεως του ΣΤ' έτους της «Εβδομάδος». —Θ. Γεωργιάδην, Ένταυθα. Διά να μās αποστείλετε ένα πεζογράφο, δέν χρειάζεται τίποτε περισσοτέρων. Άπλως στείλατέ το, και δέν είναι καλόν να δημοσιευθή.—Ν. Αθανασίου, Άνδραβιδαν. Δυστυχώς δέν δύνασθε να σας ευχαριστήσωμεν διότι ή ζητούμενη διεύθυνσις μās είναι άγνωστος.—Χ. Γιογιά. Εάν δέν έλάβατε απαντησιν εις το ποιήμα σας σημαίνει ότι δέν έλήφθη. Ή επιστολή σας διεβιβάσθη προς τον Ιατρόν της «Εβδομάδος». —Μιμήν Τσιούτταν, Τρίπολιν. Σας ευχαριστούμεν θερμώς διά την έκδοσιν, άν και πολύ καθυστερημένη. Όσον διά το άλλο ζήτημα, δυστυχώς δέν δύνασθε να σας ευχαριστήσωμεν διότι εις το περιοδικόν μας δέν γίνονται έξαιρέσεις.

γούδια και ή διάθεσις ήσαν στην ήμερησία διάταξη. Στής 8 είχαμε φθάσει στην Περαία και ύστερ' από λιγότερη άνήνευσιν... του εδάφους για κατασκηνώσιν κατελύσαμε στη θέση «Κυανή Άκτις». Άμέσως οι έκδρομοίς οίχησαν στη θάλασσα για ν' απολαύσουν όλη την πρωινή όροση.

Ή ήλιοθεραπεία διεδεχθη το πρωϊνό μάνιο. Αργότερα ή σσηνδικής άσκησις και τέλος τα αθλητικά παιχνίδια.

Το φαγητό δοθηκε τους έκδρομοίς με εξαιρετικό κέφι. Έμπροσθεν ήσαν ύπνος μετ' έμφαδίων, έλλειψη πείνων, και μόλις το βράδυ πολλοί στον πήραν λιγνάς στ' αληθινά.

Αργά την νύχτα ή «Εφές» μας αναχωρούσε με τον 'Αλέκο, το ταχυπόλον βαποράκι της 'Εταιρίας 'Αράπη, έπιστρέφουσα στην Θεσσαλονίκη.

Είμαι περὶ το να επαναλάβω τας άρίστους των εντυπώσεων που άφισε σ' όλους μας και ή 2α έκδοσή μας, ή οποία σημείωσε αληθινή επιτυχία.

ΣΥΛΒ.

NODOR

Πωλείται εις τα Μυροπωλεία «Νικολαΐδην», Έφομού 1—Μητροπόλεως 42—Εδαγγελιστρίας 2.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μαν. Σπύρον. Ασφαλώς κάτι καλλίτερο θα επιτύχετε στο μέλλον. Για την ώρα τα γραπτά σας έχουν πολλά ελαττώματα, που θα διορθωθούν μόνο μ' ένα επίμονο και προστακτικό διάβασμα.—Γ. Ποτέαν. Έχετε πολλές ωραίες φράσεις, πράγμα που δείχνει πως κι' ή λίγες ατέλειες που βρίσκουμε μέσ' στο πεζό σας θα λείψουν με τον καιρό.—Μυροδ. Δ. Φ. Έχουν μία τουλάχιστον οι στίχοι σας υπερβολική μπορεί να πη κανείς. Όστόσο ύστερον από τεχνική απόψεως. Περιμένουμε κάτι πιο καλοδουλεμένο.—Α. Στιδία Βεγγόν. Κοιτάξτε και προσχεροτραμμένα τα τραγούδια και που μās στέλνετε. Κοιτάξτε να πρωτοτυπήσετε. Έπειτα γιατί τόσο απαισιοδοξία; Και φαίνεται ναύτατος ακόμα.—Π. Αθηνάϊον. Το ίδιο και σε σας.—Ι. Αηδονόπουλον. Εσχαρίζομαι το «Προχέτις σας είδα». Μολατούσα και σ' αυτό πολλοί στίχοι είναι κακά διατυπωμένοι. Δεν το ξαναδουλεύετε λίγο στο τέλος και να μās ξαναστείλετε;—Κ. Χ. Θάταν άδικο αν σας λέγαμε πως οι στίχοι σας δέν αξίζουν τίποτα. Έκείνο που μās κάνει να μην τους εσχαίνουμε, είναι τα θέματα τους που τα θέσκουμε πολύ κοινότοπα και χιλιεπισκομένα.—Ρ. Π. Άρκετα ενδιαφέρον το τραγούδι σας «Σύντομο» και με σχετική πρωτοτυπία. Υστερεί όμως στην τεχνική. Δεν το ξαναδουλεύετε; Κοιτάξτε στο 6' και 7' τερασάρι.—Καμείλιαν. Κατώτερο πολύ από προηγούμενά σας. Μη διάζεστε. Ορισμένοι στίχοι σας είναι σκληροί και αδόκτοι αυτή τη φορά. Γιατί.—Φ. Άνθοβλήν. Καλό το πεζό σας, αλλά πολύ μεγάλο για τον γόρσο που διαβάζουμε. Στείλτε μας κάτι συντομότερο.—Π. Κούρμην. Ότε το πεζό σας, μα ούτε κι' οι στίχοι σας μās ικανοποιήσαν. Γράψετε πολύ συχνά κι' αυτό μάλλον για ζήλιαν σας είναι. Αναγκάσεσθε να προσγειολογήτε.—Μ. Γαβριήλ. Θα δημοσιευθή με την σειρά του.—Διάναν Πολ Παρ' έλη την μονότονα διάθεση που δείχνετε να έχετε, ή τεχνική σας πολύ πεπαιδευμένη και έλαττωματική άκορη. Θάπρεπε να διεδεχάτε ποιήματα δοκίμων νέων μας ποιητών.—Π. Παπαγεωργίου. Δεν έβρισκε, αλλά μās φαίνεται πως το τελευταίο σας αυτό πεζό δέν έχει την τρυφερότητα κάποιων προηγούμενων σας κωμικών. Σας έλατε ίσως ή διάθεσις την στιγμή που γράφατε.—Π. Ροδών. Το ποίημα καλό. Το πεζό σας ύστερα πολύ. Ότε διήγημα μπορεί να λεχθή, ούτε και πεζογράφο. Σε ποιάν κατηγορία θάπρεπε να το κατέτασσε κανείς;—Θ. Κουτρο-

λίχον. Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς ούτε οι στίχοι σας, ούτε το πεζό σας λένε κάτι το καινούριο. Οι αιώνοιοι πρόγαιοι έρωτικοί γλυκάσμοι, χυμάνοι πάνω στα καλούπια της κοινότητας.—Α. Τριπ. Ή «γλυκειά ξανθή παρθέν» που βλέπετε στον ύμνο σας, πιθανόν να συγκινήσας, όμως δέν μπόρεσε, αλλοίμονο, να μās συγκινήσει. Τι να κώμους; Άς ευχηθούμε άλλη φορά να μην δεσφύμε στην ανάγκη να σας απορρίψουμε κάτι δικό σας.—Ν. Ρουσιάνον. Έπαναλαμβάνουμε και σε σας ότι παραπάνω είπαμε και στον κ. Κουτρολίχον.—Ίωάνναν. Το ύφος σας μοιάζει σάν καλό. Γιατί σθείρεσθε σε επαναλήψεις γλυκειών μανιών; Καταπιασθήτε με ανώτερα θέματα και πιστεύουμε πως θα δώσετε πιο ενδιαφέρουσιν έργα.

—Δίον Λάν. Καλό.—Μαρίαν Β. α. Ηεζοί στίχοι; Δεν καταλάβαμε τί δελήσατε να κώμετε με το «Κάποιον καιρόν. Γιατί δέν γράφετε τους στίχους από έξω ρίμες; Άλλά και γιατί δέν μετράτε τους στίχους από τους ρίμους; Μυστήρια πράγματα!

Ναντιάναν. Περιμένουμε να μās στείλετε «Ακρίτες» κι' εσείς κάτω απ' αυτόν τον τίτλο μās στέλνετε ένα πεζογράφο. Δεν είναι βέβαια άσχημο. Άλλά το ίδιο ποίημα δέν τόλξετε, νομίζουμε, πη τόσες φορές; Άς περιμένουμε καλλίτερα κάτι άλλο, πιο ενδιαφέρον, που είμαστε βέβαιοι πως θάγεται στο σωστό σας.—Σ. Για νάτων. Το αντιλαμβάνεστε κι' εσείς πως δέν πρέπει πια να σας κώμους με την επείγουσα που σας κώμους άλλοτε, γιατί δείχνετε σοβαρήν εξέλιξη στα γραπτά σας. Όλα που μās στέλνετε είναι αρκετά καλά και ιδίως το «Ένα δελιόν» που θα σας παρακαλώ να μās το ξαναστείλετε αφού διορθώσετε τον στίχο:

«μ' άνθος που από μακρυάθεν είχε φέρε».

Και μια συμβουλή: Προσπαθήστε άρ' ενός να μην πέφτετε σε ώριμμένες κακοφωνίες που ακόμα κώμετε, και άρ' ατέρου να αποφύγετε τους εντυπωσιακούς στιχουργικούς ακροβατισμούς.—Α. Νιχ. Πολύ προσωπικό και μοιάζει μάλλον με συλλογητήριο γραμματάκι, παρά σάν έργο με αξιώσεις.—Αόλαν Κ. Λέτε πως πάτε ακόμα σχολείο και γράφετε για «ήδονικούς ριζόντες» και «άγνες αισθήσεις»; Μπαλό σας! Έκτος αν γωρις να τα νοιώθετε, τι κώμετε από από μίμηση ξένων διαπαιγμένων. Άλλά τότε ποιά θάταν ή αξία τους;—Γ. Σαρότην. Μ' έλη μας την καλή διάθεσιν να σας ευχαριστήσωμεν, δέν βρήκαμε κανένα τραγούδι της δημοσιεύσεως. Και για να μη φαντάζεσθε πως έγραφε τίποτα προηγούμενα μαζί, δρίστε εδώ ένα κωμμάτι:

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

—□—

Τ' άγνό των σωθικών μου δροσισθούτ' άγίλο χτυπά χαλαζοδούχι Διαβλίνοντας ολόχαρος ο χρόνος στη τράτα του α' αγγίστρωσε ο πόνος...

Τ' ολόχαρο της νύχτης μου λουλούδι έμάρανε του Χάρου το τραγούδι Την άφραστη τ' όνειρόν μου γλυκάδα ξερίζωσε της μοίρας ή πικράδα

Τ' ολόδροσο της νύχτης μου καλμάι το πλήγωσε τ' άγίλο ποτάμι Κι' απόμεινε στον όγχο σπηλαιόμιο μιά νύχτα να το βρή ξερίζωμένο!

Μιά θάλαα θα το δώγνει με κουπίά στο ύστερόν του ταξίδι πιά...

Ν. Α. Το διηγηματάκι σας άκοκτα καλό και θα το δημοσιεύουμε ευχαρίστως αν δ γώρσο που διαθέτατε ήταν μεγαλύτερος. Στείλτε μας κάτι συντομότερο.—Πιπίτσαν Σ. Κοινότοπο ως θέμα και κακοτεχνό στην έκτέλεση. Για το προηγούμενο, αν το λάβαμε θα σας απαντήσαμε ήδη.—Ισιδα. Καλό. Θα δημοσιευθή με την σειρά του.—Ρενέ Α. Ρηχό. Το λείπει εντελώς ή πρωτοτυπία και άκείνο το ασχληρόστο κώμιν που γαροκτιπώζει ένα αληθινό έργο τέχνης.—Θεο—Ματ. Δεν τα λάβαμε υπ' όψιν, άρ' ενός γιατί ήσαν πολύ κακογραμμένα κι' άρ' ατέρου από της δού μεριές του χαρτί.—Ν. Σπουρόεσαν. Κοιτούμε μόνο την «Επιστροφή». Το άλλο άτεγνο.—Γ. Κριελάν. Το λεικτό του διηγηματός σας άκαλίσθητο. Όστόσο δέν λείπει μια επιτυχημένη άσχηματικότητα, που ύπόδεχται πως αν μιά μέρα διορθώσετε το έλάττωμα που σας υποδεικνύουμε, θα γράψετε ίκανοποιητικά.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΠΙΑΝΟΥ

παραδίδει μαθήματα ευμεθόδως

Θεωρίαν—Άρμονίαν Σολφέζ.

Προπαρασκευαστική, εκμάθησις δια πτυχίον μέσης και ανωτέρας τάξεως.

Παραδόσεις κατ' οίκον και εξωτερικά

Άμοιβή συγκαταβατική

Διεύθυνσις: Πατήσια «Ανοδιατρείον» ρόδος Νάξου 57

Η ΚΡΕΜΑ

ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ

Άσυναγωνίστος εις το να προσδίδη εις το πρόσωπον και το δέρμα δροσερότητα, λευκότητα και ωραιότητα.

Πωλείται εις όλα τα κεντρικά φαρμακεία

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΙΝΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Παραπλεύρας Κινηματογράφου «Αττικού».

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικόν έντομοκτόνον
Έξολοθρεύει: Μύγες, κουνούπια, κορεούς, ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

ΕΝΝΕΑ
ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

Η
ΠΟΥΔΡΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ

